உ

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய பரமாத்மனே நம:

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

—: தமிழ் வசனம் :—

பத்தாவது ஸ்கந்தம்

மொழிபெயர்த்தவர் :

ஆர். சிவராம சாஸ்திரிகள்

இஞ்சிக்கொல்லை

ஸ்ரீ ராம ஜயம்
மாதி ஸீ 15உ
பிரமாதீச வரு

*

ஸ்ரீ மஹாபாரதம் பிரஸ்
ஸ்ரீ வேத விநாயகர் தெரு
கும்பகோணம்

பதிப்புரிமை]

[விலை ரூ. 7/-

நூன் முகம்

உலகம் உய்யும்பொருட்டுப் பரம்பொருளாகிய பகவான் "சாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும், துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பதற்கும், தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்கும் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதரிக்கிறேன்" என்று உறுதி கூறியுள்ளார். அந்தப் பிரதிக்ஞையின்படி கம்ஸன் முதலியவர்களை நாசஞ்செய்யவும், பாகவதர்களைப் பாதுகாக்கவும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு யது குலத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் என்ற திவ்ய நாமதேயத்துடன் அவதரித்துச் செய்த அற்புத லீலைகளையும், பகவானுடைய அனந்த கல்யாண குணங்களையும் வர்ணிப்பது ஸ்ரீமத் பாகவதம். இந்தப் புராண காவியத்தில் ஸகல உபநிஷத்துக்களாலும் நிரூபிக்கப்படும் பரமாத்மா, புண்ணியக் கதைகள் மூலம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறார். பக்தியின் உச்சநிலையையும், அதனால் பெறப்படும் பேரின்பத்தின் தன்மையையும் இதில் அழகுபெறக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீமத் பாகவதம் வியாஸ மகரிஷியினால் சுகருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. சுகர் பரீட்சித்து மகாராஜனுக்குச் சொன்னார். அப்பொழுது ஸூதர் இக்கதையைச் சுகருடைய அநுமதியின்பேரில் தெரிந்து கொண்டார். பிறகு அவர் நைமிசாரண்யத்தில் வசிக்கும் சௌனகர் முதலிய மகரிஷிகளுக்குக் கூறினார்.

ஸ்ரீமத் பாகவத கிரந்தம் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருப்பதால் அனைவருக்கும் பயன்படத்தக்கதாக இல்லை. அம்மொழி தெரியாத ஆண் பெண் இருபாலரும்

இலகுவாய்ப் படித்தறியும்பொருட்டு இம்மொழி பெயர்ப்பு எளிய, இனிய வசன நடையில் வெளியிடப் படுகிறது.

வடமொழிச்சுலோகங்களின் எண்கள் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் கொடுக்கப்பட்டு, அந்தச் சுலோகங்களின் பிரதிபதப் பொருள் தமிழில் அளிக்கப்பட்டிருப்பது இம்மொழிபெயர்ப்பின் தனிச் சிறப்பாகும்.

ஆஸ்திகர் அனைவரும் இந்தப் பாகவத நூலை வாங்கி வாசித்து, இம்மை மறுமைப் பயன்களைப் பரிபூர்ணமாகப் பெறுவார்களாக!

கும்பகோணம்,
ஸர்வதாரி-ஆவணி மீ 17உ

S. சிவராமகிருஷ்ணன்

தசம ஸ்கந்தத்தின் மகிமை

ஸ்ரீமத் பாகவதம் 12-ஸ்கந்தங்கள் கொண்டது. இவற்றுள் சிரோமணியாக விளங்குவது பத்தாவது ஸ்கந்தமே. இந்த ஸ்கந்தத்தில்தான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அவதாரம், மாயா லீலைகள், கோபிகளின் உத்தம பக்தி முதலியன விவரிக்கப்படுகின்றன. ஆதலால் இந்தத் தசம ஸ்கந்தம் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் இருக்கவேண்டியது அவசியமாகும்.

காந்த சக்தி வாய்ந்த கண்ணனின் திவ்விய சரிதத்தைப் படிப்பதால் மனதுக்கு மகிழ்ச்சி விளைவதுடன் இம்மையில் சந்தானம், சம்பத்து முதலிய அஷ்ட ஐசுவரியங்களும் ஏற்படுமென்பதும், மறுமையில் பேரின்பம் கிட்டுமென்பதும் பெரியோர்களின் துணிபு.

பிரசுரகர்த்தர்கள்.

யோகி சுத்தானந்த பாரதியார் அருளிய

முன்னுரை

—()—

தேனொடு பாலும் கண்டும், தீங்கனி ரசமுங் கூட்டி
வானவா அமுதும் பெய்து, வான்லாத் தென்றல் வீச,
மேனகை அரம்பை மாதர் மேன்கரம் உதவ நாளும்
பானஞ்செய சுகமும் தெய்வ பக்தியின சுகம தாமோ ?

--பாரத சக்தி

மானிட வாழ்க்கையின் இரண்டு பயன்கள் பக்தி, பரோபகாரம். எந்தப் பரமாத்மனில்லாமல் இந்த உடலும் உலகும் வாழ்வும் உயிர்ப்பும் நடக்காதோ, அந்தப் பரமாத்மனை உள்ளத்தில் அன்பு செய்யும் பக்திதான் உலகில் மிகச் சிறந்த இன்பமாகும். ஆத்ம உன்னதிக்கு, பக்தியே உள்ளம்; ஞானமே மூளை; கைங்கரியமே உடல்போலும். மனிதன் முதலில் அடையவேண்டியது அன்புச் செல்வம்; அன்பினால் அருளும், அருளினால் அறிவும், அறிவினால் இன்பமும் படிப்படியாக உண்டாகும். உலகில் பேரின்பமடைந்த நாரத, வால்மீக, வியாச, சுகமுனிவர்களெல்லாரும் பக்தி ஸாதனத்தையேகொண்டு பரமானந்தம் அடைந்தார்கள்.

நமது நாட்டு மகான்களும் மகா கவிகளும் பக்தி ஸாதனத்திற்காக அற்புதமான கலைக் கோயில்களை எழுப்பினார்கள். அவை அழியா அமரானந்தக் கோயில்கள்— ஸ்ரீமத் ராமாயணம், பாரதம், பாகவதம் ஆகிய மூன்று மாபெரு நூல்களும் ஒப்புயர்வற்ற அருட் செல்வங்கள். இவை மூன்றையும் படித்தால் வேத ஆகம புராண இதிஹாஸ கலா ஞானங்களெல்லாம்,

தர்மார்த்த காமமோக்ஷ புருஷார்த்தங்களெல்லாம் ஒருங்கே அடையலாம். இவற்றுள் **ஸ்ரீமத் பாகவதம்** தனிச் சிறப்புடையது:

மரவினைத் தந்தை கூவ, மரமேலாம் "ஏன் ஏன்" என்ன
அகண்டப்ரம் மைக்கி யத்தில் அதுமய மாக வாழ்ந்த
சுகமுனி பரீட்சித் திற்குச் சொல்லிய கண்ணன் காதை
தகவுடன் மகட்டார் உள்ளம் சச்சிதா னந்த மாமே.

--பாரத சக்தி

வரிக்கு வரி பக்தி ரசம் பொழியும் ஸ்ரீமத் பாகவதம் கதாசாகரம், கலைக் கற்பகம், கவிச் சோலை. பாகவதத்தில் எல்லாப் புராணங்களும், எல்லா தர்ம சாஸ்திரங்களும், எல்லா யோக மார்க்கங்களும் அடங்கும். அதன் வாக்கிற்கு மந்திர சக்தி யுண்டு. ஸப்தாகம் நடக்கும் இடங்களில் அமர்ந்தாலே மனம் நிம்மதி பெறும்.

ஸ்ரீ ராமன், கண்ணன் ஆகிய இருவரும் வேதக் கலையின் உயிர்வடிவாக விளங்கிய ஆதர்ச புருஷோத்தமர்கள். ஸ்ரீ ராமன் தர்ம வீரன்; கண்ணன் பூர்ண யோகி. இந்த இருவரைவிடப் பெரிய அவதார புருஷர்களை உலகம் இதுகாறும் கண்டதில்லை; இனியும் காணமுடியாது. பாரதநாட்டுக் கவிவரர்கள் அனைவரும் இந்த இருவருக்கே கலைமுடி சூட்டினர். வால்மீகி, வியாசர், காளிதாஸன், கம்பர், துளஸீதாஸர், ஆழ்வார்கள், கபீர், மீரா, துகாராம், நரஸீமேதா, ரவிதாஸ் போன்ற அருட்கவிகள் ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண வைபவங்களையே மனமுருகப் பாடினர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நினைத்தாலே மனதில் இன்ப அலைகள் பொங்கி எழுகின்றன:

மண்ணிலம் வாழ யோக மாயையால் அவதரித்துப்
புண்ணியங் காத்துத் தீய புல்லுரு விகளைப் போக்கி,
எண்ணரும் அன்பர்க் கின்பம் ஈந்தவன், உலகம் போற்றும்
கண்ணனும்; அவன்சே யல்கள் கரும்பினும் இனியதாமே!

--பாரத சக்தி

பாரத தர்மம் சீர்குலைந்து, நமது சமுதாயம் தீயரின் சத்திக்குத்திற்கு உள்ளாகி இரத்தக் கண்ணீர் வடிக்கும் இந்தக் காலத்தில், பாகவதம் ஒரு புதிய சக்தியைத் தரும். முற்காலத்தில் உலகை அதர்ம வாளால் அடக்கிக் கொடுமை செய்த கம்ஸ துரியோதனுதிகளைவிடக் கொடிய அரக்கர் இந்தக் காலத்தில் முளைத்திருக்கிறார்கள். அக்காலம் பூதேவி பசுவுருக் கொண்டு பரந்தாமனுக்கு எப்படி முறையிட்டாளோ, அதேமாதிரியே இந்தக் காலத்திலும் முறையிடுகிறாள். மறுபடியும் மனித சமுதாயம் பக்தியும் பரோபகாரமுமாக வாழ்ந்து, புருஷார்த்த சித்தி பெறும் வழி பாகவதத்தில் நிரம்பி நிலவுகிறது. நமது நாடு மறுபடியும் பிருந்தாவனம்போல் அழகும், துவாரகாபுரிபோல் சாந்த கம்பீரமும் பொலியவேண்டுமானால், சுகர் பரீக்ஷித்திற்கு அருளிய பாகவதத்தைப் படித்து நடக்கவேண்டும். பாகவதத்திலேயே ராமாயணம், பாரதம் முதலிய மற்ற புராணக் கதைகளும் வருகின்றன. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மனை ராஜஸூய யாகத்திற்கு வரவேற்று தர்மபுத்திரன் துதித்தான்.

"வீரம் பூத்திடும் வெற்றி கனிந்திடும்
கூர வேம்பகை கோத்துடன் வீழ்ந்திடும்;
பார மைதிப் பயனுறும் உன்னருள்
கோரின் எங்கள் குறைகள் விலகுமே."

--பாரத சக்தி

கண்ணனை அன்புசெய்து, அவனது திருவிளையாடல்களை உள்ளுன்றிக் கற்று, கருத்தறிந்து நடந்தால், பாரத தர்மமும், பாரத குலமும் மறுபடியும் வீர தீர பராக்ரம சங்கமாக எழுந்து நிற்கும். இன்று நாம் பெற்ற சுதந்திரம் வேற்றுமைச் சுதந்திரம், பிரிவினைச் சுதந்திரம். கண்ணன் திருவுளத்தைப் பின்பற்றினால் ஒற்றுமைச் சுதந்தரம், உலகளாவிய சக்தி பெற்ற திவ்ய சுத்த சமத்துவ சுதந்திரத்தைக் காணலாம். "நமே பக்த ப்ரணச்யத்" (என் அன்பர் அழியார்) என்று கண்ணன் தந்த அபய வசனம் இன்றும் நம்மைத் தைரியப்படுத்துகிறது :

'வானிலே அடங்கும் வளி போலே
வையம் வாழுயிர் என்னில் அடங்கும்.
யானென் மாயையால் ஆக்கி யளிப்பேன்;
யானி லாதிலை யாங்கணும் எஃதும்;
ஈனப் பாவியும் உய்வனென் அன்பால்
எனைநினைந் தெனக்கே யனைத்தும் செய்,
ஆணை! அன்பன் அழிவுற மாட்டான்;
அன்பனின் பொறுப் பென்பொறுப் பாதும்.'

—பாரத சக்தி

என்று கண்ணன் பாகவதோத்தமருள் பேசுகிறான். பாகவதத்தை ஓதும் பக்தன் பகவத் கிருபையால் ஸ்வராஜ்ய ஸாம்ராஜ்ய சித்திகளை அடைவான்.

இத்தகைய பாகவதம் பிரம்மஞானத்திலிருந் தெழுந்த கற்பகம் போன்றது; பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்களைக் கிளைகளாகக்கொண்டது; முன்னூற்றுமுப்பத்தைந்து அத்தியாயங்களைக் கவடுகளாகக்கொண்டது. பதினெட்டாயிரம் சுலோகங்களை இலைகளாகக் கொண்டது; ஸாது சுப சரித்திரங்களை மலர்களாகக்

கொண்டது; சச்சிதானந்தத்தையே கனிகளாகக் கொண்டது. ஆத்மானந்தத்தையே கனிரசமாகக் கொண்டது.

இத்தகைய அற்புதமான புண்ணிய நூலை எல்லா பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்த்து உலகம் ஓதிப் பயன் பெறுகிறது. தமிழில் நல்ல மொழிபெயர்ப்பு வேண்டுமென்பதைத் தமிழர் அறிவர். அந்தத் தேவையை வித்வன்மணியான இஞ்சிக்கோல்லை **ஸ்ரீ ரா. சிவராம சாஸ்திரிகள்** நிறைவேற்றியிருக்கிறார். இவர் புகழ் பெற்ற வடமொழிப் புலவர்; தெளிவான தமிழும் எழுத வல்லவர். பாகவதத்தைப் பாராயணம் செய்தவர்; பரம பக்தர். அவர் மொழிபெயர்த்துள்ள பாகவதம் தசம ஸ்கந்தத்தைப் படித்துப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தேன். தசம ஸ்கந்தம் பூர்வார்த்தம் உத்தரார்த்தம் ஆகிய அனைத்தையும் இப்புலவர் தெள்ளிய நீரோடைபோன்ற தமிழில், உள்ளத்தை அள்ளும் உருக்கமுடன் தந்திருக்கிறார். இவர் உடல் இப்போது இல்லை; எனினும், இந்த பாகவதத் தமிழ் மூலம் இவர் நம்முன் சிரஞ்ஜீவியாக வாழுகிறார்.

இத்தகைய பாகவதத்தைச் சிரத்தையுடன் வெளியிட்டுத் தமிழுலகிற்கு அளிக்க முன்வந்துள்ள **ஸ்ரீ மஹாபாரதம் அச்சகத்தாருக்கு** உலகம் நன்றிசெய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. சித்த சுத்தி உண்டாக வேண்டுமானால், ஆத்ம சக்தியும் அருளுணர்ச்சியும் ஒற்றுமையும் வளரவேண்டுமானால் நம்மவர் ஸ்ரீமத் பாகவதம் போன்ற ஸத் க்ரந்தங்களை மிகுதியாக வாங்கிப் படிப்பது கடமையாகும்.

"ஸ்ரீஹ்ஹாமவதம் வ்ராண திலகம் யத்வைஷ்ணவாநாம் யதா"

"ஸ்ரீமத்பாகவதம் புராண திலகம்; யத்வைஷ்ணவானும் தனம்"

"..... வ்ராணஸ்து ஸ்ரீஹ்ஹாமவதம் ஸ்ரேஷ்ட |
யத்ராயத்ரகாமோக்ஷாணாம் ஸாதநஸ்யாநஸம்ஶயஃ

"புராணஸ்து ஸ்ரீமத் பாகவதம் சுபம். தர்மார்த்த காம மோக்ஷாணும் ஸாதனஸ்யான் னஸம்சயஃ"

"பாகவதமே புராண திலகம்; விஷ்ணுபக்தர்களுக்குப் பெருஞ்செல்வம்," "சுப க்ரந்தம், தர்மார்த்த காம மோக்ஷசித்தி தரக்கூடியது என்பதிற் சந்தேகமில்லை" என்று பெரியோர் புகழ்கிறார்கள்.

இத்தகைய பாகவதம் தசம ஸ்கந்தத்தை வாங்கிப் படிப்பவர்கள், மற்ற ஸ்கந்தங்களையும் ஆவலாக எதிர் பார்த்து வாங்கிப்படிப்பார்களாக!

இந்த அச்சகத்தார் மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீமத் ம. வீ. இராமானுஜாசாரியார் மொழிபெயர்த்த மஹா பாரதத்தையும் வெளியிட்டு வருவதைக் கேட்டு மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

ஈசன் திருமொழியை எவ்வினர்தாம் சொன்னாலும்
ஆசையுடன் கேட்ப தறிவு.

ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே
ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே

ஹரி: ஓம் தத்ஸத்!

புது யுக நிலையம்,
புதுச்சேரி,
ஸர்வதாரிஞு வைகாசிமீ 2வ
15—5—'48

சுத்தானந்த பாரதி.

பொருளடக்கம்

பாகம் 1

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
1.	கம்ஸன் தேவகியின் குழந்தைகளைக் கொன்றது	1
2.	கர்ப்ப ஸ்துதி	15
3.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரம் ...	25
4.	தேசத்துக் குழந்தைகளைக் கம்ஸன் கொல்ல முயன்றது ...	35
5.	நந்தன் வசுதேவரைச் சந்தித்தது ...	42
6.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பூதனையை ஸம்ஹரித்தது	48
7.	திருணாவர்த்த வதம் ...	56
8.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு கர்க்கர் நாமகரணஞ் செய்தது ...	64
9.	யசோதை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கட்டியது ...	74
10.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அர்ச்சுன மரங்களைப் பூமியில் தள்ளியது ...	79
11.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வத்ஸாசுரனைக் கொன்றது	86
12.	அகாசுர வதம் ...	96
13.	பிரம்மதேவர் கன்றுகளை அபகரித்தது ...	105
14.	பிரம்மதேவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் துதித்தது	119

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
15.	தேனுகாசுர வதம் ...	135
16.	காளியமர்த்தனம் ...	143
17.	காளியன் யமுனையில் வசித்த காரணம் ...	158
18.	பிரலம்பாசுர வதம் ...	162
19.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பந்துக்களைக் காட்டுத் தீயி லிருந்து காப்பாற்றியது ...	167
20.	மழைக்காலத்தின் வருணனை ...	170
21.	கோபிகைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தை வருணித்தது ...	178
22.	பகவான் கோபிகைகளின் வஸ்திரங்களை அபகரித்தது ...	185
23.	தீக்ஷித பத்தினிகளை அநுக்கிரகித்தது ...	192
24.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இந்திர யாகத்தைத் தடுத்தது	200
25.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோவர்த்தன மலையைத் தூக்கினது ...	206
26.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை நந்தர் சொல்லியது ...	211
27.	பகவானுடைய கோவிந்த பட்டாபிஷேகம்	215
28.	வருணலோகஞ் சென்ற நந்தரை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் திருப்பிக் கொண்டுவந்தது	220
29.	ராஸக்ரீடையின் ஆரம்பம் ...	223
30.	கோபிகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தேடியது ...	233
31.	கோபிகா கீதை ...	240
32.	கிருஷ்ணன் கோபிகைகளுக்குத் தரிசனங் கொடுத்தது ...	245
33.	ராஸக்ரீடை ...	249

பாகம் 2

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
34.	ஸுதர்சனனுடைய சாப மோக்ஷம் ...	1
35.	கோபிகைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரிதத்தை வர்ணித்தது ...	5
36.	கம்ஸன் கோகுலத்திற்கு அக்ரூரரை அனுப்பியது ...	9
37.	பகவான் கேசியைக் கொன்றது ...	18
38.	அக்ரூரர் கோகுலஞ் சென்றது ...	23
39.	அக்ரூரர் விஷ்ணு லோகத்தைப் பார்த்தது...	30
40.	அக்ரூரர் பகவானைத் தோத்திரஞ்செய்தது...	38
41.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மதுரா நகரஞ் சென்றது ...	43
42.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வில்லை முறித்தது ...	50
43.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் குவலயா பீடத்தைக் கொன்றது	56
44.	கம்ஸ வதம் ...	61
45.	ராமகிருஷ்ணர்களின் வித்தியாப்யாசம் ...	68
46.	கிருஷ்ணன் உத்தவரைக் கோகுலத்திற்கு அனுப்பியது ...	76
47.	உத்தவர் கோபிகைகளைச் சமாதானஞ் செய்தது	83
48.	அக்ரூரரை ஹஸ்தினபுரத்திற் கனுப்பியது	96
49.	அக்ரூரர் ஹஸ்தினபுரஞ் சென்று திரும்பி வந்தது ...	102
50.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பந்துக்களைத் துவாரகா நகரஞ் சேர்த்தது ...	107
51.	பகவான் முசுகுந்தரை அனுக்கிரகித்தது	114
52.	ருக்மிணீ தேவி பகவானுக்குச் செய்தி யனுப்பியது ...	123

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
53.	கிருஷ்ணன் ருக்மிணியை அபகரித்தது ...	131
54.	கிருஷ்ணன் ருக்மிணியைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டது ...	138
55.	பிரத்யும்ன ஜனனம் ...	149
56.	சத்தியபாமையின் விவாகம் ...	152
57.	கிருஷ்ணன் சததன்வாவைக் கொன்றது ...	161
58.	கிருஷ்ணன் காளிந்தி முதலியவர்களை விவாகஞ் செய்துகொண்டது ...	167
59.	நரகாசுர வதம் ...	176
60.	கிருஷ்ணன் ருக்மிணியுடன் பரிகாசமாய்ப் பேசியது ...	183
61.	கிருஷ்ணனுடைய புத்திர பௌத்திர சந்ததி	196
62.	அநிருத்தனுடைய சரிதம் ...	202
63.	பாணாசுர யுத்தம் ...	207
64.	நிருகருடைய கதை ...	216
65.	பலராமன் யமுனா நதியை இழுத்தது ...	222
66.	பகவான் பௌண்ட்ரகனைக் கொன்றது ...	227
67.	பலராமன் துவிவிதனைக் கொன்றது ...	234

பாகம் 3

68.	கௌரவர்கள் ஸாம்பனைக் கட்டியது ...	1
69.	நாரதர் கிருஷ்ணனுடைய கிரகஸ்த தர்மத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தது ...	7
70.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய நித்தியக் கடமைகள்	13
71.	கிருஷ்ணன் ராஜசூயத்திற்காக இந்திரப்பிரஸ்தம் சென்றது ...	21
72.	பீமசேனர் ஜராசந்தனைக் கொன்றது ...	28

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
73.	கிருஷ்ணன் அரசர்களை விடுவித்தது ...	34
74.	தர்மபுத்திரர் ராஜசூய யாகம் செய்தது ...	38
75.	தர்மபுத்திரர் அவபிருதஞ் செய்தது ...	46
76.	பிரத்யும்னன் சால்வனுடன் யுத்தஞ் செய்தது	52
77.	ஸால்வ வதம் ..	56
78.	தந்தவக்திர வதம் ...	62
79.	பலராமன் தீர்த்த யாத்திரை செய்தது ...	67
80.	குசேல சரித்திரம் ...	71
81.	பகவான் குசேலருக்கு ஐசுவரியத்தைக் கொடுத்தது	77
82.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முதலியவர்கள் சூரிய கிரகணத் திற்காக குருக்ஷேத்திரஞ் சென்றது ...	84
83.	திரௌபதியும் ருக்மிணி முதலியவர்களும் பேசிக்கொண்டது ...	91
84.	வசுதேவர் யாகஞ் செய்தது ...	100
85.	கிருஷ்ணன் தாயதந்தைகளுக்கு ஞானத்தை உபதேசித்தது ...	113
86.	அர்ச்சுனன் சுபத்திரையை அபகரித்தது ...	124
87.	சுருதி கீதை ...	132
88.	விருகாசுரன் வரம் பெற்றது ...	191
89.	தேவர்களில் விஷ்ணு மேலானவரென்று பிருகு மகரிஷி கண்டுபிடித்தது ...	196
90.	ஸ்ரீ கிருஷ்ண லீலைகளின் சுருக்கம் ...	204

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

ஸ்கந்தம் - 10

அத்யாயம்—1

கம்ஸன் தேவகியின் குழந்தைகளைக் கொன்றது

1—13. அதனைக் கேட்ட பரீக்ஷித்து மஹாராஜன், சுகரை நோக்கி, "ஓ முனிகளுக்குள் சிறந்தவரே! சந்திர வம்சம், ஸூர்ய வம்சம் ஆகிய இவைகளின் விஸ்தாரத்தையும், அந்த வம்சங்களில் பிறந்த அரசர்களுடைய மிகவும் அற்புதமான சரிதத்தையும் வர்ணித்தீர். பின்னும் தர்ம ஸ்வபாவமுள்ள யதுவின் வம்சத்தையும், அவருடைய சரிதத்தையும் விசேஷமாகச் சொன்னீர். அந்த யதுவின் குலத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு பூர்ணாம்சமாக அவதரித்துச் செய்த லீலைகளைச் சொல்லவேண்டும். ஸகல ஜகத் ஸ்வரூபியும் அந்தர்யாமியாக இருப்பவருமான பகவான், யதுவின் வம்சத்தில் அவதரித்து எந்த எந்த லீலைகளைச் செய்தாரோ, அந்த அந்த லீலைகள் எல்லாவற்றையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும். அந்த பகவானுடைய சரிதத்தை ஒன்றிலும் பற்றுதலில்லாத முக்தர்களும் கானஞ் செய்கிறார்கள். அந்தச் சரிதமானது கேட்பவர்களுக்கு ஸம்ஸார துக்கத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடிய மேலான மருந்தாக இருப்பதால், மோக்ஷத்தை யடையவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ள ஜனங்களும் அதனை ஆதரிக்கிறார்கள். பின்னும் அந்தச் சரிதமானது

கேட்பவர்களுடைய காதிற்கு இனிமையாக இருப்பதால் ஸம்ஸாரிகளான ஸாமான்ய ஜனங்களும் அதனை விரும்பு கிறார்கள். உத்தமச் சுலோகராகிய பகவானுடைய சரிதத் தைக் கேட்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் எவனுக்குத்தான் உண்டாகமாட்டாது? பசுக்களைக் கொல்லும் குரூரமான நடையுள்ள மிகுந்த மூடனுக்கு ஒருகால் பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்க விருப்ப முண்டாகாம லிருக்கலாம். மேலும், என்னுடைய பிதாமஹர்களாகிய (பிதாவின் பிதா) பாண்டவர்கள் திமிங்கலம் முதலிய ஜல ஜந்துக்களால் பயங் கரமான ஸமுத்திரம்போல பீஷ்மர் முதலிய சூரர்களால் நிறைந்த கௌரவ ஸைன்யத்தை சிரமமின்றி எந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய ஸஹாயத்தால் ஜயித்தார்களோ, என் மாதாவின் கற்பத்திலிருக்கும் எனது சரீரம் அச்வத் தாமாவின் அஸ்திரத்தால் எரிக்கப்படும்பொழுது, சரண மடைந்த என் மாதாவின் வேண்டுகோளின்படி எந்த பக வான் சக்ராயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு கற்பத்தி லிருக்கும் என்னை காப்பாற்றினாரோ, அவருடைய சரிதங் களைச் சொல்லவேண்டும். (பகவானுடைய சரிதத்தைக் கேட்பதில் மற்ற ஜனங்களைவிட எனக்கு விசேஷ பாத்தியம் உண்டு என்று கருத்து.) அந்தப் பகவான் ஸகலப் பிராணி களுடைய ஹிருதயத்தில் அந்தர்யாமியாக வசிக்கிறார். மேலும், அவர் அந்தர்முகர்களான யோகிகளுக்கு மோக்ஷத் தையும், விஷயங்களில் ஆசையுள்ள ஜனங்களுக்கு கால ஸ்வரூபியாக இருந்து ஸம்ஸாரத்தையும் கொடுக்கிறார். அவர் மாயையால் மனிதனாக அவதரித்தவரே யன்றி, உண்மையில் மனிதனல்ல. நீர் ஆத்மாவின் உண்மையை உள்ளபடி அறிந்தவராகையால், அதனைச் சொல்வதற்கு நீரே வல்லவர். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய சரிதம் சுருக்கமாக முந்திய

ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்பட்டது. பின்னும் அதில், பலராமன் ரோஹிணிதேவியின் புத்திரன் என்றும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு ஸஹோதரனென்றும் சொல்லப்பட்டது. ஒரு புருஷன் ஒரே ஜன்மத்தில் இரண்டு ஸ்திரீகளின் கர்ப்பத்திலுண்டானான் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அவதரித்தவுடன் வஸுதேவருடைய கிருஹத்தை விட்டு ஏன் நந்தகோகுலஞ் சென்றார்? பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ள அந்தப் பகவான் தம்முடைய பந்துக்களுடன் எவ்விடத்தில் வாஸஞ் செய்தார்? கோகுலத்தில் வஸிக்கும் பொழுதும், மதுரா நகரத்திலிருக்கும்பொழுதும் எதைச் செய்தார்? மாதாவின் ஸஹோதரனாகிய (அம்மான்) கம்ஸனை எதற்காகக் கொன்றார்? அம்மானை வதஞ் செய்வது உசிதமல்லவே. பின்னும் அந்தப் பகவான் எவ்வளவு ஸ்திரீகளைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டார்? மனுஷ்ய தேகத்துடன் எவ்வளவு வருஷங்கள் பூமியில் வஸித்தார்? ஓ மஹரிஷியே! என்னால் கேட்கப்பட்டதும் கேட்கப்படாததுமான கிருஷ்ணனுடைய சரிதம் எல்லாவற்றையும், விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும். நீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவராகையால் உம்மைக் கேட்கிறேன். உம்முடைய தாமரை மலர் போன்ற முகத்திலிருந்து இடைவிடாமல் பெருகிவரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண கதையாகிய அமிருதத்தை நான் பானஞ் செய்துகொண்டு இருப்பதால் ஸஹிக்க முடியாத பசியும், தாஹமும் என்னை உபத்ரவிக்கவில்லை" என்று கேட்டார்.

14—26. ஓ சௌனகரே! இம்மாதிரியான அரசனுடைய நல்வார்த்தையை பாகவதர்களுக்குள் சிறந்தவரான சுகர் கேட்டு, அரசனைக் கொண்டாடி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். அது கலியின் தோஷத்தை

நிவர்த்திக்கக்கூடியது. எப்படியென்றால்,—"ராஜ ரிஷிகளுக்குள் சிறந்தவரான ஓ பரீக்ஷித் மஹாராஜ! ஸ்ரீ வாஸுதேவருடைய கதையைக் கேட்கவேண்டுமென்று த்ருடமான நிச்சயம் உமக்கு உண்டாகியிருப்பது மிகவும் மேலானது. அந்தப் பகவானுடைய கதையைச் சொல்லும்படி என்னைத் தூண்டின நீர், சொல்லுகிறவனாகிய நான், கேட்பவர்கள் ஆகிய மூன்று பெயர்களும் சுத்தர்களாகிவிடுகிறார்கள். அந்தப் பகவானுடைய பாதத்திலிருந்து உண்டான கங்கா ஜலமானது தன்னை தரிசிப்பவனையும், ஸ்நானஞ் செய்பவனையும், ஆசமனஞ் செய்பவனையும் பரிசுத்தப்படுத்தவில்லையா? முன்னொருகால் பூமியில் கர்வமுள்ள அனேக அரசர்கள் நிறைந்து இருந்தார்கள். அவர்கள் முன் ஜன்மத்தில் அஸுரர்கள். அவர்கள் பூமிக்கு விசேஷ பாரமாக இருந்தார்கள். அதனால் பூமி மிகவும் சிரமத்தை அடைந்து, பசு வேஷம் தரித்துக் கண்ணீரைப் பெருக்கி ப்ரம்மதேவரிடம் சென்று அவரைச் சரணமடைந்து தனக்கு நேர்ந்த துக்கத்தைத் தெரிவித்து அவருடைய பக்கத்தில் நின்றாள். அதனைக் கேட்ட ப்ரம்மதேவர் மற்ற தேவர்களுடனும் பரமசிவனுடனும் பூமி தேவியுடனும் திருப்பாற்கடல் சென்றார். அவ்விடத்தில் புருஷஸூக்தமென்ற மந்திரத்தைச் சொல்லி, ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். அந்த மஹாவிஷ்ணு ஸகல பிராணிகளுடைய சரீரத்தில் ஜீவஸ்வரூபியாக விருந்து கர்மங்களைச் செய்பவர்; எல்லாவற்றையும் அடைந்தவராகையால் பூர்ணர். அப்படிப்பட்ட பகவானைத் துதித்து உத்திரவை எதிர்பார்த்து ஸாவதானராக நிற்கும் ப்ரம்ம தேவர், ஆகாசவாணியைக் கேட்டு தேவர்களை நோக்கி, "ஓ தேவர்களே, நான் சொல்வதைக் கேட்டு அந்தப்படி சீக்கிரமாகச் செய்யவேண்டும். பூமிக்கு நேர்ந்த

தாபத்தை பகவான் முன்னமேயே தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார். அந்தப் பரமபுருஷன் வஸுதேவருடைய கிருஹத்தில் அவதரிக்கப் போகிறார். அவர் அவதரிப்பதற்கு முன்னமேயே, யது வம்சத்தில் நீங்கள் ஸ்திரீகளாக ஜனிக்கவேண்டும். தேவர்களுக்கும் தேவராகிய அந்தப் பகவான் தம்முடைய கால சக்தியால் பூமியின் பாரத்தைப் போக்கடித்துக் கொண்டு, எவ்வளவு காலம் பூமியில் வஸிக்கிறாரோ, அவ்வளவு காலம் நீங்களும் பூமியிலிருந்து அவரை பூஜிக்கவேண்டும். மேலும், அந்தப் பகவானுக்கு பிரியத்தைச் செய்யவேண்டி நாராயணனுடைய அம்சரும், ஸ்வதந்திரரும், ஆயிரம் முகங்கள் உள்ளவருமான ஆதிசேஷன், பகவானுக்குத் தமையனாக அவதரிக்கப் போகிறார். எந்த மாயையின் மஹிமையால் இந்த ஜகத் முழுவதும் மோகமடைந்து இருக்கிறதோ, அந்த விஷ்ணுவின் மாயையானது அவருடைய உத்தரவின்படி ஏதோ ஒரு காரிய நிமித்தம் பூமியில் அவதரிக்கப்போகிறாள்" என்று தேவர்களுக்கு ஆஜ்ஞாபனம் செய்து, பூமி தேவிக்கு ஸமாதான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, தமது உலகம் சென்றார்.

27—55. அந்த ஸமயத்தில் சூரஸேனரென்ற அரசன் மதுரா நகரத்தில் வஸித்து அதைச் சார்ந்த தேசங்களையும், சூரஸேன தேசத்தையும் பரிபாலித்து வந்தார். அந்த மதுரா நகரமானது யதுவின் வம்சத்தில் பிறந்த அரசர்களுக்கு வாசஸ்தலமாக (ராஜதானி) இருந்தது. அந்தப் பட்டணத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் எப்பொழுதும் ஸான்னித்தியஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அந்த மதுரா நகரத்தில் ஒரு கால் சூரருடைய புத்திரராகிய வஸுதேவரென்பவர்

தேவகி யென்னும் பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்து கொண்டு வதூகிருஹப்ரவேசத்திற்காக அவளுடன் ரதத்திலேறினார். அப்பொழுது உக்கிரஸேனருடைய புத்ரனாகிய கம்ஸனென்பவன் ஸஹோதரியான தேவகியினிடம் பிரியத்தால் (சிறிய தகப்பன் பெண்) குதிரைகளின் கடிவாளங்களைப் பிடித்து ஸாரத்யஞ் செய்தான். அந்த ரதத்தைச் சுற்றி சுவர்ண மயமான அநேக ரதங்கள் சென்றன. தேவகியின் பிதாவாகிய தேவகரென்பவர் பெண்ணிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவராகையால் சுவர்ண மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நானூறு யானைகளையும், ஒன்றரை லக்ஷம் குதிரைகளையும், ஆயிரத்தெண்ணூறு ரதங்களையும் ஸ்திரீதனமாகக் கொடுத்ததுமின்றி, இருநூறு வேலைக்காரிகளையும் கொடுத்தார். அந்த வேலைக்காரிகள் யௌவன வயது உள்ளவர்கள்; நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; அவர்களுக்கு வாஹனங்களும் கொடுக்கப்பட்டன. சங்கம், தூர்யம், மிருதங்கம், துந்துபி முதலிய மங்கள வாத்யங்கள் முழங்கின. இப்படி வஸுதேவர் தேவகியுடன் வீதியில் ஊர்வலம் வரும்பொழுது குதிரைக்ளின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து ரதத்தை நடத்தும் கம்ஸனை நோக்கி, அசரீரி வாக்கானது "ஓ மூடா! எவளை ஸஹோதரியென்று ப்ரீதியுடன் அழைத்துப்போகிறாயோ, அந்தத் தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பமானது உன்னைக் கொல்லும்" என்று சொன்னது. கம்ஸனோ இயற்கையில் துஷ்டன்; பாப கர்மத்தில் நோக்கமுள்ளவன்; போஜ குலத்தில் பிறந்தவர்களுக்குள் அதமன்; அப்படிப்பட்ட சுவபாவமுள்ள கம்ஸன் ஆகாச வாணியைக் கேட்டு, ஸஹோதரியான தேவகியின் தலை மயிரை ஒரு கையால் பிடித்து, மற்றொரு கையில் கத்தியை

யெடுத்துக்கொண்டு கொல்ல முயற்சித்தான். எல்லாராலும் வெறுக்கக்கூடிய காரியத்தைச் செய்பவனும், கொல்லும் சுவபாவமுள்ளவனும், வெட்கமில்லாதவனுமாகிய கம்ஸனை நோக்கி, மிகுந்த பாக்கியசாலியாகிய வஸுதேவர் நல்வார்த்தை சொல்ல ஆரம்பித்தார். எப்படியெனில்:—"நீர் சூரர்களால் சிலாகிக்கக்கூடிய குணங்களுள்ளவர்; போஜ வம்சத்தில் ஜனித்தவர்களுக்குக் கீர்த்தியை யுண்டு பண்ணுகிறவர்; அப்படிப்பட்ட நீர் ஸ்திரீவதஞ் செய்யலாமா? இவள் உமக்கு ஸஹோதரியல்லவா? அதிலும் இது விவாஹ காலமல்லவா? ஓ சூர! ஸகல பிராணிகளுக்கும் சரீரமுண்டாகும்பொழுதே மரணமும் உண்டாகிறது. ஆதலால் அந்த மரணம் இன்றைக்கு வருமோ, நூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு வருமோ தெரியவில்லை. எப்பொழுதாகிலும் மரணம் வருமென்பது நிச்சயம். (மரணம் வருமேயென்று பயந்து இவளைக் கொல்லுகிறேனென்று சொல்வது சரியல்ல. மரணம் நிவர்த்திக்கக்கூடியதல்லவென்று கருத்து.) ஜீவன் இந்த சரீரத்தை விடவேண்டிய ஸமயம் (மரணம்) நேரும்பொழுது, அவனுடைய கர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு, கர்மத்திற்கு அனுகுணமான வேறு சரீரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டே, பழைய சரீரத்தை விடுகிறான். (இந்த சரீரம் போனபிறகு வேறு சரீரம் கிடைக்கிறதில்லையென்றால் பாபத்தைச் செய்தாவது, இந்த சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். இவன் விரும்பாமலிருந்தாலும், அவனுடைய கர்மத்திற்குத் தக்கபடி அவசியம் சரீரமுண்டாகிறதென்பது நிச்சயமாகையால், இந்த சரீர நிமித்தம் பாபத்தைச் செய்வது உசிதமில்லையென்று கருத்து.) மனிதன் எப்படி ஒரு காலை பூமியில் ஊன்றிக் கொண்டு மற்றொரு காலை யெடுத்துவைத்து நடக்கிறானோ

அட்டையானது ஒரு திருணத்திலிருந்து மற்றொன்றுக்குச் செல்லும்பொழுது மற்றொரு திருணத்தைப் பிடித்துக் கொண்டே எப்படி முந்தியதை விடுகிறதோ, அதுபோலவே ஜீவன் வேறு சரீரத்தை அடைந்தே, முந்திய சரீரத்தை விடுகிறான். ஜீவன் அரசன் முதலியவர்களுடைய மேலான சரீரத்தை நேரில் பார்த்தும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடைய சரீரத்தை சாஸ்திரங்களைக் கேட்பதாலும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறான். அப்படிப்பட்ட மனிதன் அந்த மேலான சரீரத்தை அடைய விரும்பி, அதன் ஸம்ஸ்காரமுள்ள மனத்தால், அதனையே தியானஞ்செய்கிறான். அப்பொழுது தன்மயனாகி (தேவ சரீரத்தை யடைந்தவன் போல் எண்ணிக்கொண்டு) இந்த சரீர ஞாபகமில்லாமலிருக்கிறான். இதுபோலவே, ஜாக்ரதவஸ்தையில் மேற்சொல்லியபடி பார்த்தும் கேட்டும் தெரிந்துகொண்டபடி அந்த சரீரத்தை ஸ்வப்னத்தில் பார்க்கிறான்; அதனைத் தன்னதாக பாவிக்கிறான்; அதன்பின் ஜாக்ரதவஸ்தையின் ஞாபகம் மாறிவிடுகிறது. பிராணிகள் வேறு சரீரத்தை அடைந்து முந்திய சரீரத்தை விடுவது மேற்காட்டியது போன்றதேயாம். மரணமடையும் ஜீவனுடைய மனமானது அதிருஷ்டத்தால் (கர்மத்தால்) தூண்டப்பட்டு எந்த சரீரத்தை விரும்புகிறதோ, ஐந்து பூதங்களாலேற்பட்ட அந்த சரீரத்தை ஜீவன் அடைகிறான். குளம் முதலியவைகளிலிருக்கும் ஜலத்திலும், எண்ணெய் முதலியவைகளிலும் சந்திரன், ஸூர்யன் முதலிய தேஜசுகள் ப்ரதிபலிக்கின்றன. அவை அசையாமலிருக்கும்பொழுது, காற்றினால் ஜலம் அசைவதால் அசைவதுபோல எப்படித் தோன்றுகிறதோ, அப்படி ஜீவனும் இயற்கையில் ஜனன மரணமற்றவனானாலும், தன்னுடைய அவித்யையால் ஏற்பட்ட

சரீரங்களில் அபிமானம் வைத்து மோஹிக்கிறான். ஆனதால் ஒருவருக்கும் துரோஹஞ்செய்யக்கூடாது. அப்படிச் செய்தால் இவ்வுலகத்திலும் அரசன் தண்டிப்பான்; பரலோகத்தில் யமன் தண்டிப்பார். பிறருக்குக் கெடுதி செய்யாமலிருப்பவன் க்ஷேமமாக இருப்பான். ஓ தீனர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரே! இவள் உம்முடைய ஸஹோதரி; சிறு பெண்; தயை செய்யத்தக்கவள்; பெண்ணுக்கொப்பானவள்; ஆனதால் நல்ல ஸ்வபாவமுள்ள இவளைக் கொல்வது உசிதமில்லை" என்று ஸாமபேதங்களடங்கிய வார்த்தைகளைச் சொன்னார். அதனைக் கேட்டும், மிகவும் கொடியவனாகிய அந்தக் கம்ஸன் அஸுரர்களை அனுஸரித்தவனாகையால், வஸுதேவருடைய வார்த்தையை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அப்பொழுது கம்ஸனுடைய எண்ணத்தைத் தெரிந்துகொண்ட வஸுதேவர், அந்த ஸமயத்திற்குத் தக்கபடி செய்யவேண்டியதை, தனக்குள் பின் வருமாறு யோசிக்கலானார். எப்படியெனில்:—"மிருத்யு போன்ற இந்தக் கம்ஸனுக்கு நம்முடைய புத்திக்குத் தக்கபடி உபதேசித்து, தேவகியை வதஞ்செய்யாமலிருக்கும்படி செய்கிறேன். அதனையும் இவன் கேட்காவிடில் நம்மிடத்தில் குற்றமில்லை. இவளிடத்தில் பிறக்கும் புத்திரர்களை கம்ஸனிடங் கொடுப்பதாகச் சொல்லி இவளைக் காப்பாற்றுகிறேன். (இப்பொழுது உபேக்ஷிக்கக்கூடாதென்று கருத்து.) அப்படிச் செய்வது நியாயமாவென்றால் எனக்கு புத்திரர்கள் பிறந்து, அதுவரையில் இவனும் ஜீவித்திருந்தால், அப்படியே செய்வேன். வருங் காரியம் யாரால் அறியக்கூடியது! (எது நடக்கவேண்டியதோ அது நடக்கும்; எனக்குப் புத்திரர்கள் பிறக்குமுன் இவன் இறந்தால் ஒருவருக்கும் ஒன்றுமில்லை யென்று கருத்து.)

தெய்வத்தின் கதியை மீறுவதற்கு ஒருவராலும் முடியாது; ஸமீபத்தில் வந்த மிருத்யு (கம்ஸன்) திரும்பிப்போவான்; போனவன் சிலகாலங் கழித்து திரும்பியும் வரலாம். அதெப்படியெனில், காட்டில் தீப்பற்றிக்கொண்டு எரியும் பொழுது ஸமீபத்திலிருக்கும் மரங்களைவிட்டு வெகு தூரத்திலிருக்கும் மரங்களில் தீப்பிடித்துக் கொள்ளுகிறது. ஸமீபத்திலிருக்கும் மரங்களில் தீப்பிடிக்காமலிருப்பதற்கும், தூரத்திலிருக்கும் மரங்களை அக்னி எரிப்பதற்கும் அதிருஷ்டமே காரணம். வேறொன்றையும் காரணமாகச் சொல்ல முடியாது. அதுபோல ஸகல பிராணிகளும் ஜனிப்பதற்கும் (சரீரத்தை அடைவதற்கும்), மரிப்பதற்கும் (சரீரத்தை யிழப்பது) அவர் அவர்களுடைய அதிருஷ்டமே காரணம். ஆதலால் பிறக்கும் பிள்ளைகளைக் கொடுப்பதாக ப்ரதிஞ்ஞை செய்து இவளைக் காப்பாற்றுவதே, இந்த ஸமயத்திற்குத் தகுதியானது" என்று தம்முடைய புத்திக்கெட்டியபடி யோசித்து நிச்சயித்தார். பின்னுமவர் மனத்தில் கவலை உள்ளவரானாலும் சிரித்தமுகமுள்ளவராகி பாபியும், கொடிய சுவபாவமுள்ளவனும், வெட்கமில்லாதவனுமாகிய கம்ஸனை நோக்கி சிலாகித்து, "ஓ நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவரே! அசரீரி வாக்கானது தேவகி உம்மைக் கொல்வாளென்று சொல்லவில்லையே. இவளிடத்தில் எனக்குப் பிறக்கும் பிள்ளையால் உமக்கு மரணமுண்டாகும் என்றல்லவோ சொல்லிற்று. ஆதலால் பிறக்கும் குழந்தைகளை உம்மிடம் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்; இவளைக் கொல்லவேண்டாம்" என்று ஸமாதானஞ்செய்தார். அதனைக் கேட்ட கம்ஸன் அவருடைய வார்த்தையின் ஸாரத்தை யறிந்து, தேவகியைக் கொல்லாமல் விட்டுவிட்டான். (பிறக்கும் பிள்ளைகளைக் கொன்றுவிடுவோம். ஸ்திரீவதஞ்செய்து, அதனால்

தோஷத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டாமென்று நினைத்தானென்று கருத்து.) வஸுதேவரும் தம்முடைய வார்த்தையை அங்கீகரித்த கம்ஸனைக் கொண்டாடி, தம்முடைய கிருஹஞ் சென்றார்.

56—61. பின்பு பகவானையே முக்கிய தெய்வமாகக் கொண்ட தேவகியானவள், ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் பிரஸவகாலத்தில் முறையே எட்டுப் புத்திரர்களையும் ஒரு பெண்ணையும் பெற்றாள். அவள் முதல் சிசுவை பிரஸவித்தவுடன், பொய் சொல்வதில் பயமுள்ளவராகிய வஸுதேவர், மிகுந்த துக்கத்துடன் கீர்த்திமானென்ற அந்தப் புத்திரனை கம்ஸனிடங் கொடுத்தார். ஸத்யமான ப்ரதிஞ்ஞையுள்ளவர்கள் எதைத் தான் ஸஹிக்கமாட்டார்கள்? பகவானே உண்மையான வஸ்து, அதனைவிட வேறொன்றுமில்லையென்ற ஆத்ம தத்வத்தை யறிந்தவர்கள் எதைத்தான் விரும்புவார்கள் (அந்த உண்மையை அறிந்தவராகையால், புத்திர ஸுகத்தை விரும்பவில்லை யென்று கருத்து.) "கம்ஸன் துஷ்டனானாலும் முன் பிரதிஞ்ஞை செய்தபடி வஸுதேவர் புத்திரனைக் கொடுத்தார்" என்று ஸந்தோஷித்துக் கொல்லாமல் விட்டுவிடுவான் என்று எண்ணி, வஸுதேவர் கம்ஸனிடத்தில் குழந்தையைக் கொடுக்கவில்லை. துஷ்டர்கள் எதைத் தான் செய்யமாட்டார்கள்? "கம்ஸன் துஷ்டனாகையால் குழந்தையைக் கொன்றுவிடுவான்" என்று தெரிந்தே கொடுத்தார். ஸ்ரீபகவானையே மனத்தில் தியானஞ் செய்பவர்கள் எதைத்தான் விடமாட்டார்கள்? (தேவகி, பகவானையே ஹிருதயத்தில் தியானஞ் செய்தவளாகையால் புத்திரனிடத்தில் பிரீதியை விட்டாளென்று கருத்து.) வஸுதேவர் ஸுக துக்கங்களில் ஸம

புத்தியுள்ளவராக இருப்பதையும் ஸத்யவாதியாக இருப்பதையும் கண்டு, கம்ஸன் மனமகிழ்ந்து சிரித்துக்கொண்டு வஸுதேவரை நோக்கி, "உங்களிருவர்களுக்கும் பிறக்கும் எட்டாவது கர்ப்பத்தால், எனக்கு மரணமென்று ஆகாச வாணியால் சொல்லப்பட்டது. இவன் முதல் குமாரன்; இவனால் எனக்குப் பயமில்லை; இவனை யெடுத்துப் போகலாம்" என்றான். அதனைக் கேட்ட வஸுதேவர், அப்படியே செய்கிறேனென்று சொல்லி, அந்தக் குழந்தையை யெடுத்துச் சென்றார். ஆனாலும் ஸ்திர புத்தியில்லாதவனும் அஸத்தாகவிருக்கும் அந்தக் கம்ஸனுடைய வார்த்தையை நம்பவில்லை.

62—69. பின்பு நாரத மஹரிஷி கம்ஸனிடம் வந்து, கம்ஸனை நோக்கி "நந்தன் முதலிய கோகுலத்திலிருக்கும் கோபர்களும், அவர்களுடைய ஸ்திரீகளும், வஸுதேவர் முதலிய விருஷ்ணிகளும், தேவகி முதலிய யாதவ ஸ்திரீகளும், வஸுதேவர், நந்தர் இவர்களுடைய பந்துக்களும் தேவர்கள். உன்னை ஸேவித்துக்கொண்டிருப்பவர்களெல்லோரும் அஸுரர்கள். பூமிக்குச் சுமையாக விருக்கும் அஸுராம்சமுள்ள அரசர்களைக் கொல்வதற்காக பகவான் தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு, வஸுதேவரிடம் அவதரிக்கப் போகிறார்" என்று சொல்லி ஆகாச மார்க்கமாகச் சென்றார். அதனைக் கேட்ட கம்ஸன், "யாதவர்கள் தேவாம்சமுள்ளவர்கள்; தான் முன்ஜன்மத்தில் காலநேமியென்ற அஸுரனாக இருந்தவன்; ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினால் கொல்லப்பட்டு கம்ஸனாக ஜனித்தவன்; தன்னைக் கொல்வதற்காக ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தேவகியின் கர்ப்பத்தில் அவதரிக்கப் போகிறார்" என்ற உண்மையைத் தெரிந்து

கொண்டு, தேவகிக்கும், வஸுதேவருக்கும் விலங்கு போட்டு, அவ்விருவர்களையும் காராகிருஹத்தில் அடைத்தான். பின்னும் தேவகி பிரஸவித்தவுடன் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சமான புத்ரன் இவன் தானே என்று ஸந்தேஹித்து, ஒவ்வொரு குழந்தையையும், அப்போதைக்கப்போது கொன்றான். தங்கள் உயிரையே பெரியதாக நினைத்த லுப்தர்களான அரசர்கள், பெரும்பாலும் மாதா, பிதா, ப்ராதா, புத்ரர்கள், தோழர்கள், பந்துக்கள் ஆகிய இவர்களைக் கொல்வார்கள். ஆனதால், மிக்க பலசாலியான கம்ஸன் யதுக்களை விரோதித்துக் கொண்டது மல்லாமல், யாதவர்களுக்கும் அதிபதியாகிய உக்கிரஸேனரென்ற தன்னுடைய பிதாவையும் நிக்ரஹித்து, சூரஸேனதேசத்தைத் தானே பரிபாலித்தான்.

நோட்டு

பசுக்களைக் கொல்லும் :—இயற்கையில் துக்கமற்றவனாகிய ஆத்மாவை ஸுக துக்க ஸம்பந்தமுள்ளவனென்று நினைத்து ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யறியாமலிருப்பவன் பசுக்னன் எனப்படுகிறான். அந்த மூடனைத் தவிர்த்து வேறு யார்தான் பகவத் கதையில் பிரியப்படமாட்டான்? ஸ்ரீத. பகவானுடைய கதையாகிய அமிருதமானது லோகத்தில் பிரஸித்தமான அமிருதத்தைவிட மேலானதென்று மூன்று விசேஷணங்களால் காட்டப்பட்டது. அமிருதத்தை விஷய ஆசையுள்ளவர்கள் விரும்புவார்கள். கதாமிருதத்தை விஷயங்களில் ஆசையற்ற யோகிகளும் விரும்புகிறார்கள். அமிருதமானது ஸம்ஸார ரோகத்தை விருத்திபண்ணக்கூடியது; கதாமிருதம் ஸம்ஸார ரோகத்தை நிவர்த்திப்பது. அமிருதம் ரஸனேந்திரியத்திற்கு மாத்திரம் (நாக்கு) ருசியைத் தரக்கூடியது; கதாமிருதமானது காதிற்கும், மனத்திற்கும் திருப்தியை யுண்டுபண்ணுகிறது. அப்படிப்பட்ட கதாமிருதத்தில் பசுபோன்ற நடையுள்ள மூடன் தவிர யார்தான் பிரியப்படமாட்டான்? (பசுவென்றால் நல்லது;

அபசு—கெட்டது. க்ன — தெரிந்து கொள்வது) நல்லதை யறியாதவன் என்று அர்த்தம். வீராராகவீயம். ஸகல ஜீவர்களும் பரமாத்மாவிற்கு தாஸர்கள் (சேஷர்கள்); பரமாத்மா ஒருவனுக்கும் சேஷனல்ல. அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவைப் பிறருக்கு சேஷ னென்று நினைப்பதாகிய நாசத்தைச் செய்பவன் அபசுக்னனெனப் படுகிறான். "வேறு வகையாக விருக்கும் ஆத்மாவை, வேறு வகையாக எவன் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ, ஆத்மாவை மறைத்த வனும், திருடனுமாகிய அவனால் எவ்வித பாபந்தான் செய்யப்பட வில்லை?'' அப்படிப்பட்ட பாபி தவிர வேறொருவனும் பகவத் கதையில் வைராக்கியத்தை யடையமாட்டான். முனிபாவ பிரகாசிகா. வாஹனங்களும்:—மூலத்தில் "யாநெ" என்னும் ஒரு பாட முண்டு. அதற்கு கிருஹப்ரவேச பிரயாண காலத்தில் என்று அர்த்தம். நல்வார்த்தை சொல்வது (ஸாமோபாயம்) ஐந்து வகை. ஸ்திரீ வதஞ் செய்யாமலிருந்தால் கீர்த்தி லாபம் உண்டாகு மென்றும், குலவிருத்தி யுண்டாவதால் உபகாரஞ் செய்ததாகு மென்றும், ஸஹோதரி யென்பதால் ஸம்பந்தமும் (பந்துத்வம்), உன்னுடைய பெண்ணுக்குச் சமமானவளென்பதால் உனக்கும் அவளுக்கும் பேதமில்லை என்றதாகிய அபேதமும், சூரர்களால் கொண்டாடக்கூடியவன் என்றதால் குணத்தைச் சொல்வதுமாகிய ஐந்து வகை ஸாமோபாயமும் செய்யப்பட்டது என்று கருத்து. ஸ்ரீத.

அத்யாயம்—2

கர்ப்ப ஸ்துதி

1—5. ப்ரலம்பன், பகன், சாணூரன், திருணவர்த்தன், மஹாசனன், முஷ்டிகன், அரிஷ்டன், த்விதன், பூதனு, கேசி, தேனுகன் முதலிய அஸுரர்கள், பாணன், பௌமன், ஜராஸந்தன் முதலிய அஸுராம்சமுள்ள அரசர்கள் ஆகிய இவர்களுடன் பலிஷ்டனுகிய கம்ஸன் யாதவர்களுக்கு உபத்திரவம் செய்தான். அந்த யாதவர்கள், கம்ஸனுடைய உபத்திரவத்தை ஸஹியாமல், குரு, பாஞ்சாலம், கேகயம், நிஷதம், விதேஹம், கோஸலம் முதலிய தேசங்களுக்குச் சென்றார்கள். சில பந்துக்கள் கம்ஸனையே அனுசரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தேவகியின் ஆறு குழந்தைகளும் உக்ரஸேனருடைய புத்ரனை கம்ஸனால் அப்போதைக் கப்போது கொல்லப்பட்டன. ஏழாவது தடவை தேவகி கர்ப்பத்தைத் தரித்தாள். அந்தக் கர்ப்பமானது அனந்தனென்று சொல்லப்படும் ஆதிசேஷனுடைய அம்சம். அந்த கர்ப்பமானது தேவகிக்கு ஸந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும் விருத்தி செய்தது.

6—14. அப்பொழுது ஸகல ஜகத்ஸ்வரூபியாக இருக்கும் பகவான், தம்மையே தெய்வமாகக்கொண்ட பக்தர்களான யாதவர்களுக்குக் கம்ஸனால் நேர்ந்திருக்கும் பயத்தை அறிந்து, தம்முடைய யோகமாயையை நோக்கி, "ஓ தேவி! கோபர்களாலும் கோபிகைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோகுலத்திற்கு நீ போகவேண்டும். அவ்விடத்தில் வஸுதேவருடைய பத்தினியான ரோஹிணீ என்பவள் வஸிக்கிறாள். இன்னும் மற்றவர்களும் கம்ஸனி

டத்தில் பயந்து, ரஹஸ்யமான இடங்களில் ஒளிந்திருக்கிறார்கள். இப்போது தேவகியின் வயிற்றிலிருக்கும் சேஷனென்ற பெயருள்ள என்னுடைய தேஜஸ்ஸை எடுத்து, ரோஹிணியின் வயிற்றில் கொண்டு வைத்துவிடு. பின்பு நான் பூர்ணாம்சமாக தேவகியினிடத்தில் புத்ரனாக அவதரிப்பேன். நந்தனுடைய பத்தினியாகிய யசோதையென்பவளிடம் நீ அவதரிக்கவேண்டும். மனிதர்கள் உனக்கு ஆலயங்களைக் கட்டுவித்து, அவைகளில் உன்னை பிரதிஷ்டை செய்விப்பார்கள். மேலும் உனக்கு துர்க்கா, பத்திரகாளீ, விஜயா, வைஷ்ணவீ, குமுதா, சண்டிகா, கிருஷ்ணா, மாதவீ, கன்னிகா மாயா, நாராயணீ, ஈசானா, சாரதா, அம்பிகா என்று பெயர்களுண்டாகும். உன்னைப் பிரார்த்திக்கும் ஜனங்களுக்கும் ஸகல இஷ்டத்தைக் கொடுப்பவளாக இருப்பாய். அதனால் தூபம் தீபம் பலவகையான உபஹாரங்கள் ஆகிய இவைகளைக்கொண்டு ஜனங்கள் உன்னைப் பூஜிக்கப்போகிறார்கள். ஒரு வயிற்றிலிருந்து மற்றொருவளுடைய வயிற்றில் இழுத்து வைக்கப்பட்டபடியால், அந்த குழந்தைக்கு ஸங்கர்ஷணரென்றும், மிக்க பலசாலியாகையால் பலபத்ரரென்றும், ஜனங்களை ரமிக்க (ஸந்தோஷிக்க)ச் செய்வதால் ராமனென்றும் பெயருண்டாகும்" என்று ஆஞ்ஞாபித்தார்.

15—26. அதனை சிரஸால் வஹித்த யோக மாயை, பகவானுக்கு பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, பூமிக்கு வந்து, பகவானுடைய உத்திரவின்படி செய்தாள். தேவகியினுடைய கர்ப்பமானது ரோஹிணியினிடஞ் சென்றபொழுது "கர்ப்பமானது ஸ்ரவித்துவிட்டது" என்று பட்டணத்திய ஜனங்கள் அழுதார்கள். பின்பு ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர், பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்திப்பதற்காகத் தம்முடைய அம்சமாக

வசுதேவருடைய மனத்தில் பிரவேசித்தார். மகாபுருஷனுடைய அம்சத்தைத் தரித்த அந்த வசுதேவர் சூரியன் போல் பிரகாசித்தார். ஜனங்களால் நெருங்கமுடியாதவராக இருந்தார்; பின்பு வசுதேவரிடமிருந்து அழிவற்ற மங்களமான பகவதம்சமானது தேவகியினிடம் வந்தது. அந்த அம்சமானது எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருப்பது; கிழக்கு திக்கானது ஆனந்தகரனாகிய சந்திரனைத் தரிப்பது போல், தேவகி அந்த பகவதம்சத்தை மனத்தால் தரித்தாள். சகல ஜகத்திற்கும் இருப்பிடமான பகவானைக் கர்ப்பத்தில் தரித்தவளும், கம்ஸனுடைய காராகிருகத்தில் வசிப்பவளுமான தேவகியானவள், குடத்தில் ஏற்றிவைக்கப்பட்ட தீபம் போலவும், பிறருக்கு உபதேசிக்க மனமில்லாதவனிடத்திலிருக்கும் நல்ல வித்தைபோலவும் பிரகாசிக்கவில்லை. பகவான் தேவகியின் கர்ப்பத்திலிருப்பதால், அவள் மிக்க தேஜஸ் உள்ளவளாக இருந்தாள்; அவளுடைய காந்தியால் அந்த கிருகமானது பிரகாசித்தது. அப்படிப்பட்ட தேவகியைப் பார்த்துக் கம்ஸன், "இவளுடைய வயிற்றில் என்னுடைய பிராணனை அபகரிக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் வந்துவிட்டார். இந்தக் கர்ப்பமானது முன் போலில்லை. இப்போது என்ன செய்யவேண்டும்? மனிதன் தன் காரியத்திலேயே முக்கிய நோக்கமுள்ளவனானும், கீர்த்தி முதலியவைகளை நாசஞ் செய்துகொள்ளக்கூடாது. இப்பொழுதே தேவகியைக் கொல்வோமென்றால் அதுவும் உசிதமல்ல. ஏனென்றால், தேவகியை வதஞ்செய்தால் ஸ்திரீ வதம், சகோதரி வதம், கர்ப்பிணி வதம் ஆகிய இவைகளாலுண்டாகும் பாபம் நேரிடும். அதனால் கீர்த்தியும், ஐசுவரியமும், ஆயுசும் நாசமாகிவிடும். பிறரால் அடையமுடியாத விசேஷ கீர்த்தியை வெகுநாளாக ஸம்பாதித்திருக்கிறே

கருத்து.) அதனைக் காப்பாற்றுகிறவரும் நீர் ஒருவரே; அதனைப் பிரளயகாலத்தில் அழிப்பவரும் நீரே. உம்முடைய மாயையால் மோகித்த ஜனங்கள், பிரும்மா சிருஷ்டிக்கிறாரென்றும், ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு காப்பாற்றுகிறாரென்றும், ருத்திரன் ஸம்ஹரிக்கிறாரென்றும் சொல்வார்கள். உம்முடைய உண்மையை அறிந்த வித்துவான்கள் அப்படிச்சொல்லமாட்டார்கள். ஓ பரமாத்மாவே! ஞானசுரூபியே! தாவர ஜங்கமங்களடங்கிய ஜகத்திற்கு க்ஷேமத்தைச் செய்ய வேண்டி, சாதுக்களுக்கு சுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளும், துஷ்டர்களைச் சிட்சிக்கக்கூடியவைகளுமான சரீரங்களை எடுத்துக்கொள்ளுகிறீர். (ஸ்ரீராமன், கிருஷ்ணன் முதலிய அவதாரங்களைச் செய்கிறீர் என்று கருத்து.) ஓ தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! தாண்ட முடியாத ஸம்ஸார சமுத்திரத்தைத் தாண்ட விரும்பிய விவேகிகள் சகல ஜகத்திற்கும் இருப்பிடமான உம்மைத் தியானஞ் செய்தார்கள். மேலும் அவர்கள், ஸம்ஸார சமுத்திரத்தைத்தாண்டுவதற்கு ஓடமாகப் பெரியோர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த உம்முடைய பாதத்தை ஆச்ரயித்து, அதன் சகாயத்தால் கன்றின் குளம்படியைப்போல் அந்தப் பெரிய சமுத்திரத்தை இலகுவாகத் தாண்டி, அக்கரை சென்றார்கள். (உம்முடைய அவதாரமானது பக்தர்களுக்கு மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கக்கூடியதென்று காட்டப்பட்டது.) ஓ தாமரைப் பிரகாசிப்பவரே! நீர் பக்தர்களை அநுக்கிரகிப்பவர்; உம்முடைய பாதத்தை ஆச்ரயித்து, தாண்டமுடியாத ஸம்ஸார சமுத்திரத்தைக் கடந்து அக்கரைக்குச் சென்ற விவேகிகள், தங்களுக்குப் பிந்தியவர்களான ஜனங்களிடத்தில் விசேஷ பிரீதி வைத்து, உம்முடைய பாதமாகிய ஓடத்தை இந்தக் கரையிலேயே

வைத்துச் சென்றார்கள். (உம்முடைய பாதத்தை ஸ்மரித்த மாத்திரத்தில் பெரிதாகிய சமுத்திரம் கன்றின் குளம்படி போல் சிறிதாகிவிட்டபடியால், ஓடத்தை அபேக்ஷியாமலேயே அக்கரை சென்றார்கள் என்றும், பகவானுடைய பாதத்தின் மகிமை அப்படிப்பட்டதாகையால், எவ்விதத்திலாவது பகவானிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தவேண்டுமென்றும் கருத்து.) ஓ தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! எவர்கள் 'நாம் முக்தர்கள்' என்று நினைத்து உம்மிடத்தில் பக்தி செய்யவில்லையோ, அவர்கள் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை ஆச்ரயிக்காமலிருப்பதால் சித்த சுத்தியை அடைகிறதில்லை. ஆனதால் அவர்கள் அநேக ஜன்மங்களில் தவஞ் செய்து, மோக்ஷத்தை அடைவதற்குத் தகுதியான பதத்தை (மேலான குலத்தில் பிறப்பது, தவம், வேதாத்தியயனம் முதலியவை) அடைந்திருந்தாலும் கீழே விழுகிறார்கள். (விக்கினங்களால் கெடுக்கப்படுகிறார்கள்.) ஓ பிரபுவே! உம்மிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தி ஏகாந்தமாகப் பக்தி செய்பவர்கள் ஒருபொழுதும் நல்மார்க்கத்திலிருந்து தவறமாட்டார்கள். மேலும் அவர்கள் உம்மால் காப்பாற்றப்பட்டுப் பயமில்லாமல் விக்கின சமூகத்தின் தலையில் சஞ்சரிப்பார்கள். (விக்கினங்களை ஜயிப்பார்கள்). சகல ஜனங்களும் உம்மைப் பூஜித்துக் கர்ம பலத்தை யடைவதற்கு உபயோகமாக நீர் சுத்த ஸத்வ மயமான சரீரத்தை யெடுத்துக்கொள்ளுகிறீர். (அவதரிக்கிறீர்.) அந்தச் சரீரத்தை, பிரம்மசாரி வேதாத்தியயனத்தாலும், கிருகஸ்தன் கர்மயோகத்தாலும், வானப்ரஸ்தன் தவத்தினாலும், சன்னியாசி சமாதியாலும் பூஜிக்கிறார்கள். (அவதரிக்காவிடில் உம்முடைய சுரூபம் ஜனங்களுக்கு எப்படித் தெரியுமென்று கருத்து.) எல்லா லோகத்தையும்

படைப்பவரே! நீர் இம்மாதிரி பூமியில் அவதரிக்காவிடில், அஞ்ஞானம், அதனுலுண்டாகிய பேதபுத்தி ஆகிய இவைகளை நிவர்த்திக்கும் அபரோக்ஷ ஞானமில்லாமல்போய் விடும். எவருடைய சம்பந்தத்தால் புத்தி முதலிய குணங்கள் பிரகாசிக்கின்றனவோ, பரமாத்மாவாகிய எவரால் பாஹ்யமான குணம் பிரகாசிக்கிறதோ, அவர் பரமாத்மாவென்று அனுமானத்தால் அறியப்படுகிறீர். (சுத்த ஸத்வ சுரூபமாகிய உம்முடைய சுரூபத்தை உபாசித்து, அந்தக்கரணம் தன்மயமானல் அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாதகாரமுண்டாகிறதென்று தாத்பர்யம்.) நீர் எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சிபூதராகையால், உம்முடைய மார்க்கம் மனத்தாலும், வாக்கினுலும் ஊகிக்கக்கூடியதே யொழிய, புலன்களுக்குப் புலப்படாதது. ஆனதால் உம்முடைய நாமதேயங்களும் குணங்களும் நிரூபிக்க முடியாதவைகள். (அனந்தங்களாகையால்.) ஓ தேவ! ஆனுலும் உபாசகர்கள் உம்மை நேரில் பார்க்கிருர்கள். (பக்தியே மேலானதென்று கருத்து.) தேவார்ச்சனம் முதலிய எதைச் செய்தாலும், அப்பொழுது உம்முடைய திவ்ய நாமதேயங்களையும் மங்களமான சுரூபங்களையும் தியானித்துக்கொண்டும், அவைகளைச் சிரவணஞ் செய்துகொண்டும், வாக்கினுல் உச்சரித்துக்கொண்டும், பிறரை ஸ்மரிக்கச்செய்து கொண்டும், தர்மங்களைச் செய்பவன் ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டான். ஓ பாபங்களை நிவர்த்திப்பவரே! உம்முடைய பாதமாகிய பூமிக்கு நேர்ந்த சுமையானது நீர் அவதரித்ததாலேயே நிவர்த்திக்கப்பட்டது. அழகான உம்முடைய பாதத்தின் அடிவைப்பினுல், பூமியும் சுவர்க்கமும் அடையாளமிடப்பட்டது; உம்மால் அநுக்கிரகிக்கப்பட்ட பூமி முதலியவைகளைப் பார்த்த நாங்கள் கிருதார்த்தர்களாகிறோம். ஓ ஈச!

ஸம்ஸாரமற்றவராகிய உமக்கு ஜனனமேது? நீர் விளையாட்டாகச் சரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டவரே யொழிய கர்மாதீனமான சரீரமுள்ளவரல்ல. ஓ நித்தியமுக்தரே! உம்முடைய உண்மையை அறியாதவர்கள், அவித்தையால் ஜீவனுக்கு ஜனன மரணம் முதலியவைகளுண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். (உண்மையில் அவைகளில்லையென்று தாத்பர்யம்). மேலும், நீர் மத்ஸ்யமாகவும், அசுவமாகவும் (ஹயக்ரீவர்), ஆமையாகவும் (கூர்மம்), வராஹமாகவும் (பன்றி), நரசிம்மராகவும், ஹம்ஸமாகவும், க்ஷத்திரியராகவும், பிராமணராகவும், உபேந்திரராகவும் அவதரித்து எங்களைக் காப்பாற்றியதுபோல் இப்பொழுதும் மூவுலகத்தையும், எங்களையும் காப்பாற்றும். பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்தியும். ஓ யாதவர்களுக்குட் சிறந்தவரே! உமக்கு நமஸ்காரம்" என்று தேவர்கள் பகவானைத் துதித்து, தேவகியை நோக்கி, "ஓ அம்ம! நமக்கெல்லாருக்கும் க்ஷேமத்தைச் செய்வதற்காக, பகவானாகிய பரம புருஷன் உமக்குப் புத்திரராக அவதரித்திருக்கிறார். கம்ஸனுக்கு மரணம் சமீபித்து விட்டது; ஆனதால் அவனிடம் பயப்பட வேண்டாம். உம்முடைய புத்திரராகிய இவர் யாதவர்களைக் காப்பாற்றுவார்" என்று சிலாகித்து, பகவானுடைய மனுஷிய சுரூபத்தை ஜனன மரணங்களற்ற திவ்ய சுரூபமென்றும், சகல ஜகத்தின் சிருஷ்டி பரிபாலனம், சம்ஹாரம் ஆகிய இவைகளுக்குக் காரணமானதென்றும் துதித்து, பிரும்மா, பரமசிவன் ஆகிய இவ்விருவர்களையும் முன்னிட்டு, சுவர்க்கஞ் சென்றார்கள்.

நோட்டு

உம்மை அடைவதற்கு :—மூலத்தில் ஸத்யபாம் என்றிருப்பதால், "தேவர்களைக் காட்டிலும், பிராணங்களைக் காட்டிலும் எது வேறானதோ அது ஸத். தேவர்களும், பிராணங்களும் சத்தியம்" என்ற சுருதியின்படி ஜகத்தைவிட விலக்ஷணமானவர். திரிஸத்யம் என்றால் பிரகிருதி, புருஷன், காலம் ஆகிய இவைகளின் சுரூபமாக இருப்பவர். பிரகிருதி முதலியவைகளின் சுரூபமாகிய சகல ஜகத்தும் பகவானுக்கு சுவாதீனப்பட்டதாகையால், ஸத்ய ஸங்கல்பரென்று கருத்து. ஸத்யஸ்ய யோனிம் என்பதற்கு ஜகத்திற்குக் காரணமாக இருப்பவரென்று அர்த்தம். இதனால் பகவானுடைய லீலாவிபூதி இப்படிப்பட்டதென்று காட்டப்பட்டது. சத்தியத்திலிருப்பவரென்றால், தம்முடைய மகிமையிலிருப்பவரென்று அர்த்தம். இதனால் பகவான் நித்யவிபூதியுள்ளவரென்று காட்டப்பட்டது. ஸத்தியத்திற்கும் ஸத்யரென்றால் ஜீவர்களைக் காட்டிலும் ஸத்யரென்று அர்த்தம். ரிதஸத்யநேத்திரமென்றால் சந்திரன், சூரியன் ஆகிய இவர்களை நேத்திரங்களாக உடையவர், அல்லது சந்திர சூரியர்களுக்கு அதிபதி, அல்லது செய்யப்படும் புண்யகர்மங்களையும், வாக்கினால் உச்சரிக்கப்படும் தர்மத்தையும் உலகத்தில் பரவச் செய்பவரென்றும் அர்த்தம். ஸத்யாத்மகமென்றால் விகாரமற்ற சுரூபமுள்ளவரென்று அர்த்தம். பிரதான (மாயை)மல்லவென்று காட்டப்பட்டது வீராகவீயம்.

ஹம்ஸமாகவும்—11-வது ஸ்கந்தத்தின் 12-வது அத்தியாயத்தில் ஹம்ஸாவதாரம் கண்டு கொள்க.

க்ஷத்ரிய—ஸ்ரீராமன். பிராமண—பரசுராமன்.

அத்தியாயம்—3

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரம்

1—11. பின்பு தேவகிக்கு பிரசவ காலம் நேர்ந்தது. அப்பொழுது காலத்தின் குணங்கள் யாவும் சேர்ந்திருந்தன. அப்பொழுது அசுவினி முதலிய நட்சத்திரங்களும், கிரகங்களும், மற்ற தாரைகளும் சாந்தங்களாக இருந்தன. (யுத்தம் முதலியவைகள் இல்லாமலிருந்தன) பிரம்மதேவதாகமான ரோகிணீ நட்சத்திரத்தில் சந்திரனிருந்தார். திக்குகள் தெளிந்திருந்தன. ஆகாயத்தில் நட்சத்திரங்கள் சுத்தங்களாக உதயமாயின. பூமியிலுள்ள பட்டணங்கள், கிராமங்கள், கோகுலங்கள், ரத்தினம் விளையும் ஸ்தலங்கள் ஆகிய இவைகளில் மங்கள காரியங்கள் நடந்து வந்தன. நதியின் ஜலம் தெளிந்தது; மடுக்களில் தாமரை மலர்கள் மலர்ந்தன. வனங்களில் எல்லா விருட்சங்களும் புஷ்பித்தன; அப்பூங்கொத்தில் வண்டுகள் சப்தித்தன; பறவைகள் இனிமையாகக் கத்தின; நல்வாசனையுள்ள காற்று சுகரமாக வீசிற்று. யாகத்தில் ஓமஞ் செய்யப்பட்டவைகளான அக்னிகள் சாந்தங்களாக (கடுமையன்னியில்) பிரகாசித்தன; சாதுக்கள், தேவர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய மனம் பிரசன்னமாயிற்று. மேலும், பகவானுடைய அவதார காலத்தில் சுவர்க்கத்தில் தேவ

துந்துபிகள் முழங்கின. கின்னரர்களும், கந்தர்வர்களும் பாடினார்கள். சித்தர்களும், சாரணர்களும் துதித்தார்கள். வித்யாதர ஸ்திரீகளும், அப்ஸரஸ்களும் சந்தோஷமாக நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். மகரிஷிகளும், தேவர்களும் ஆனந்தத்தை அடைந்து, புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். மேகங்கள் சமுத்திரத்தில் மெதுவாகக் கர்ஜித்தன. மிகுந்த இருட்டுள்ள நிசிதகாலமும் நேர்ந்தது. அப்படிப்பட்ட திவ்யமான காலத்தில் சகல பிராணிகளின் இருதயத்தில் வசிப்பவராகிய பகவான், தேவ ரூபியான தேவகியினிடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தார். (அவதரித்தார்.) அது கிழக்குத் திக்கில் பூர்ணசந்திரன் உதயமானது போலிருந்தது; அந்த அப்ராகிருத சிசுவை வசுதேவர் தரிசித்தார். அந்தச் சிசுவானது ஆச்சரியமானது; தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளது; நான்கு கைகளுள்ளது; சங்கம், கதை முதலிய ஸன்னத்தமான ஆயுதங்களுள்ளது; ஸ்ரீவத்ஸமென்ற அடையாளமுள்ளது; பீதாம்பரமுள்ளது; நீருண்ட மேகம்போன்ற திருமேனியுள்ளது; மேலும் அந்தச் சிசு அணிந்திருக்கும் கௌஸ்துப மாலையானது, அதன் கழுத்தினால் பிரகாசிக்கிறது. (ஆபரணத்திற்கும் அலங்காரத்தையுண்டு பண்ணக்கூடியது பகவானுடைய சரீரமென்று கருத்து.) மேலும், விலையுயர்ந்த வைடூரியங்கள் இழைத்த கிரீடம், குண்டலம் ஆகிய இவைகளின் காந்தியால் தலை மயிர்கள் அழகாக இருந்தன. பின்னும் அந்தச் சிசு உத்தமமான காஞ்சி, வளை முதலிய ஆபரணங்களைத் தரித்துப் பிரகாசித்தது. இப்படியாக உலகத்திய குழந்தைகளைவிட விலட்சணமாக அவதரித்த ஸ்ரீ பகவத் சுரூபத்தைத் தரிசித்து, வசுதேவர் மிக்க ஆச்சரியமடைந்து மலர்ந்த கண்களுள்ளவராகி, சந்தோஷத்தில் மூழ்கி

(ஸ்நானஞ் செய்து) லட்சம் பசுக்களைப் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ் செய்தார். (மனத்தால் சங்கல்பித்தாரென்று கருத்து.)

12—22. அந்தக் குழந்தையின் தேக காந்தியால் அந்தப் பிரசவ கிருஹம் பிரகாசித்தது. அவரைத் தரிசித்த வசுதேவர் அக்குழந்தையைப் பரம புருஷனென்று நிச்சயித்து, அவருடைய மகிமையை அறிந்தவராகையால், பயமற்றவராகிக் கைகூப்பி வணங்கிப் பின் வருமாறு துதிக்கலானார்: "சகல பிராணிகளுடைய புத்திக்குச் சாட்சியும், கேவலம் அநுபவ சுரூபியும், ஆனந்தசுரூபியும், பிரகிருதியைவிட மேலானவருமாகிய உம்மை நேரில் பார்த்தேன். (பரமாத்மாவென்று தெரிந்து கொண்டேன்). அப்படிப்பட்ட பரப்ரம்மமாகிய நீரே, உம்முடைய பிரகிருதியைக் கொண்டு முக்குண சுரூபமான ஜகத்தைப் படைத்து, அதில் பிரவேசிக்காமலேயே பிரவேசித்தவர் போல் தோன்றுகிறீர். (அப்படிப்பட்ட நீர் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் அவதரிப்பது என்ன ஆச்சரியம்?) மகத் தத்வம் முதலியவைகள் தனியே பலவிதமான வீரியமுள்ளவைகளானாலும், பதினாறு விகாரங்களுடன் சேர்ந்து விராட்டை உண்டு பண்ணுகின்றன. பிறகு அதில் பிரவேசித்தவை போலும் தோன்றுகின்றன; உண்மையில் அவைகள் பிரவேசிக்கவில்லை. அவைகள் அண்டம் உண்டாவதற்கு முன்னமேயே அண்டத்திற்குக் காரணங்களாக இருந்தன அல்லவா? அதுபோல பகவானாகிய நீர் ஜகத்திற்குக் காரணராக ஜகத்தின் உற்பத்திக்கு முந்தியே இருப்பவராகையால், நீர் அதில் உண்மையில் பிரவேசிக்கிறதில்லை. பிரவேசித்தவர் போலத் தோன்றுகிறீர். உம்முடைய

சுரூபமானது புத்தியினால் ஊகிக்கக்கூடியது; கண்ணினால் பழத்தைக் கிரகிக்கும்பொழுது (பார்க்கும்பொழுது) அத்துடனிருக்கும் ரசம் எப்படி கிரகிக்கப்படுகிறதில்லையோ, அப்படி நீர் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படுகிறதில்லை. நீர் ஒன்றினாலும் மறைக்கப்படாதவராகையால் ஜகத்தில் பிரவேசிக்காதவர்; உமக்கு உள், வெளியென்ற பேதமில்லை. மேலும், நீர் எல்லா சுரூபியாக இருப்பதால், உம்மை எதனால் மறைக்க முடியும்? பின்னும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாகவும் இருக்கிறீர். (ஒன்றால் மறைக்கப்பட்டவன் அதற்கு ஆத்மாவாக இருக்க முடியாதென்று கருத்து). வியாபகராகவும் இருக்கிறீர். (அதனாலும் உம்மை மற்றொன்றால் மறைக்க முடியாதென்று கருத்து). பின்னும் நீர் வஸ்துவாகவும் (ஸத்யர்) இருக்கிறீர். (சத்தியமான வஸ்துவை அஸத்தியமானவைகள் மறைக்க முடியுமாவென்று கருத்து). தேகம் முதலியவை யெல்லாம் ஸத்யமல்ல; அப்படிப்பட்ட தேகம் முதலியவைகளைத் தன்னைவிட வேறாக இருக்கும் ஸத்ய வஸ்துவாக எவன் நினைக்கிறானோ, அவன் அறியாதவனேயாம். அவைகளைப்பற்றி விசாரித்தால் அஸத்யமானவைகளென்றே முடியும். (வாசாரம்பணம்). அஸத்யமானவைகளை ஸத்யங்களென்று நினைப்பவன் அஞ்ஞானனென்பதில் என்ன சந்தேகம்? (பரமாத்மாவை விட்டு, ஜகத் தனியே சத்தியமாக இருக்கவில்லை). ஓ பிரபுவே! ஆசையற்றவரும், குணங்களற்றவருமான உம்மால் இந்த ஜகத் உண்டு பண்ணப்பட்டது; பரிபாலிக்கப்படுகிறது; சம்ஹரிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். நீர் பரப்ரம்மமானாலும், உம்மை ஆச்ரயித்த மாயா குணங்களால் செய்யப்படும் ஜகத் சிருஷ்டி முதலியவைகளை நீர் செய்கிறதாகவே சொல்லப்

படுகிறது. அது உபசாரமேயாம். (வேலைக்காரர்களால் ஏற்படும் ஜயம் முதலியவை அரசனை அடைகின்றன அல்லவா?) அப்படிப்பட்ட நீர் உம்முடைய மாயையால் மூன்று லோகங்களைப் பரிபாலிப்பதற்காக சத்வ குணத்தையும், சிருஷ்டிக்காக ரஜோ குணத்தையும், பிரளயத்தில் தமோ குணத்தையும் ஆச்ரயிக்கிறீர். ஓ, எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியே! இந்த லோகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக என்னுடைய கிரகத்தில் நீர் அவதரித்திருக்கிறீர். அரசர்களாகப் பிறந்திருக்கும் அநேக அசுர சேனாபதிகளை வதஞ் செய்யப் போகிறீர். ஆனாலும் உம்முடைய ஜ்யேஷ்ட சகோதரர்களைக் கம்ஸன் கொன்றான். அதனால் என்னுடைய கிரகத்தில் நீர் அவதரித்தது உசிதமல்ல; உம்முடைய அவதாரத்தைச் சேவகர்கள் முகமாகக் கேள்விப்பட்டு, கம்ஸன் இப்பொழுதே ஆயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு வருவான்" என்று சொன்னார்.

23—31. பின்பு கம்ஸனிடம் பயந்தவளான தேவகியானவள் மகாபுருஷ லட்சணமுள்ள தன்னுடைய புத்திரனைப் பார்த்து, புன்சிரிப்புடன், "புத்தி முதலிய காரிய காரணங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் விஷ்ணு நீரேயாம். வேதங்கள், எதனை சத்தியமென்றும், அவ்யக்தமென்றும், காரணமென்றும், பெரிதென்றும் (பிரம்மம்), சேதனமென்றும், குணங்களற்றதென்றும், விகாரமற்றதென்றும், ஸத்தா மாத்திரமென்றும், விசேஷமற்றதென்றும், சன்னிதி மாத்திரத்தால் சகல காரியங்களையும் சாதிப்பதென்றும் சொல்லுகின்றனவோ, அவர் நீரே. இரண்டு பரார்த்தங்கள் சென்றபின் (பிரம்மதேவருடைய ஆயுசு) லோகங்கள் நாசத்தை அடைகின்றன. அதன்பின் மகாபூதங்கள் பூத

சூட்சுமத்தில் லயிக்கின்றன. வியக்தமாகிய பூதசூட்சுமமானது காலத்தின் மகிமையால் பிராதனத்தில் லயிக்கிறது. அப்பொழுது சேஷரென்ற பெயருடன் பாக்கியாக இருப்பவர் நீர் ஒருவரேயாம். பிரகிருதிக்கும் அதிபதியாக இருப்பவரே! நிமிஷம் முதல் வருஷம் வரையிலாகக் கணக்கிடப்பட்ட காலமானது, எவருடைய லீலையை அனுசரிக்கிறதோ, (பட்சம், மாசம், வருஷம் என்று அடிக்கடி மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. அந்தக் காலமும் பகவானுடைய சேஷ்டை என்று கருத்து) எவரால் இந்த ஜகத்தானது சேஷ்டிக்கிறதோ, க்ஷேமத்திற்கு இருப்பிடமும், எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரனுமாகிய அந்த உம்மைச் சரணமடைகிறேன். ஓ, எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவரே! மனிதன் ஸம்ஸாரமாகிய துஷ்ட யானையைக் கண்டு பயந்து சகல லோகங்களில் அலைந்தும், பயமற்ற இடம் கிடைக்காமல் தெய்வச் செயலாக உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை அடைந்து, மிருத்யு பயமின்றி ஸ்வஸ்தனாகத் தூங்குகிறான். (பகவானுடைய பாதத்தை சேவித்தவர்களுக்கு ஸம்ஸார பயமில்லை யென்று கருத்து). உக்கிரசேனருடைய புத்திரனாகிய கம்ஸனிடம் பயந்தவர்களான எங்களை நீர் காப்பாற்றும். பக்தர்களுக்குப் பயத்தை நிவர்த்திக்கக் கூடியதும், தியானத்தால் அறியக்கூடிய ஈசுவரனுடையதுமான இந்த சுரூபத்தை சர்ம சக்ஷுஸ்ஸிற்கு விஷயமாகக் செய்ய வேண்டாம். (ஞானக் கண்ணால் பார்க்கக் கூடிய சுரூபமானது, தோற்கண்ணிற்குப் புலப்படவேண்டா மென்று கருத்து). தைரியமில்லாதவளாகிய நான், 'பாபியாகிய கம்ஸன் உம்முடைய அவதாரத்தை அறியாமலிருக்க வேண்டுமே' என்று பயப்படுகிறேன். ஓ, சகல ஜகத் சுரூபியான பகவன்! சங்கம், சக்கிரம், கதை, தாமரை

மலர் ஆகிய இவைகளுடைய காந்தியுள்ளதும், நான்கு கைகளுள்ளதும், திவ்யமுமான இந்த சுரூபத்தை மறைத்துக் கொள்ளும். (லோகத்திலுள்ள சிசுக்களைப் போலிருக்க வேண்டுமென்று கருத்து.) பிரளய காலத்தில் இந்த ஜகத்தானது எவருடைய சரீரத்தில் நெருக்கமில்லாமல் சுகமாக வசிக்கிறதோ, அப்படிப்பட்ட பரம புருஷனாகிய நீர் என்னிடம் அவதரித்திருக்கிறீர். இது மனுஷிய பாவனையை அங்கீகரித்ததே யொழிய வேறில்லை; இது மிகவும் ஆச்சரியம்" என்று தோத்திரஞ் செய்தாள்.

32—48. அதனைக் கேட்ட பகவான், தேவகியை நோக்கி, "ஸ்வாயம்புவ மன்வந்தரத்தில், முன் ஜன்மத்தில் நீ ப்ரச்னியென்ற பெயருள்ளவளாக இருந்தாய். அப்பொழுது இந்த வசுதேவர், ஸுதபஸ் என்ற பிரஜாபதியாக இருந்தார். பிரம்மதேவர் உங்கள் இருவரையும் நோக்கி, பிரஜைகளை சிருஷ்டிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார். அப்பொழுது நீங்கள் இருவரும் இந்திரியங்களை ஜயித்து, மிகவும் கடுமையாகத் தவஞ் செய்தீர்கள். மழை, காற்று, வெயில், பனி, உஷ்ணம் ஆகிய ருதுக்களின் குணங்களைச் சகித்துக் கொண்டும், சுவாச நிரோதம் (மூச்சையடக்குவது) செய்தும், மனத்தின் மலத்தை நிவர்த்தித்துக் கொண்டும், உலர்ந்த இலைகளைப் புசித்துக் கொண்டும், சாந்த சித்தமுள்ளவர்களாகி, என்னிடத்திலிருந்து வரத்தை அடைய விரும்பி, என்னைப் பூசித்தீர்கள். இப்படி என்னிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்தி, மிகக் கடுமையாகத் தவஞ் செய்து கொண்டே, தேவ மானத்தால் பன்னிரண்டு ஆயிரம் வருஷங்களைக் கழித்தீர்கள். இப்படித் தவத்தினாலும், சிரத்தையாலும், பக்தியாலும் இருதயத்தில் என்னை

ஆராதித்தபடியால், உங்களிடத்தில் நான் சந்தோஷத்தை அடைந்து, உங்களுக்கு இஷ்டமான வரத்தைக் கொடுக்க விரும்பி, இந்த சுரூபத்துடன் தரிசனங் கொடுத்தேன். மேலும் நான், 'வேண்டிய வரத்தைக் கேட்கலாம்' என்றும் சொன்னேன். அதனைக் கேட்ட நீங்கள், கிராம்ய போகங்களை அனுபவிக்காதவர்க ளாகையாலும், அபுத்திரர்க ளாக இருந்தபடியாலும், நீங்கள் என்னுடைய மாயையால் மோகித்து மோட்சத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை; உம்மைப் போன்ற (பகவானைப் போல்) புத்திரன் பிறக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தீர்கள். அதன்படியே உங்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்து மறைந் தேன். பின்பு நீங்கள் கவலையற்றவர்களாகி, கிராம்யமான விஷய போகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தீர்கள். பின்பு சுபாவம், ஔதார்யம் முதலிய குணங்களில், எனக் குச் சமானன் ஒருவனுமில்லாததினால், நானே பிரச்னிகர்ப்ப ரென்ற பெயருடன் உங்களுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தேன். மறு ஜன்மத்தில் நீங்கள் அதிதி கச்யபர்களாகப் பிறந்தீர் கள். அந்த ஜன்மத்திலும், உபேந்திரனென்ற பெயருடன் உங்களுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தேன். வாமனராக (குள்ளன்) இருந்தபடியால், வாமனரென்ற பெயரை அடைந்தேன். மூன்றாவதாகிய இந்த ஜன்மத்திலும், அதே சுரூபத்துடன் உங்களுக்குப் புத்திரனானேன்; சொன்ன படி செய்தேன். முன் ஜன்மத்திய சமாசாரத்தை ஞாபகப் படுத்துவதற்காக, இந்த சுரூபத்தைக் காண்பித்தேன். மனுஷிய சிசுப்போலிருந்தால் என்னுடைய ஞாபகம் உங்களுக்கு உண்டாகாது. (இனி இந்த சுரூபத்தை மறைத் துக் கொள்ளுகிறேன் என்று தாத்பர்யம்). நீங்களிருவரும் என்னைப் புத்திரனாகவும் பரப்ரம்மமாகவும் தியானித்து,

என்னிடத்தில் பிரீதி செய்தீர்களாகில், என்னுடைய உத்தம கதியை அடைவீர்கள். கம்ஸனிடத்தில் நீங்கள் பயப் படுவதானால், என்னைக் கோகுலத்திற்கு அனுப்புங்கள். அவ்விடத்திலிருக்கும் என்னுடைய மாயையாகிய யசோதையின் கன்னிகையைச் சீக்கிரம் இவ்விடத்திற்கு எடுத்து வாருங்கள்; வாயிற்படிக் கதவுகள் தாமாகத் திறந்துவிடும்; தாண்ட முடியாத யமுனா நதியும் மார்க்கத் தைக் கொடுக்கும்" என்று அநுக்ரகித்து, பகவான் தம் முடைய மாயையால், தாய் தகப்பனார் பார்த்திருக்கும் பொழுதே, லோகத்திய குழந்தை போலானார்.

49—55. பின்பு பகவானுடைய உத்தரவின்படி வசு தேவர் புத்திரனை யெடுத்துக் கொண்டு, பிரசவ கிரகத்தி லிருந்து கோகுலஞ் செல்ல யத்தனப்பட்டார். அப் பொழுது கோகுலத்தில் நந்தனுடைய பத்தினியாகிய யசோதையினிடம் மாயை பெண்ணாகப் பிறந்தாள். அந்த மாயையின் மகிமையால் வாயிற் காவலாட்களும் பட்ட ணத்து ஜனங்களும் மோகித்துப் படுத்துத் தூங்கினார்கள். மேலும், அவர்களுடைய சகல இந்திரிய விருத்திகளும் அடங்கின. பருத்த சங்கிலிகள் மாட்டிப் பூட்டப்பட் டிருந்த கதவுகள் யாவும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை எடுத்துக்கொண்டு வசுதேவர் வந்தவுடன், சூரியனைக் கண்டு இருட்டு விலகு வது போல் திறந்து கொண்டன. மேகமானது மெது வாகக் கர்ஜித்துக் கொண்டு வருஷித்தது. ஆதிசேஷன் அந்த ஜலத்துளி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்மீது விழாமல் படங்களைக் குடையாகப் பிடித்துக் கொண்டு பின் சென்றார். மிகுந்த ஆழமுள்ளதும், மிக்க வேகமுள்ள அலைகளுள்ளதும், நுரைகளுள்ளதும், பயங்கரமான சுழிகளுள்ளதுமான

யமுனா நதியானது ஸ்ரீ ராமனுக்கு சமுத்திரம் வழிவிட்டது போல, மார்க்கத்தைக் கொடுத்தது. வசுதேவர் கோகுலஞ் சென்றார். கோபர்கள் எல்லாரும் நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை யசோதையின் படுக்கையில் வைத்து, அந்தக் கன்னி கையை யெடுத்துக் கொண்டு திரும்பவும் தம்முடைய கிரகத்திற்கு வந்து, தேவகியின் படுக்கையில் அக்குழந் தையை வைத்துத் தம்முடைய பாதங்களில் விலங்கைத் தரித்து முன் போலிருந்தார். நந்தனுடைய பத்தினியாகிய யசோதைக்குப் பிரசவித்தது தெரியுமேயன்றி, அக்குழந்தை ஆண் என்றாவது, பெண் என்றாவது தெரியாது. மிகுந்த சிரமத்தால் நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அத்தியாயம்—4

தேசத்துக் குழந்தைகளைக் கம்ஸன் கொல்ல முயன்றது

1—24. பின்பு வெளியிலுள்ள வாயிற்படிக் கதவுகளும், உள்ளிருக்கும் வாயிற்படிக் கதவுகளும் முன் போலச் சாத்திக் கொண்டன. அப்பொழுது குழந்தையின் அழுகைச் சப்தத்தைக் கேட்டுக் காவலாட்கள் விழித்துக் கொண்டார்கள். பின்னுமவர்கள் சீக்கிரமாகக் கம்ஸனிடஞ் சென்று, 'தேவகி பிரசவித்தாள்' என்று தெரிவித்தார்கள். அந்தக் கம்ஸன் மிகவும் பயந்து தேவகியின் பிரசவ காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தவனாகையால், அதனைக் கேட்டவுடன் சீக்கிரமாகப் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து 'இதுதான் சமயம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு அவிழ்ந்த தலைமயிரைக் கட்டிக் கொள்ளாமல் சீக்கிரமாகத் தேவகியிருக்குமிடம் வந்தான். அதனைக் கண்ட தேவகியானவள், "ஓ நல்ல சுபாவமுள்ளவரே! அக்னி போன்ற தேஜஸ் உள்ள அநேக சிசுக்களைக் கொன்றீர். இதுவோ பெண் குழந்தை; ஆண் குழந்தையல்ல. இவள் உமக்கு நாட்டுப் பெண்ணாவாள். இவளைக் கொல்ல வேண்டாம். இந்த ஒரு பெண்ணை எனக்குக் கொடுக்கும்படி பகவான் உம்மைத் தூண்ட வேண்டும். உமக்கு நான் சகோதரியல்லவா? என்னுடைய குழந்தைகள் எல்லாம் உம்மால் கொல்லப்பட்டபடியால், புத்திர சோகத்தை அடைந்த தீனையாக இருக்கிறேன். இது தான் எனக்குக் கடைசியான குழந்தை. இதை எனக்குக் கொடுக்க வேண்டும்" என்று சொல்லி அந்தக் குழந்தையை மார்பில் அணைத்துக் கொண்டு, மிகவும் தீனமாகப் பிரார்த்தித்தாள். அதனைக் கேட்ட துஷ்டனாகிய கம்ஸன் அவளை அதட்டி, அவளுடைய கையிலிருக்கும் குழந்தையைப் பலாத்காரமாகப்

பிடுங்கிக் கொண்டான். பின்னுமவன் அந்தக் குழந்தையின் இரண்டு கால்களைப் பிடித்துச் சுழற்றி, சகோதரியின் பெண் என்ற பிரீதியை யொழித்துக் கல்லில் அடித்தான். அந்தக் குழந்தை அவனுடைய கையிலிருந்து உயரக் கிளம்பி, ஆகாயத்தில் எட்டுக் கைகளுடன் திவ்வியமான புஷ்ப மாலை, வஸ்திரம், சந்தனம், ரத்தினாபரணங்கள் ஆகிய இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திவ்ய ஸ்திரீயாகப் பிரகாசித்தாள். மேலும் அவளுடைய கைகளில், வில், சூலம், பாணம், கேடகம், கத்தி, சங்கம், சக்கிரம், கதை ஆகிய ஆயுதங்கள் விளங்கின. மேலும், சித்தர்கள், சாரணர்கள், கின்னரர்கள், உரகர்கள், அப்ஸரஸ்கள் ஆகிய இவர்கள் காணிக்கைகளுடன் அந்த தேவியைத் தரிசித்து தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அப்படிப்பட்ட யோக மாயையானது கம்ஸனை நோக்கி, "ஓ மூட, என்னைக் கொன்றதால் உனக்கென்ன லாபம்? உனக்குப் பூர்வ சத்துருவாக விருப்பவர் ஏதோ ஒருவிடத்தில் ஜனித்திருக்கிறார்; தீனையான என்னை வீணாக இம்சித்தாய்" என்று சொன்னாள். பின்பு அவள் அநேக க்ஷேத்ரங்களில் அநேக பெயர்களுள்ளவளாகி ஜனங்களால் பூஜிக்கப்பட்டாள். (பத்திரகாளி முதலிய சுரூபத்தை அடைந்தாள்.) அதனைக் கேட்ட கம்ஸன் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து, தேவகிக்கும் வசுதேவருக்கும் விலங்கைக் கழற்றி அவர்களை நோக்கி, "ஓ சகோதரியான தேவகியே! ஓ பாவ! (சகோதரியின் புருஷனுக்குப் பாவரென்று பெயர்.) பாபியாகிய நான் ராட்சதன்போல உங்களுடைய குழந்தைகளைக் கொன்றேன். நான் ஜீவித்திருக்கும்பொழுது பிராணிகளிடத்தில் கருணையில்லாமலும், மித்திரர்களிடத்திலும் பந்துக்களிடத்திலும் பிரீதியில்லாமலும், துஷ்டனாகவும், பிரும்மஹத்தி

யைச் செய்தவன் போலு மிருக்கிறேன். மரணமடைந்த பின் என்ன கதியை அடைவேனோ! (தெரியவில்லை.) மனிதர்கள் பொய் சொல்வதுண்டு; தெய்வமும் பொய் சொன்னதே. அதன் வார்த்தையை நம்பி, சகோதரியின் குழந்தைகளைக் கொன்று மகா பாபியானேன். ஓ, மிகுந்த அதிருஷ்டமுள்ளவர்களே! இறந்த குழந்தைகளைப் பற்றித் துக்கிக்க வேண்டாம். அவைகள் செய்த கருமத்தால், அவைகள் மரணமடைந்தன. எப்பொழுதும் பிராணிகள் ஒரே இடத்தில் வசிக்கிறதில்லை. (புத்திரமித்திர களத்திராதி களான பந்துக்களை விட்டுப் பிரியாமல் எப்பொழுதும் சேர்ந்திருப்பதில்லை.) அவரவர்களுடைய கருமத்திற்குத் தக்கபடி சில காலஞ் சேர்ந்திருப்பதும், பிரிகிறதுமாக இருக்கிறது. மேலும், எப்படிப் பூமியின் விகாரமான குடம் முதலியவை உண்டாகின்றனவோ, அப்படி தேகம் உண்டாகிறது; நசிக்கிறது. குடம் முதலியன உண்டாகும் பொழுதும், அவை நசித்த பின்னும் அவைகளுக்குக் காரணமாகிய மண் சத்தியமாக இருப்பதுபோல் ஆத்மா எப்பொழுது மிருக்கிறார். அவருக்கு விகாரமில்லை; அதனால் துக்கப்பட நியாயமில்லை. இதன் உண்மையை அறியாதவர்கள் தேகத்தையே ஆத்மாவென்று நினைக்கிறார்கள்; அது பிரம்மமேயாம். அதனால் நான், நீ என்ற பேதபுத்தி உண்டாகிறது. அதனால் புத்திரன் முதலியவர்களுடைய தேகத்துடன் சேர்க்கையும், பிரிவும் உண்டாகின்றன. அதனால் ஸம்ஸாரமுண்டாகிறது; அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாகிறதில்லை. ஆனதால் உங்களுடைய குழந்தைகள் என்னால் கொல்லப்பட்டிருந்தாலும், உண்மையில் அவர்களுடைய கருமத்தின் பயனை அடைந்தவர்களாகையால், அவர்களைப்பற்றி நீங்கள் துக்கிக்க வேண்டாம்.

சுரூபத்தின் உண்மையை அறியாமல், எவன், 'நான் கொல்லப்பட்டேன்' என்றும், 'நான் கொன்றேன்' என்றும் நினைக்கிருனே, அவன் சரீரத்தில் அபிமான முள்ளவன்; அஞ்ஞன்; அந்த மித்யாஞ்ஞானம் நிவர்த்தி யாகும் வரையில், அவனுக்கு அந்தப் புத்தி மாறுகிறதில்லை. (உண்மையில் இவன் கொன்றவனுமல்ல, கொல்லப் பட்டவனுமல்ல. ஆத்மா நித்தியராகையால் அவருக்கு நாசமில்லை. அவர் தேகம் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் விலட்சணரென்று தெரிந்து கொண்டால்தான், அந்த அஞ்ஞானம் விலகுமென்று தாத்பரியம்.) பந்துக்களிடத் தில் வாத்ஸல்யமுள்ள சாதுக்களே! என்னுடைய கெட்ட நடையைச் சகிக்க வேண்டும்" என்று சொல்லிக் கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு தேவகியின் பாதத்தை யும் வசுதேவருடைய காலையும் பிடித்துக் கொண்டான். இப்படி யோக மாயையின் வார்த்தையை நம்பிக் கம்ஸன், தேவகியையும் வசுதேவரையும் விலங்கிலிருந்து விடுவித்து, அதிகப் பிரீதியைக் காட்டி, பச்சாத்தாபமடைந்தான்.

25—28. அதனைக் கண்ட தேவகி, வசுதேவர் ஆகிய இருவர்களும் அவனுடைய குற்றத்தை மன்னித்து, அவனிடமிருந்த கோபத்தைத் தணித்துக் கொண்டார்கள். பின்னும், வசுதேவர் சிரித்துக்கொண்டு, கம்ஸனை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! உம்மால் சொல்லப்பட்டது யாவும் உண்மையே. 'நான்' என்ற அகங்காரமானது அஞ்ஞானத் தாலுண்டானது. அதனால் தான் 'பிறர்' என்ற பேதம் ஏற்படுகிறது. சோகம், சந்தோஷம், பயம், துவேஷம், லோபம், மோகம், மதம் ஆகிய இவைகளுள்ள அகங்காரி கள், சரீரம் முதலியவைகளைக் கொண்டு, 'சரீரம் முதலிய வைகளை ஈசுவரன் வதஞ் செய்கிருர்' என்பதைத் தெரிந்து

கொள்ளுகிறதில்லை. பகவான் சரீரம் முதலியவைகளைக் கொண்டு, மற்றொரு சரீரம் முதலியவைகளை நாசஞ் செய்கிறார்; தாம் சாட்சியாகவிருக்கிறார்" (அதனால் கொல்பவனுமில்லையென்று தாத்பரியம்) என்று சுத்தமான மனதுடன் சொன்னார். இப்படிக் கோபமற்றவர்களான தேவகி வசுதேவர்களிடத்தில், கம்ஸன் விடைபெற்றுத் தன்னுடைய அரண்மனை சென்றான்.

29—47. மறுநாள் உதயத்தில், கம்ஸன் மந்திரிகளை வரவழைத்து, அவர்களை நோக்கி, யோக மாயையால் சொல்லப்பட்ட சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தான். அதனைக் கேட்ட தேவ சத்துருக்களான அற்பயோசனையுள்ள அசுரர்கள் (பிரத்யட்சத்தையே உண்மையாக நினைத்தவர்கள்.) தேவர்களிடத்தில் மிகுந்த கோபங்கொண்டு, கம்ஸனை நோக்கி, "போஜர்களுக்கரசே! நீர் சொல்வது உண்மையானால், (உன்னைக் கொல்வதற்காக ஜனித்தவன் எவ்விடத்திலோ இருக்கிறான் என்று மாயை சொன்னது) பட்டணங்கள், கிராமங்கள், கோகுலங்கள் முதலிய இடங்களிலிருக்கும், ஜனித்துப் பத்து நாட்களுக்குட்பட்ட குழந்தைகளையும் பத்து நாட்களுக்கு அதிகமான குழந்தைகளையும் கொன்றுவிடுவோம். தேவர்களுடைய யத்தனம் பலிக்குமா? எப்பொழுதும் தேவர்கள் யுத்தமென்றால் பயப்படுவார்கள். உம்முடைய வில்லின் நாணொசையைக் கேட்டு அவர்களுடைய மனம் நடுங்குகிறது. நீர் பாணங்களைப் பிரயோகிக்கும் பொழுது, அந்தப் பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு உயிர் பிழைக்கவேண்டிப் பல திக்குகளிலும் ஓடி ஒளிந்து கொள்கிறார்கள். சிலர் பயந்து ஆயுதங்களை எறிந்து கைகூப்பி, அவிழ்ந்த கச்சை, தலைமயிர் இவைகளைக் கட்டிக்கொள்ளாமலேயே 'ஜயிக்கப்பட்டோம்'

என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆயுதமில்லாதவர்களையும், அஸ்திரமில்லாதவர்களையும், ரதமில்லாதவர்களையும், பயந்து வணங்கினவர்களையும், பிறருடன் யுத்தஞ்செய்பவர்களையும், யுத்தத்தில் விருப்பமில்லாதவர்களையும், எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்யாதவர்களையும் நீர் அடிக்கிறதில்லை. மேலும், தேவர்கள் யுத்தமில்லாத சமயத்தில் தங்களைப் புகழ்ந்து கொள்வார்கள்.(யுத்தமென்றால் பயந்து ஓடுவார்கள் என்று தாத்பரியம்) க்ஷேமகாலத்தில் சூரர்களாக இருப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட தேவர்களால் என்ன செய்யமுடியும்? மகா விஷ்ணுவோ, ஒருவருடைய கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் ரகசியமான இடத்திலேயே வசிப்பவர். ஆனதால் அவரால் என்ன செய்யக்கூடும்? பரமசிவனோ ஸ்திரீகளால் நிறைந்த இளாவிருதத்திலேயே வசிக்கிறார். (அவ்விடத்தில் புருஷர்களே இல்லை) அவரால் என்ன செய்யக்கூடும்? எதனைச் செய்யப்போகிறார்? பிரம்மதேவர் எப்போதும் தபசு (த்யானம்) செய்பவர்; அவரால்தான் என்ன செய்ய முடியும்? ஆனதால் தேவர்களால் கெடுதி செய்யமுடியாது. ஆனாலும், அவர்கள் நமக்கு விரோதிகளாகையால், அவர்களை உபேக்ஷித்திருப்பது சரியல்ல. சரீரத்தில் உண்டான வியாதி விருத்தியடைந்த பிறகு வைத்தியஞ்செய்வது எப்படிப் பிரயோசனமற்றதோ, இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் சென்ற பிறகு அவைகளை யடக்குவது எப்படி அசாத்தியமோ, அப்படி சத்துரு விருத்தியாகிவிட்டால், பிறகு அவனை ஜயிப்பது சிரமசாத்தியமான காரியம். ஆனதால் உம்முடைய சேவகர்களான எங்களுக்கு உத்தரவு கொடும். சத்துருக்களை நாசஞ்செய்கிறோம். சகல தேவர்களுக்கும் மகாவிஷ்ணுவே மூலம். அவரிடத்தில் ஸனாதனமாகிய தருமமிருக்கிறது. அந்த விஷ்ணுவிற்குப்

பசுக்களும், பிராம்மணர்களும், தபசும் பூர்ணமான தக்ஷிணையுள்ள யாகங்களும் மூலங்களாக இருக்கின்றன. ஆனதால், ஓ மகாராஜ! வேதாத்தியயனஞ் செய்த பிராம்மணர்களையும், தபஸ்விகளையும், யாகஞ்செய்பவர்களையும், ஆஜ்யம் முதலிய ஹவிஸ்ஸைக் கொடுக்கும் பசுக்களையும் நாசஞ்செய்வோம்; பிராமணர்கள், பசுக்கள், வேதங்கள், தபஸ், ஸத்யம், மனத்தையடக்குவது, இந்திரியங்களை ஜயிப்பது, சிரத்தை, தயா, பொறுமை, யாகம் ஆகிய இவைகள் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவிற்குச் சரீரங்களாக இருக்கின்றன. அந்த மகாவிஷ்ணு அசுரர்களுக்கு விரோதி; பிரம்மா முதலிய சகல தேவர்களுக்கும் மூலமாக இருப்பவர்; மகரிஷிகளைக் கொல்வதே அவரைக் கொல்லும் உபாயமாகிறது. ஆனதால் நீர் உத்தரவு கொடுத்தால், பசுக்களையும் பிராம்மணர்களையும் நாசஞ்செய்கிறோம்" என்றார்கள். இப்படித் துஷ்டர்களான மந்திரிகளுடன் கம்ஸன் யோசனைசெய்து, காலம் குறுகிவிட்டபடியால் பிராம்மணர்களைக் கொல்வதே தனக்கு இதமென்று நிச்சயித்தான். பின்னுமவன், பிறரை உபத்திரவிப்பதிலேயே பிரியமுள்ளவர்களும், இஷ்டப்படி சரீர மெடுத்துக்கொள்ளும் சக்தி உள்ளவர்களுமான அசுரர்களை நோக்கி, லோகத்தை உபத்திரவிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்து, தன்னுடைய அரண்மனை சென்றான். அதனைக் கேட்ட அசுரர்கள் ரஜோகுண சுபாவமுள்ளவராகையாலும், அவர்களுக்கு மரணம் சமீபித்தபடியாலும், தமோகுணத்தால் புத்தி மயக்கத்தை அடைந்து, சாதுக்களுக்கு விரோதமானதைச் செய்தார்கள். பெரியோர்களுக்கு அபராதஞ்செய்தால், அது ஆயுசு, ஐசுவர்யம், கீர்த்தி, தர்மம், உத்தம லோகம், மற்ற காமனை முதலிய சகல க்ஷேமத்தையும் நாசஞ்செய்யும்.

அத்தியாயம்—5

நந்தன் வசுதேவரைச் சந்தித்தது

1—18. கோகுலத்தில் நந்தர் தமக்கு புத்திரன் ஜனித்ததைக்கண்டு மிக்க ஆனந்தமடைந்து, கம்பீர மனமுள்ளவராகி, ஸ்நானஞ் செய்து சுத்தராகி, அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு, வேதங்களை யறிந்தவர்களான பிராம்மணர்களை அழைப்பித்து, பிறந்த குழந்தைக்கு ஜாதகர்மஞ் செய்வித்து, ஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வித்தார். மேலும் அவர் பிதுருக்கள், தேவர்கள் இவர்களுடைய பூஜையை நடத்தினார். பின்னுமவர் சுவர்ணத்தாலும், வஸ்திரத்தாலும் அலங்கிருதங்களான இரண்டு லட்சம் பசுக்களைப் பிராம்மணர்களுக்குத் தானஞ் செய்தார். ரத்தினங்கள், தங்கம், வஸ்திரம் ஆகிய இவைகளுள்ள ஏழு தில பர்வதங்களையும் தானஞ்செய்தார். (எள்ளை மலைபோல் குவித்து அதில் ரத்தினங்களையும், சுவர்ணங்களையும் போட்டு, அதன் மீது உயர்ந்த வஸ்திரங்களைச் சுற்றி மலைபோன்ற இவைகளைத் தானஞ் செய்வது தில பர்வத தானமெனப்படும்.) காலத்தால் பூமி முதலியவைகளும், ஸ்நாநத்தால் தேகம் முதலியவைகளும், சௌசத்தால் சில வஸ்துக்களும், ஜாதகர்மம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களால் குழந்தையும், தபஸினால் இந்திரியங்களும், யாகத்தால் பிராம்மணன் முதலியவர்களும், தானத்தால் திரவ்யங்களும், சந்தோஷத்தால் மனதும், ஆத்ம வித்தையால் ஆத்மாவும் சுத்தியடைகின்றன. பிராம்மணர்கள் ஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்தார்கள். சூதர்கள், மாகதர்கள், வந்திகள் ஆகிய இவர்கள் தோத்திரஞ் செய்தார்கள்; பாடகர்கள் கானஞ்செய்தார்கள்; பேரிகளும், துந்துபிகளும் முழங்கின. கோகுலத்

தில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும், வாயிற்படியும், வீட்டின் உள் பிரதேசங்களும் மெழுகிச் சுத்தஞ் செய்யப்பட்டன. மேலும் அவைகள் பலவகையான துவஜங்களாலும், பதாகைகளாலும், பட்டுத் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டன. பசுக்களும், கன்றுகளும் அதிகச் சந்தோஷமுள்ளவைகளாக இருந்தன. மேலும், அவைகள் மஞ்சள், எண்ணெய், பலவகையான தாதுக்கள், மயில் தோகை, புஷ்பமாலை, வஸ்திரம், சுவர்ணமாலை ஆகிய இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டன. கோபர்களெல்லோரும் விலை உயர்ந்த வஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொண்டும், உத்தமமான ஆபரணங்களை யணிந்தும், கவசம் (சட்டை), தலைப்பாகை இவைகளைத் தரித்தும், பலவகையான காணிக்கை வஸ்துக்களை எடுத்துக்கொண்டும், நந்தருடைய கிருகத்திற்கு வந்தார்கள். கோபிகைகளும், யசோதைக்குப் புத்திரன் பிறந்ததை கேள்விப்பட்டு, உயர்ந்த வஸ்திரம், ஆபரணங்கள், மை ஆகிய இவைகளால் தங்கள் சரீரத்தை அலங்கரித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களுடைய முகமானது குங்குமத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தாதுக்களால் பிரகாசிக்கும் தாமரை மலர்போல விளங்கிற்று. பின்னுமவர்கள் காணிக்கைகளாகப் பல வஸ்துக்களை யெடுத்துக்கொண்டு நந்தருடைய கிருகத்திற்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் பெரிதான முன்பாகமுள்ளவர்கள்; அவர்கள் நடக்கும் பொழுது ஸ்தனங்கள் அசைகின்றன; மேலும் அவர்கள் உத்தமமான ரத்தினங்களிழைத்த குண்டலங்களைத் தரித்தவர்கள்; அவர்களுடைய கண்டத்தில் ஹாரங்கள் பிரகாசிக்கின்றன; அவர்கள் பல வர்ணமுள்ள வஸ்திரத்தை யுடுத்திக் கொண்டவர்கள்; அவர்கள் விளையாட்டாக நடக்கும் பொழுது தலையில் வைத்துக்கொண்டிருந்த மாலைகள்

நழுவிக் கீழே விழுகின்றன; வளைகள் சப்திக்கின்றன; தலைமயிர்களும், ஸ்தனங்களும் அசைகின்றன; இப்படிக் கோபிகைகள் நந்தருடைய கிருகம் சென்று, அவ்விடத்தில் குழந்தையாக அவதரித்திருக்கும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை நோக்கி, "வெகு காலம் எங்களைக் காப்பாற்று" என்று ஆசீர்வதித்து, மஞ்சள் பொடி, எண்ணெய், ஜலம், ஆகிய இவைகளால் புரோக்ஷித்தார்கள். சகல ஜகத்திற்கும் அதிபதியும், அனந்தருமாகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு கோகுலத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாக அவதரிக்கும்பொழுது பலவகையான வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. கோபர்கள் மிகவும் சந்தோஷத்தை அடைந்து தயிர், நெய், பால், ஜலம், வெண்ணெய் ஆகிய இவைகளை ஒருவர்மீது மற்றொருவர் விட்டெறிந்து கொண்டும், சரீரத்தில் பூசிக் கொண்டும் விளையாடினார்கள். மிக்க விசால மனமுள்ளவராகிய நந்தர், புத்திரன் பிறந்ததால் ஆனந்தத்தை அடைந்து, கோபர்களுக்கு வஸ்திரம், ஆபரணம், பசுக்கள் ஆகிய இவைகளைக் கொடுத்தார். பின்னுமவர், சூதர்கள், மாகதர்கள், வந்திகள், வித்தையைக்கொண்டு ஜீவிக்கும் மற்றவர்கள் ஆகிய இவர்களுக்கு இஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கொடுத்தார். இப்படி நந்தர், புத்திரனுடைய க்ஷேமத்திற்காக ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப் பூஜிப்பதற்காகவும் எல்லாரையும் தக்கபடி பூஜித்தார். (விஷ்ணுவாக பாவித்து அர்ச்சித்தார் என்று தாத்பரியம்). மிகுந்த அதிருஷ்ட முள்ளவளாகிய (பலராமனைப் பெற்றதால்) ரோகிணி தேவியும் நந்தகோபரால் ஆதரிக்கப்பட்டு, திவ்வியமான மாலை, சந்தனம், ஹாரம் முதலிய ஆபரணங்கள் ஆகிய இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஆனந்தமாக சஞ்சரித்தாள். அந்த கோகுலத்தில் பகவான் அவதரித்ததுமுதல், கோகுலமானது மிகுந்த

ஐசுவரியமுள்ளதும், லக்ஷ்மிதேவி விளையாடும் ஸ்தலமாகவு மிருந்தது.

19—28. இப்படிச் சில நாள் சென்றபின், நந்தர் கோகுலத்தை சாவதானமாக சம்ரட்சிக்கும்படி கோபர்களை ஆஞ்ஞாபித்து, கம்ஸனுக்கு வருஷ வரி செலுத்துவதற்காக மதுரா நகரஞ் சென்றார். அப்பொழுது வசுதேவர், நந்தர் வந்திருக்கிறார் என்பதையும், வரி செலுத்தியாகிவிட்ட தென்பதையும் கேள்விப்பட்டு நந்தருடைய இருப்பிடத்துக்கு வந்தார். பிராணனைக் கண்ட தேகம்போல, நந்தர் வசுதேவரைக் கண்டு எழுந்திருந்து, மிகுந்த பிரியத்துடன் இரு கைகளாலும் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார். பின்னும் வசுதேவரைப் பூஜித்தார். வசுதேவர் சுகமாக ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து, மிகுந்த ஆதரவுடன் க்ஷேமம் விசாரித்து, (வியாதியில்லாமலிருக்கிறீரா?) தம்முடைய புத்திரர்களான பலராமன், கிருஷ்ணன் ஆகிய இவர்களுடைய ஞாபகமுள்ளவராகி, நந்தரை நோக்கி, "ஓ பிராதாவே! வயது சென்றவரும், இனி நமக்குப் புத்திரன் பிறக்கப் போகிறதில்லையென்று ஆசையொழிந்தவருமாகிய உமக்குப் பிள்ளை பிறந்தது தெய்வச் செயலேயாம். ஸம்ஸார சக்ரத்தில் சுழன்று கொண்டிருக்கும் ஜனங்களுக்கு மித்திரருடைய தரிசனங் கிடைப்பது அரிது. ஆனதால், புனர்ஜனனத்தை (திரும்பவும் பிறப்பை) அடைந்தவன்போல, நான் உம்மைத் தரிசித்தேன். இதுவும் தெய்வச் செயலேயாம். நதியின் ஜலத்தில் மிதக்கும் கட்டைகள், எப்படி எப்பொழுதும் ஒரேவிடத்தில் சேர்ந்திருப்பதில்லையோ, அப்படியே ஜனங்களும் ஒரேவிடத்தில் சேர்ந்து வசிப்பதில்லை. அவர்

களுடைய கர்மமானது பலவகையானதாகையால், கர்மத்திற்குத் தக்கபடி பிரிவை அடைகிறார்கள். (ஆனதால் மித்திரனைப் பார்ப்பது துர்லபமென்று கருத்து.) பசுக்களுக்கு அனுகூலமான பூமி, ஜலம், புல், கொடி முதலியவைகள் க்ஷேமமாக இருக்கின்றனவா? எவ்விடத்தில் நீர் பந்துக்களுடன் வசிக்கிறீரோ, அந்த பிருகத் வனம் குறைவற்றதாக இருக்கிறதா? ஓ, பிராதாவே! உம்மையே பிதாவாக நினைத்துக் கொண்டவனும், உங்களால் (நந்தன், யசோதை இருவர்கள்) போஷிக்கப்பட்டவனுமான என்னுடைய புத்திரன் பலராமன் கோகுலத்தில் மாதாவுடன் வசிக்கிறானல்லவா? அவன் க்ஷேமமாக இருக்கிறானா? பந்துக்களை ரட்சிப்பதற்காகவே புருஷனுக்குத் தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இவைகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனதால் பந்துக்கள் கஷ்டப்பட்டால், அம்மூன்றும் பிரயோசனமற்றவைகளாகின்றன" என்றார்.

29—30. அதனைக் கேட்ட நந்தர், வசுதேவரை நோக்கி, "தேவகிக்கு அநேக குழந்தைகள் பிறந்தும், அவைகள் கம்ஸனால் நாசஞ் செய்யப்பட்டன. கஷ்டம்! ஒரு பெண் எஞ்சியது; அதுவும் ஆகாயஞ் சென்றது. இந்த லோகமானது அதிருஷ்டத்தையே முடிவாகவுடையது; மேலும், ஜனங்கள் அதிருஷ்டத்தை முக்கியமாகக் கொண்டவர்கள்; தனக்கு சுகத்தையும், துக்கத்தையும் கொடுப்பது அதிருஷ்டமேயாம். இதனைத் தெரிந்து கொண்டவன் மோகத்தை அடையான் என்றார். (புத்திரனைக் கொடுக்கும் அதிருஷ்டமானது குறையும்பொழுது, புத்திரனுக்குக் கெடுதி யுண்டாகிறது; விட்டுப் பிரிந்த புத்திரன் முதலியவர்களைச் சேர்த்து வைப்பதும்

அதிருஷ்டமே. சுகதுக்கங்கள் அதிருஷ்டத்தால் உண்டாகின்றனவானதால் மரணமடைந்த புத்திரர்களைப்பற்றி துக்கிக்கவேண்டாமென்று கருத்து.)

31—32. அதனைக் கேட்ட வசுதேவர், "அரசனுக்கு வருஷ வரி செலுத்தியாகி விட்டது; என்னையும் பார்த்தீர்; கோகுலத்தில் உத்பாதங்கள் (அபசகுனங்கள்) உண்டாகின்றன. இவ்விடத்தில் அதிக நாள் வசிக்கவேண்டாம்; கோகுலத்திற்குப் போகலாம்" என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட நந்தன் முதலிய கோபர்கள், வசுதேவரிடம் விடைபெற்று, எருதுகள் கட்டிய வண்டிகளில் ஏறிக்கொண்டு கோகுலஞ் சென்றார்கள்.

அத்தியாயம்—6

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பூதனையை ஸம்ஹரித்தது

1. நந்தர் மதுரா நகரத்திலிருந்து கோகுலத்திற்குப் போகும் வழியில் உத்பாதங்களைக் கண்டு, 'வசுதேவர் சொன்னது உண்மையாக இருக்கலாம்' என்று யோசித்து, 'ஸ்ரீமந் நாராயணன் நமக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்யட்டும்' என்று பகவானைச் சரணமடைந்தார்.

2—10. கம்ஸனால் சிசுக்களைக் கொல்லும்படி ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட பூதனையென்ற ராட்சஸி, பட்டணங்களிலும், கிராமங்களிலும், கோகுலங்களிலும் சென்று, குழந்தைகளை வதஞ் செய்துவந்தாள். எவ்விடத்தில் ராட்சதர்களை வரவொட்டாமல் தடுக்கும் ஸ்ரீபகவானுடைய திவ்ய நாமங்கள் உச்சரிக்கப்படவில்லையோ, அவ்விடத்தில் ராட்சதர்களுடைய சக்தி பயன்படும். (ஸ்ரீ பகவானே நேரில் வசிக்கும் கோகுலத்தில் ராட்சதர்களுடைய சக்தி பிரயோசனப்படுமா) அந்தப் பூதனை யென்ற ராட்சஸி, நந்தர் மதுரா சென்றிருந்த சமயத்தில் கோகுலத்திற்குள் புகுந்தாள். அவள் இஷ்டப்படி சுரூபமெடுத்துக் கொள்ளும் சக்தியுள்ளவளாகையால், மாயையால் உத்தம ஸ்திரீயாக வேஷந் தரித்துக்கொண்டாள். அவள் தலைமயிர் மல்லிகைப் புஷ்பத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பின் பக்கம், ஸ்தனம் ஆகிய இவைகள் பருத்திருந்தன; இடுப்பு சிறிதாக இருந்தது. நல்ல வஸ்திரத்தைத் தரித்திருந்தாள். காதில் அணிந்திருக்கும் குண்டலங்களுடைய காந்தியால் அவளுடைய முகம் விளங்கிற்று. மேலும், மனோகரமாகிய மந்தஸ்மித முள்ளவளும், கோகுலத்திலுள்ளவர்க

ளெல்லோருடைய மனத்தை அபகரிக்கக்கூடிய சரீரமுள்ள வளுமாக இருந்தாள். அவளைக் கண்ட கோபிகைகள், 'லக்ஷ்மீதேவி தன்னுடைய பர்த்தாவைத் தரிசிப்பதற்காக, மனித வடிவத்துடன் கையில் தாமரை மலரைத் தரித்து வருகிறாள்' என்று நினைத்தார்கள். சிசுக்களைக் கொல்லும் பாலகிருஹமாகிய பூதனை குழந்தைகளைத் தேடிக்கொண்டு, தெய்வச்செயலாக நந்தருடைய கிருகத்திற்குள் வந்தாள். அவ்விடத்தில் அசத்துக்களை நாசஞ்செய்பவரான குழந்தையைக் கண்டாள். அந்தக் குழந்தை தன்னுடைய தேஜஸ்ஸை மறைத்துக்கொண்டு, சாம்பலால் மூடப்பட்ட நெருப்புத் தணல் போலிருந்தது. அப்பொழுது அசையும் பொருள் அசையாப்பொருளாகிய இவைகளின் சுருபியும், இயற்கையில் ஜகத்தின் சகல வியாபாரங்களையும் அறிந்த வருமாகிய பகவான் 'இவள் சிசுக்களைக் கொல்பவள்; வருகிறாள்' என்று அறிந்திருந்தும், கண்களை மூடிக் கொண்டு, தாம் மகேசுவரரானாலும் மனுஷிய சுபாவத்தை யனுசரித்து மௌனமாக இருந்தார். அப்படிப்பட்ட அனந்தரும், தனக்கு யமனுமாகிய பகவானை, மடியில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டாள். அது தூங்கும் சர்ப்பத்தைக் கயிறு என்று பிரமித்து, மடியில் வைத்துக்கொண்டது போலிருந்தது. அழகான உரைக் குள்ளிருக்கும் கத்தி போலக் கொடிய மனமுள்ளவளும், அழகான நடையுள்ள வளுமான அந்த உத்தம ஸ்திரீ ரூபமுள்ள பூதனையைக் கண்டு அவளுடைய காந்தியால் பிரமித்து, (இந்தக் குழந்தைக்குத் தாய் இவளோ, நானேவென்று) ரோகிணியும், யசோதையும் 'குழந்தையை எடுக்கவேண்டாம்' என்று தடைசெய்யாம லேயே பார்த்திருந்தார்கள்.

11—18. கொடியவளாகிய அந்தப் பூதனை, விஷப் பாலுள்ள ஸ்தனத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தாள். அதன் பால் குரூரமான வீரியமுள்ளது. பகவான் அந்த ஸ்தனத்தை இரு கைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு, கோபத்துடன் அவளுடைய பிராணனையும் சேர்த்துப் பானஞ் செய்தார். (இவளுடைய பால் விஷமானதால் இது அபத்தியமென்று நினைத்துப் பிராணனையும் புசித்தார்). அப்பொழுது அவளுக்கு சகல மர்மங்களிலும் வலி யுண்டாயிற்று. கால்களை நீட்டினாள்; கைகளைப் பூமியில் கிடத்தினாள். கண்கள் பிதுங்கிப் போயின; தேகத்தில் வியர்வை யுண்டாயிற்று. 'போதும்; விடு, விடு' என்று சொல்லிக் கதறினாள். அவளுடைய சப்தத்தால் பர்வதங்களும் பூமியும் அசைந்தன. சூரியன் முதலிய கிருகங்களுடன் ஆகாயம் சலித்தது; பாதாளம் அசைந்தது. ஜனங்கள் இடி விழுமோ வென்று பயந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். திக்குகளிலிருந்து எதிரொலி யுண்டாயிற்று. அந்த ராக்ஷஸியானவள், தன்னுடைய ராட்சத சுரூபத்தை அடைந்து உயிரை இழந்தாள்; அவள் வாய் திறந்தது; கைகளும் தலைமயிர்களும் பரப்பப்பட்டன. அவளுடைய தேகமானது வச்சிரத்தால் அடிக்கப்பட்ட விருத்ரனுடைய சரீரம்போல பூமியில் விழுந்தது. அப்படி விழுந்த அவளுடைய சரீரத்தால் ஆறு குரோசத்திற்குட்பட்ட பூமியிலிருக்கும் விருட்சங்கள் பொடியாக்கப்பட்டன. அது மிக்க ஆச்சரியகரமாக இருந்தது. மேலும் அவளுடைய முகம் ஏர்க்கால் போன்ற பயங்கரமான சிங்கப் பற்களுள்ளதாகவும், மலையின் குகை போன்ற மூக்குள்ளதாகவு மிருந்தது. ஸ்தனங்களோ குண்டுக்கற்கள் போலிருந்தன. மயிர்கள் விரிந்தும் சிவந்த நிறமுள்ளவையுமாக இருந்தன. கண்கள் பாழுங் கிணறு

போல் ஆழமாக இருந்தன. நிதம்பமானது (இடுப்பின் பின்பக்கம்) மணல்திட்டுப்போலப் பயங்கரமாக இருந்தது. கைகளும் கால்களும் அணைக்கட்டுகள் போலிருந்தன. வயிறு ஜலமற்ற மடுவைப்போலிருந்தது. அந்த சரீரத்தைப் பார்த்துக் கோபர்களும், கோபிகைகளும் முந்தி அவளுடைய சப்தத்தைக் கேட்டு நடுங்கினவர்களானாலும் விசேஷமாகப் பயந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்த சரீரத்தின்மீது பயமற்று விளையாடினார்.

19—31. அதனைக் கண்ட கோபிகைகள் வேகமாக ஓடிக்குழந்தையை எடுத்தார்கள். பின்னும் அந்தக் கோபிகைகள் யசோதை, ரோகிணி ஆகிய இவர்களுடன் அந்தக் குழந்தைக்குக் கோ புச்சப்ரமணம் (பசுவின் வாலைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நான்கு புறத்திலும் சுற்றுதல்) செய்து கோமூத்திரத்தால் குழந்தைக்கு ஸ்நானம் செய்வித்து, கோதூளியைப் பூசி கோமயத்தால் (சாணம்) நெற்றி முதலிய பன்னிரண்டு அவயவங்களில் கேசவ முதலிய திவ்யநாமங்களை உச்சரித்து ரட்சைசெய்தார்கள். மேற்சொல்லியபடி கோபிகைகள், பரபரப்பினால் ஆசமனஞ் செய்யாமலேயே ரட்சையைச்செய்து பிந்தி ஆசமனஞ் செய்து அங்கன்யாஸம் (வைப்பு) கரன்யாஸம் இவைகளைச் செய்து அக்குழந்தைக்கும் அவைகளைச் செய்தார்கள். எப்படியெனில், 'ஓ குழந்தாய்! உன்னுடைய பாதத்தை அஜரென்ற திவ்ய நாமதேயமுள்ள பகவான் ரட்சிக்கட்டும். உன்னுடைய முழங்கால்களை சூட்சும ரூபியான பகவான் காப்பாற்றட்டும். தொடைகளை யக்ஞ சுரூபியான ஈசுவரன் ரட்சிக்கட்டும். இடுப்பை அச்சுதர் ரட்சிக்கட்டும். வயிற்றை ஹயக்ரீவர் ரட்சிக்கட்டும். இருதயத்தைக்

கேசவரும், உன்னுடைய மார்பை ஈசுவரனும், (ஸர்வ நியந்தா), கழுத்தை இனரும் (சூரியன்),கையை விஷ்ணுவும், முகத்தை உருக்ரமரும் (த்ரிவிக்ரமாவதாரஞ் செய்தவர்); சிரசை ஈசுவரரும் ரட்சிக்கட்டும். மேலும் சக்ராயுதமுள்ள பகவான் முன்னும், கதாயுதம் தரித்த பகவான் பிந்தியும், வில்லைத்தரித்த மதுஸூதனர், கத்தியைத் தரித்தவராகிய அஜனர் ஆகிய இவர்கள் இருபக்கங்களிலும், சங்கத்தைத் தரித்த பகவான் கோணங்களிலும், உருகாயரான பகவான் (பெரியோர்களால் கானஞ் செய்யக்கூடியவர்) உயரவும் இருந்து காப்பாற்றட்டும். கருடன் கீழிருந்து ரட்சிக் கட்டும். ஹலதரரான பகவான் (கலப்பையைத் தரித்த) எங்குமிருந்து ரட்சிக்கட்டும். மேலும் உன்னுடைய இந்திரியங்களை ஹிருஷீகேசர் (இந்திரியங்களுக்கு அதிபதி) ரட்சிக்கட்டும். ஸ்ரீமந் நாராயணன் பிராணனைக் காப் பாற்றட்டும். சுவேத த்வீபத்திற்கு அதிபதியான பகவான் சித்தத்தைக் காப்பாற்றட்டும். யோகேசராகிய பகவான் மனத்தை ரட்சிக்கட்டும். பிரச்னி கர்ப்பர் உன்னுடைய புத்தியை ரட்சிக்கட்டும். பரராகிய பகவான் அகங்காரத்தை ரட்சிக்கட்டும். விளையாடுகிற உன்னைக் கோவிந்தர் காப்பாற்றட்டும். படுத்துக் கொண்டிருக்கும் உன்னை மாதவர் ரட்சிக்கட்டும். நடந்துகொண்டிருக்கிற உன்னை வைகுண்டர் சம்ரட்சிக்கட்டும். உட்கார்ந்திருக்கும் உன்னை லக்ஷ்மீபதியாகிய பகவான் ரட்சிக்கட்டும். சகல கிருகங் களுக்கும் பயங்கரரும், யக்ஞத்தை அநுபவிப்பவருமாகிய பகவான் அன்னம் முதலியவைகளைப் புசிக்கும் உன்னை சம்ரட்சிக்கட்டும். மேலும் டாகினிகள், ராக்ஷஸிகள், கூச்மாண்டர்கள், குழந்தைகளுக்கு விரோதிகளான கிருகங்கள், பூதங்கள், பிரேதங்கள், பிசாசங்கள்,யக்ஷர்கள்,

ராட்சதர்கள், விநாயகர்கள், கோடரா, ரேவதி, ஜ்யேஷ்டா, பூதனு, மாதிருகா முதலியவர்கள் சரீரத்தையும், பிராணனை யும் இந்திரியங்களையும் கெடுக்கக்கூடிய அபஸ்மாரங்கள், சொப்பனத்தில் காணப்பட்ட பெரிதான உத்பாதங்கள், விருத்த கிருகங்கள், பால கிருகங்கள் ஆகிய எல்லாம் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் திவ்ய நாமதேயத்தை உச்சரித்தால் நாசத்தை அடையட்டும்" என்று கோபிகைகள் மிக்கப் பிரியத்துடன் ரட்சை செய்தார்கள். பின்பு யசோதை குழந்தையை யெடுத்துப் பால் கொடுத்துத் தொட்டிலில் படுக்கவைத்தாள்.

32—41. அந்தச் சமயத்தில் நந்தர் முதலிய கோபர் கள் மதுரையிலிருந்து கோகுலம் வந்தார்கள். பூதனையின் சரீரத்தைக் கண்டார்கள். மிகவும் ஆச்சரியத்தை அடைந் தார்கள். அப்பொழுது நந்தர் "வசுதேவர் மகரிஷியாகவா வது, ஞானியாகவாவது, சிறந்த யோகியாகவாவது இருக்க வேண்டும். அவர் எவ்விதம் உத்பாதங்கள் உண்டாகின்றன என்று சொன்னாரோ, அதன் பயன் அவ்விதமே காணப் பட்டது" என்று சொல்லி ஆச்சரியப்பட்டார். பின்பு கோகுலத்தில் வசிக்கும் கோபர்கள் அந்தப் பூதனையின் சரீரத்தைக் கோடரிகளால் பிளந்து அப்புறப்படுத்தி, கட்டைகளில் வைத்து எரித்தார்கள். அதிலிருந்து கிளம்பிய புகையானது அகில் கட்டையின் வாசனைபோல் வீசிற்று. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அவளுடைய ஸ்தன்யத்தைப் பானஞ் செய்ததனால் அவள் சத்தையானாள். இப்படி லோகத்தி லுள்ள குழந்தைகளைக் கொன்றவளும், ரத்தபானஞ் செய்த வளும், ராக்ஷஸியுமான பூதனை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கொல்ல வேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் அவருக்கு ஸ்தன்யத்தை கொடுத்ததனால் நல்ல கதியை அடைந்தாள். இப்படியிருக்க,

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தாய்கள் அவரிடத்தில் பிரியம் வைத்திருப்பதுபோல் மிக்க சிரத்தையுடனும், பக்தியுடனும் பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்குப் பிரியமான வைகளை அர்ப்பணஞ் செய்தவர்கள் மேலான கதியை அடைவார்கள் என்பதில் என்ன சந்தேகம்? பகவானுடைய பாதங்கள் பக்தர்களுடைய இருதயத்திலிருப்பவைகள்; பெரியோர்களாலும் நமஸ்கரிக்கக்கூடியவைகள்; அப்படிப் பட்ட பாதங்களால் பகவான் பூதனையின் சரீரத்தில் சஞ்சரித்து அவளுடைய ஸ்தன்யத்தைப் பானஞ் செய்த தினால் அந்த ராக்ஷஸி கிருஷ்ணனுடைய தாய்களால் அடையக்கூடிய உத்தம கதியான சுவர்க்கத்தை அடைந் தாள். இப்படியிருக்க, கிருஷ்ணனால் எவர்களுடைய ஸ்தன்யம் (பால்) குடிக்கப்பட்டதோ, எத்தப் பசுக் களுடைய பால் குடிக்கப்பட்டதோ, அந்தத் தாய்களுக்கும், பசுக்களுக்கும் சுவர்க்கங் கிடைக்குமென்பதில் என்ன சந்தேகம்! மோக்ஷம்வரையிலுள்ள சகல புருஷார்த்தங்களை யும் கொடுக்கக்கூடிய பகவானாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் புத்திர சிநேகம் வைத்த எந்தக் கோபிகைகளின் ஸ்தன்யத் தைப் பகவான் பானஞ் செய்தாரோ, எந்த யசோதை முதலியவர்கள் பகவானைப் புத்திரனாகப் பாவித்து, எப்போ தும் அவரையே தரிசித்துக்கொண்டிருந்தார்களோ, அவர் களுக்கு மறுபடியும் ஸம்ஸார சம்பந்தம் உண்டாகிறதில்லை. (ஸம்ஸாரம் அஞ்ஞானத்தால் உண்டாகக்கூடிது.)

42—45. அந்தப் பூதனையின் சரீரம் எரியும்பொழுது உண்டாகிய வாசனையை யுணர்ந்த கோபர்கள் இது என்ன, எங்கிருந்து உண்டாயிற்று என்று சொல்லிக்கொண்டு கோகுலத்தில் பிரவேசித்தார்கள். அவ்விடத்திலிருந்த

கோபர்களும், கோபிகைகளும் பூதனை கோகுலத்திற்கு வந்தது முதலியவைகளைச் சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்ட கோபர்கள் குழந்தை ஸ்தன்யபானஞ் செய்ததால் ராக்ஷஸி மரணமடைந்ததையும், குழந்தை க்ஷேமமாக இருப்பதையும் யோசித்து மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். மேலான புத்தியுள்ளவராகிய நந்தர் மதுரா நகரத்திலிருந்து வந்து தம்முடைய புத்திரனை யெடுத்து உச்சியில் முகர்ந்து விசேஷ சந்தோஷத்தை யடைந்தார். பூதனைக்கு மோக்ஷத்தை யுண்டுபண்ணிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அற்புதமான இந்த பாலிய சரிதத்தை எவன் சிரத்தையுடன் கேட்கிறானோ அவனுக்கு ஸ்ரீ கோவிந்தராகிய பகவானிடத்தில் பக்தி யுண்டாகும்.

அத்தியாயம்—7

திருணாவர்த்த வதம்

1—3. அதனைக் கேட்ட பரீக்ஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, "ஈசுவரனாகிய ஹரியானவர் எந்தெந்த அவதாரங்களைச் செய்து காதுக்கு இனிமையானவைகளும், மனோகரங்களுமான கிரீடைகளைச் செய்தாரோ, அவைகளை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அவைகளைக் கேட்பவர்களுக்கு மனச் சலிப்பு உண்டாகிறதில்லை; அசிரத்தையுண்டாகிறதில்லை; அந்தக்கரணம் சுத்தமாகிறது. ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் பக்தி யுண்டாகிறது; பக்தர்களிடத்தில் சிநேகமுண்டாகிறது. மேலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மனுஷிய சரீரத்தையெடுத்துக்கொண்டு கோபர்களின் ஜாதியை அனுசரித்து எந்த பாலிய கிரீடைகளைச் செய்தாரோ, அந்த அத்புதமான ஹரியின் சரிதத்தை எனக்குச் சொல்லக்கூடுமானால் சொல்லும்" என்று கேட்டார்.

4—17. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "மல்லாக்கப் படுத்துக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மூன்றாவது மாதத்தில் குப்புறத்திக்கொள்ள ஆரம்பித்தார். அப்போது செய்யவேண்டிய ஸ்நான மகோற்சவ தினத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஜன்ம நக்ஷத்திரமும் சேர்ந்தது. அன்றைய தினத்தில் யசோதை அநேக ஸ்திரீகளை வரவழைத்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு ஸ்நானஞ் செய்வித்தாள். அப்பொழுது வாத்தியங்கள் முழங்கின; பாடகர்கள் பாடினார்கள்; பிராம்மணர்கள் ஸ்வஸ்தி

வாசனஞ் செய்தார்கள். மேலும், யசோதை அன்னம், வஸ்திரம், புஷ்பம், பசு ஆகிய இவைகளைக் கொடுத்து பிராமணர்களைப் பூசித்தாள். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு மங்கள ஸ்நானஞ் செய்வித்தவுடன், குழந்தை தூங்குவதைக் கண்டு வண்டியின் கீழிருக்கும் தொட்டிலில் படுக்கவைத்தாள். பின்பு அவள் அன்றைய உற்சவத்தில் நோக்கமுள்ளவளாகித் தன்னுடைய கிருகத்திற்கு வந்த கோகுலவாசிகளுக்கு மரியாதை செய்துகொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஸ்தன்யத்திற்காக (பால் குடிக்க விரும்பி) அழுது, கால்களை உயரத் தூக்கி உதைத்துக்கொண்டார். குழந்தை அழுத சப்தம் அவள் காதில் விழவில்லை. குழந்தை காலை உயரத் தூக்கி உதறும்பொழுது தொட்டிலுக்குமேலிருக்கும் வண்டியின்மீது தளிர்போல மிருதுவும், அற்பமுமான குழந்தையின் கால் பட்டு அதனால் அந்த வண்டியின் பித்தளை, வெண்கலம் முதலிய ஸாமக்ரிகள் உடைந்துபோயின. அச்சும் சக்கரங்களும் மாறின; ஏர்க்கால் நொருங்கிப்போயிற்று. இப்படி அந்த வண்டி உடைந்து மாறிப் பூமியில் விழுந்தது. அதனைக் கண்டு அந்த உற்சவத்திற்காக வந்திருந்த கோபர்களும், கோபிகைகளும், நந்தரும், யசோதையும் மிக்க ஆச்சரியத்தை அடைந்து, 'இந்த வண்டி எப்படித் தானாக மாறி விழுந்தது' என்று பேசிக்கொண்டு கவலைப்பட்டு மன வருத்தத்துடன் குழந்தையைச் சுற்றிக்கொண்டார்கள். இப்படி சந்தேகத்தை அடைந்திருக்கும் அவர்களை நோக்கி, அருகிலுள்ள குழந்தைகள், "அழுதுகொண்டிருந்த இந்தக் குழந்தை காலால் உதைத்து இந்தச் சகடத்தைத் தள்ளியது; சந்தேகமில்லை" என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்ட கோபர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அளவற்ற பலத்தை அறியாதவர்களா

கையால் குழந்தைகள் சொல்வதை நம்பவில்லை. (குழந்தையால் இந்தச் சகடத்தை உதைத்துக் கீழே தள்ள முடியாது; இந்தப் பையன்கள் ஏதோ சொல்லுகிறார்கள் என்று நினைத்தார்கள்.) பின்பு யசோதையானவள் அழுது கொண்டிருக்கும் குழந்தையை யெடுத்து, பாலக்கிரகம் உபத்திரவிக்கிறதோ என்ற சந்தேகமுள்ளவளாகிப் பிராமணர்களைக் கொண்டு ஆசீர்வதிக்கச்செய்து ஸ்தன்ய பானஞ் செய்வித்தாள். பிறகு மிக்க பலிஷ்டர்களான கோபர்கள் வண்டியை முன்போல் வைத்து, அதற்கு எட்டு திக்குகளிலும் கலசங்களை அதற்கு வேண்டிய ஸாமக்கிரிகளுடன் வைத்தார்கள். பிராம்மணர்கள் அதனைத் தயிர், அக்ஷதை, தர்ப்பம், ஜலம் ஆகிய இவைகளால் பூசித்து விதிப்படி அக்னியில் ஓமஞ்செய்து சாந்தி செய்தார்கள். எவர்கள் அசூயை, பொய், தம்பம், ஈர்ஷ்யை, இம்சை, மானம் ஆகிய இவைகளற்றவர்களோ, அந்த சத்தியவாதிகளாகிய பிராம்மணர்களால் செய்யப்படும் ஆசீர்வாதம் வீணாகாது என்று நந்தகோபர் நினைத்து, ஸாமம், ரிக், யஜுஸ் ஆகிய மந்திரங்களால் மந்திரிக்கப்பட்டதும், பரிசுத்தமான ஔஷதிகளுள்ளதுமான தீர்க்கங்களால் பிராம்மணர்களைக்கொண்டு குழந்தைக்கு ஸ்நானஞ் செய்வித்து ஸ்வஸ்திவாசனம் நடத்தி, ஓமத்தால் அக்கினியைப் பூசித்து பிராம்மணர்களுக்கு போஜனஞ் செய்வித்தார். மேலும் நந்தகோபர், குழந்தையின் க்ஷேமத்தை உத்தேசித்து, வஸ்திரத்தாலும், புஷ்பத்தாலும், சுவர்ண மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சகல நற்குணங்கள் பொருந்திய பசுக்களைப் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ் செய்தார். அந்தப் பிராம்மணர்களும் ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்கள். மந்திரங்களை அறிந்தவர்களும், யோகிகளுமாகிய

பிராம்மணர்களால் செய்யப்படும் ஆசீர்வாதங்கள் ஒரு பொழுதும் பயனற்றனவாக ஆகிறதில்லை.

18—33. பின்பு ஒருகால் யசோதை தன்னுடைய மடியில் குழந்தையை வைத்துக் கொஞ்சிக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது குழந்தை மலையின் சிகரம்போலப் பாரமுள்ளதாக இருந்தபடியால் அதனைத் தூக்க முடியாதவளாகிக் குழந்தையைப் பூமியில் வைத்து ஆச்சரியத்தை அடைந்து (குழந்தைக்கு அரிஷ்டம் நேரிடாமலிருப்பதற்காக), மஹாபுருஷனைத் தியானஞ் செய்து, வீட்டு வேலைகளில் நோக்கமுள்ளவளாக இருந்தாள். (ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய வயிற்றில் ஜகத்து இருக்கிறதென்பதை அறியவில்லையென்று தாத்பரியம்.) அந்தச் சமயத்தில் கம்ஸனுடைய வேலைக்காரனும், கம்ஸனால் தூண்டப்பட்டவனுமான திருணுவர்த்தன் என்ற அசுரன் சுழல்காற்றின் சுரூபத்தையெடுத்துக்கொண்டு பூமியில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகிய குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு போனான். அந்தக் காற்றின் கோரமான சப்தத்தால் திக்குகளிலும், விதிக்குகளிலும் எதிரொலி யுண்டாயிற்று. மேலும், ஒரு முகூர்த்த காலம் கோகுலம் முழுவதும் இருள் மூடியது போலத் தூளியால் மறைக்கப்பட்டது. அந்தத் தூளியால் கோகுலத்தில் வசிப்பவர்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். யசோதை எந்த விடத்தில் குழந்தையை வைத்திருந்தாளோ, அந்த விடத்தில் குழந்தை இல்லை. மேலும், திருணுவர்த்தனால் வாரியிறைக்கப்பட்ட கற்களால் பீடிக்கப்பட்டு மயங்கி எல்லோரும் தன்னையாவது பிறரையாவது அறியவில்லை. இம்மாதிரி கொடிய காற்றினால் மண்மழை பெய்யும்பொழுது குழந்தையைக் காணாமல் தாயான

யசோதையானவள் கன்றை யிழந்த பசுப்போல மிக்க தீனமாகத் துக்கித்துப் பூமியில் வீழ்ந்தாள். பின்பு காற்றினுலுண்டாகிய மண் மழை அடங்கியது. அப்பொழுது கோபிகைகளும் யசோதை அழுவதைக் கேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் காணுமல் அழுதார்கள். சுழல் காற்றின் சுரூபத்துடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்லும் திருணுவர்த்தன் வேகம் குறைந்தவனுகி, அதிக பாரத்தை வகித்தபடியால் கிருஷ்ணனைத் தூக்கச் சக்தியற்றவனுனன். திருணுவர்த்தன் தன்னைக்காட்டிலும் அக்குழந்தை மிகுந்த பாரமுள்ளதாக இருந்ததால், 'இது கல்' என்று நினைத்துக் குழந்தையைக் கீழே தள்ள யத்தனித்தான். ஆனல் அக்குழந்தை அவனுடைய கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தமையால் அந்த அற்புதமான குழந்தையைத் தள்ளவும் முடியவில்லை. அசுரனுடைய கழுத்தைக் குழந்தை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டதால் அசுரனுடைய கண்கள் வெளியில் வந்தன. அவன் சேஷ்டையற்றவனுகிக் கதறமுடியாமல் மரணமடைந்து கழுத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் குழந்தையுடன் கோகுலத்தில் விழுந்தான். பரமசிவனுடைய பாணத்தால் அடிபட்ட திருபுரம்போல் ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு கற்பாறையில் விழுந்து அவயவங்கள் சிதறுண்டு கிடக்கும் பயங்கரனை திருணுவர்த்தனைக் கோபிகைகளெல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து பார்த்தார்கள். மேலும் அவர்கள் அசுரனல் ஆகாயத்திற்குக் கொண்டுபோகப் பட்டதும், மிருத்யுவின் முகத்தை அடைந்து திரும்பியதும், திருணுவர்த்தனுடைய கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு மார்பில் தொங்குகிறதுமான குழந்தையை யெடுத்து மிக்க ஆச்சரியத்தை அடைந்து யசோதையினிடம் கொடுத்தார்

கள். இப்படி நந்தன் முதலிய கோபர்களும், யசோதை முதலிய கோபிகைகளும் க்ஷேமமாகத் திரும்பிவந்த குழந்தையை அடைந்து மிக்க சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். "இந்தக் குழந்தையை ராட்சதன் கொல்ல முயன்றும் குழந்தை க்ஷேமமாக வந்தது. இது மிகவும் அற்புதம்" என்று சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள். மற்றுஞ் சிலர் "துஷ்டனுகிய அசுரன் தன்னுடைய பாபத்தால் கொல்லப் பட்டு மரணமடைந்தான்; சாதுவாகிய குழந்தை பிழைத்தது; இதென்ன ஆச்சரியம்" என்றார்கள். பின்னும் சிலர் "நாம் என்ன தவஞ்செய்தோம்? பகவானைப் பூசித்தோமா? குளம் வெட்டுவது முதலிய பூர்த்த தருமத்தைச் செய்தோமா? அல்லது பஞ்ச யக்ஞம், அக்னிஹோத்திரம் முதலியவைகளைச் செய்தோமா ? அல்லது எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் அன்பு பாராட்டிவந்தோமா? மரணமடைந்தான் என்று நினைக்கும்படியாக இருந்த குழந்தை தெய்வ வசத்தால் திரும்பிவந்தானே; பந்துக்களைச் சந்தோஷப் படுத்தினனே ; இது எதனுடைய பயனே ?" என்றார்கள். நந்தகோபர் பிருகத் வனத்தில் பல உத்பாதங்கள் உண்டாவதைக் கண்டு ஆச்சரியத்தை அடைந்து, வசுதேவருடைய வார்த்தையை நினைத்துச் சிலாகித்தார்.

34—38. பின்பு ஒருகால் யசோதை குழந்தையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு புத்திர சிநேகத்தால் பெருகும் ஸ்தன்யத்தைக் குழந்தைக்குக் கொடுத்தாள். குழந்தை போதுமானவரையில் பால் குடித்துச் சிரித்து விளையாட, அவன் அழகான முகத்தைப் பார்த்திருந்தாள். அப்பொழுது குழந்தை கொட்டாவிவிட்டது. அதன் வாயில் ஆகாயம், பூமி, சந்திரன், சூரியன், நட்சத்திரங்கள், திக்குகள், அக்னி,

வாயு, சமுத்திரங்கள், த்வீபங்கள், மலைகள், நதிகள், காடுகள், தாவர ஜங்கமரூபிகளான பிராணிகள் முதலிய எல்லாம் காணப்பட்டன. இப்படிக் குழந்தையின் வயிற்றில் ஜகத்து வசிப்பதை யசோதை பார்த்து பயந்து, கண்களை மூடிக்கொண்டு மிகவும் ஆச்சரியத்தை அடைந்தாள்.

நோட்டு

இந்த அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சகடத்தை உதைத்தார்; அது உடைந்து விழுந்ததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருணாவர்த்தன் முதலியவர்களைப்போல் வண்டிபோல வேஷத்துடன் அசுரன் வந்தானா அல்லது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தொட்டிலுக்குமேல் வண்டி வைக்கப்பட்டிருந்ததா? என்று ஸம்சயமுண்டாகிறது. இது அசுரனல்ல; வண்டியென்றே சொல்வது உசிதம். ஏனென்றால், மூலத்தில் சகடம், அன: என்று சொல்லியிருக்கிறதே யொழிய, அசுர சப்தம் ஒருவிடத்திலும் பிரயோகிக்கப்படவில்லை. மற்ற பகன், வத்ஸன் முதலியவர்களைச் சொல்லுமிடத்தில் அசுர சப்தமிருக்கிறது. மேலும், உண்மையில் அசுரனாக இருந்தால் வண்டி உடைந்து விழுந்தபின் அசுர சரூபத்துடன் விழுந்திருக்கவேண்டும். அசுரர்கள் மரிக்கும்பொழுது தங்களுடைய சுயரூபத்தை எடுத்துக்கொள்வது வழக்கம். அப்படி ராட்சதரூபத்தை யடைந்ததாகவும் சொல்லப்படவில்லை. இந்த அத்தியாயத்தின் 12-வது சுலோகத்தின் வியாக்யானத்தில் விஜயத்வஜீயத்தில் 'வண்டி முன்போல வைக்கப்பட்டது' என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், அசுரன் வண்டியாக வந்திருந்தால் பிந்தி அவ்விடம் வந்து கோபர்கள் இவ்விடத்தில் வண்டி ஏது, புதிதாக இருக்கிறதே என்று யோசித்திருக்கவேண்டும். அப்படி யோசித்ததாகச் சொல்லப்படவில்லை. 'இது எப்படி உடைந்தது' என்று

யோசித்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் முந்தி அவ்விடத்தில் ஒரு சகடம் வைத்திருக்க வேண்டுமென்று தெரிய வருகிறது. மேலும் 11-வது அத்தியாயத்தில் உபநந்தருடைய வார்த்தையிலும் (அன்ச்சொபரிநாபதத்) வண்டியும் இவன்மீது விழவில்லை என்றிருக்கிறது. ஆனதால், வண்டி வைத்திருந்ததென்று சொல்லவேண்டுமே யல்லாமல், அசுரன் என்று சொல்வதற்கு நியாய மில்லை யென்று ஆட்சேபமுண்டாகிறது. ஆனாலும், அசுரன்தான் வண்டியாக வந்தானென்று சொல்வதற்குச் சில ஆதாரங்களிருக் கின்றன. அவைகளாவன: வீராராகவீய வியாக்யானத்தில் சகடரூப மாகிய அசுரன் வந்தானென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. ஹரிவம்சத்தில் சகடத்தில் அசுரன் ஆவேசித்தான் (புகுந்தான்) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அத்தியாயம்—8

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு கர்க்கர் நாமகரணஞ் செய்தது

1—6. ஓ பரீக்ஷித்து மகாராஜ! மிகுந்த தபஸ்வியும், யாதவர்களுக்குப் புரோகிதருமான கர்க்காசாரியார் வசுதேவரால் தூண்டப்பட்டு நந்த கோகுலத்திற்கு வந்தார். நந்தர் கர்க்காசாரியரைக் கண்டு மிக்க பிரியத்துடன் எழுந்திருந்து, கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, அவரை ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவாகப் பாவித்துப் பூசித்தார். இப்படி நந்தகோபர் அவருக்கு ஆதித்யஞ் செய்து, ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவரைச் சந்தோஷப்படுத்தி, "பிராம்மணோத்தம! எல்லாவற்றிலும் பூர்ணராகிய உமக்கு நாங்கள் எதைச் செய்வோம்? பெரியோர் தங்களிருப்பிடத்தை விட்டு மற்றொருவருடைய வீட்டிற்குச் செல்வது கிருகஸ்தர்களுக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பதற்கேயாம். கிருகஸ்தர்கள் அளவற்ற குடும்பகாரிய முள்ளவர்களாகையால், அவர்கள் பெரியோர்கள் வசிக்குமிடந் தேடிப் போகச் சக்தியற்றவர்கள்; ஆனதால் கிருகஸ்தர்களைத் தேடி மகான்கள் வராதவரையில் கிருகஸ்தர்களுக்கு க்ஷேமம் எப்படிக்கிடைக்கும்? இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத நவக்கிருகங்களுடைய சஞ்சாரத்தால் மனிதர்களுக்கு ஏற்படும் சுபாசுப பலத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்குச் சாதனமான சோதிட சாஸ்திரத்தை நீர் செய்தவர். அந்த சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு ஜனங்கள் சுபாசுப பலனைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். நீர் வேத மந்திரங்களை யறிந்தவர்களுக்குட் சிறந்தவர். மனிதர்

களுக்குள் பிராம்மணன் உத்தம ஜன்மமுள்ளவனாகையால் பிராம்மணன் எல்லாருக்கும் குருவாகிறான். ஆனதால் இவ்விரண்டு குழந்தைகளுக்கும் நாமகரணம் (பெயர் வைப்பது) முதலிய ஸம்ஸ்காரம் செய்துவைக்க நீர் தக்கவர்'' என்று வேண்டிக்கொண்டார்.

7—9. அதனைக் கேட்ட கர்க்காசாரியர் நந்தரை நோக்கி, 'நான் யாதவர்களுக்கு ஆசாரியர் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். நான் இந்த குழந்தைக்கு நாமகரணம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைச்செய்தால், உமக்கும் வசுதேவருக்குமுள்ள சிநேகத்தை அறிந்த கெட்ட மனமுள்ள கம்ஸன் இந்தக் குழந்தையைத் தேவகியின் புத்திரன் என்றே நினைப்பான். மேலும், அவன் தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பம் பெண்ணாக ஜனிக்காது என்று நினைத்தும், தேவகியினுடைய புத்திரியின் வார்த்தையை நினைத்துக்கொண்டும் ஸம்சயமற்றவனாகி இவ்விடம் வந்து குழந்தையைக் கொன்றுவிடுவான். அதனால் நமக்கு மிக்க கெடுதி சம்பவிக்கும்'' என்றார்.

10—21. அதனைக் கேட்ட நந்தகோபர் கர்க்கரை நோக்கி, 'என்னைச் சார்ந்த பந்துக்களுக்கும் தெரியாமல் இந்த நந்தகோகுலத்தில் த்விஜாதி (பிராம்மண, க்ஷத்திரிய, வைச்யர்கள்)களுக்குரிய ஸம்ஸ்காரத்தை ஸ்வஸ்தி வாசனத்தை முன்னிட்டுச் செய்யும் என்று பிரார்த்தித்தார். அதனைக் கேட்ட மகரிஷி தம்முடைய அபிப்பிராயத்தையே நந்தகோபர் பிரார்த்தித்தபடியால் அதனை ஒப்புக்கொண்டு ரகசியத்தில் அந்தக் குழந்தைகளுக்கு நாமகரணஞ் செய்தார் (பெயரிட்டார்). எப்படியென்றால், இந்த ரோகிணியின்

புத்திரன் தன்னுடைய குணங்களால் மித்திரர்களை சந்தோஷப்படுத்துவதால் ராமனென்ற பெயரை அடைவான். மிகுந்த பலமுள்ளவனாகையால் பலனென்றும் இவனைச் சொல்வார்கள். ஒருவருக்கொருவர் விரோதப்படும் யாதவர்களை ஒன்றுபடுத்தப் போவதால் ஸங்கர்ஷணரென்றும் சொல்வார்கள். (தேவகியின் கர்ப்பத்திலிருந்து ரோகிணியின் கர்ப்பத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டமையான காரணத்தை மறைத்தார்.) கிருதயுகம் முதலிய ஒவ்வொரு யுகத்திலும் இவன் சரீரத்தை யெடுத்துக்கொள்ளுகிறான். இப்போது கிருஷ்ண (கறுப்பு) வர்ணத்தை அடைந்தான். அதனால் இவனுக்குக் கிருஷ்ணனென்று பெயர். உம்முடைய இந்தப்புத்திரன் இதற்கு முன் ஒருகால் வசுதேவருக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தான். அதனால் அவருடைய சுரூபத்தை யறிந்தவர்கள் வாசு தேவனென்று சொல்லுகிறார்கள். உம்முடைய புத்திரனுக்கு அவனுடைய குணங்களுக்கும் கர்மங்களுக்கும் ஒத்ததான அநேக திவ்விய நாமங்களும், ரூபங்களும் இருக்கின்றன. இவைகள் எனக்குத் தெரியும்; மற்ற ஜனங்களுக்குத் தெரியாது. இந்தக் குமாரன் உங்களுக்கு மிகுந்த க்ஷேமத்தையுண்டுபண்ணுவான். கோபர்களுக்கும், கோகுலத்திற்கும் சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுவான். நீங்கள் இவனால் சம்ரட்சிக்கப்பட்டு சகல துக்கங்களையும் (துர்க்கம்) தாண்டப்போகிறீர்கள். கோகுலத்திற்கு அதிபதியான ஓ நந்த! முன்னொருகால் அரசனில்லாத தேசத்தில் திருடர்களால் பீடிக்கப்பட்ட சாதுக்கள் இவனால் காப்பாற்றப்பட்டுத் திருடர்களை ஜயித்தார்கள். எந்த மனிதர்கள் இவனிடத்தில் பிரீதிசெய்கிறார்களோ, அவர்களே மகாபாக்கியசாலிகள். விஷ்ணுவைச் சார்ந்தவர்

களுக்கு எப்படி அசுரர்களுடைய உபத்திரவம் ஏற்படுகிறதில்லையோ, அப்படி இவரிடத்தில் பிரீதிசெய்பவர்களுக்குச் சத்துருக்களுடைய உபத்திரவம் உண்டாகிறதில்லை. ஆனதால் இந்த உம்முடைய குழந்தை காந்தியாலும், கீர்த்தியாலும், மஹாத்மியத்தாலும், குணங்களாலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குச் சமமானவன்; சாவதானமாக இவனைக் காப்பாற்றும்." என்று ஆஞ்ஞாபித்துத் தமது இருப்பிடஞ் சென்றார். அதனைக் கேட்ட நந்தகோபர் மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்து, தாம் எல்லாவற்றையும் அடைந்தவர் என்று நினைத்தார்.

22—33. இப்படிச் சில காலஞ் சென்றபின் ராமன், கிருஷ்ணன் இருவர்களும் கோகுலத்தில் தவழ்ந்து விளையாடினார்கள். சேறுகவிருந்த இடைத்தெருவில் அவ்விரண்டு குழந்தைகளும் இடுப்பில் அணிந்திருக்கும் சலங்கைகள் சப்திக்கும்படி தவழ்ந்து நடந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் சலங்கைச் சப்தத்தைகேட்டு சந்தோஷத்தை யடைந்தார்கள். பின்னும் அவர்கள் வீதியில் போய்க்கொண்டிருப்பவர்களின் பின் இரண்டு மூன்று அடிகள் சென்று, பின்பு பயந்தவர்கள்போலத் தாய்களின் சமீபஞ் சென்றார்கள். இப்படி தேகத்தில் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு தங்களிடம் வந்த குழந்தைகளை எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு தாய்கள் ஸ்தன்யங் கொடுத்தார்கள். மேலும் அவர்கள் குழந்தை பால் குடிக்கும்பொழுது புன்சிரிப்புள்ளதும், சொற்பமான பற்களுள்ளதுமான குழந்தைகளுடைய அழகான முகத்தைப் பார்த்து ஆனந்தமடைந்தார்கள். சிலகாலஞ் சென்றபின் அந்த ராமகிருஷ்ணர்கள் இருவர்களும் கன்றுக்குட்டிகளுடைய வால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு,

அவைகளால் இழுக்கப்பட்டு அதன் வழியே சென்று விளையாடினார்கள்; அது பார்ப்பவர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதா யிருந்தபடியால் கோபிகைகள் வீட்டு வேலைகளையும் விட்டுக் குழந்தைகளின் விளையாட்டைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு ஆனந்தமடைந்தார்கள். இப்படிச் சில காலஞ்சென்றபின், ராமனும் கிருஷ்ணனும் மாடு முதலிய கொம்புள்ளவைகள், அக்னி,* சிங்கப்பற்களுள்ள பிராணிகள், கத்தி, ஜலம், பறவை, முள் ஆகிய இவைகளுடன் விளையாட ஆரம்பித்தார்கள். அதனைக் கண்ட ரேவதியும், யசோதையும் குழந்தைகளுக்கு அபாயம் நேரிடுமே என்று அந்த விளையாட்டைத் தடுப்பதற்கு முயன்றும் தடுக்க முடியவில்லை. ஆனாலும் குழந்தைகளுக்கு அபாயம் வருமோ என்று பயந்து வீட்டு வேலைகளைச் செய்ய முடியாமல் கவலை யடைந்திருந்தார்கள். ஓ ராஜரிஷியே! இப்படி சொற்பகாலஞ் சென்றபின் கோகுலத்தில் ராமனும் கிருஷ்ணனும் சில காலம் தவழ்ந்தும், (முழங்கால்களால் நடந்தும்,) சில சமயம் நடந்தும் விளையாடினார்கள். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பலராமனுடன் தம்முடைய தோழர்களான கோபால பாலகர்களுடனும் கோபிகைகளுக்கு ஆனந்தத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொண்டு விளையாடினார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அழகான பாலக்கிரீடைகளைப் பார்த்துக் கோபிகைகளெல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து யசோதையை நோக்கி, "உம்முடைய புத்திரனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மாடு கறப்பதற்கு முன்னமேயே கன்றுக்குட்டிகளை அவிழ்த்துவிடுகிறான். கன்று அவிழ்த்துவிட்டானே என்று சொன்னால் சிரிக்கிறான். திருடுவதற்கு உபயோகமான உபாயங்களைச் செய்து தயிர்

* அஹி என்றும் பாடமுண்டு. அதற்கு சர்ப்பம் என்று அர்த்தம்.

பால்களைத் திருடி அவைகள் ருசியுள்ளதானால் அவைகளைப் புசிக்கிறான். தான் புசிக்கும்பொழுது வானரங்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுக்கிறான். (மர்க்கமென்ற பாடத்தில் வெண்ணெயைத்தான் புசித்துத் தன் தோழர்களுக்கும் கொடுக்கிறாரென்று தாத்பரியம்.) அந்த வானரங்களில் ஏதாவதொன்று புசிக்காவிடில், தயிர் முதலியவை வைத்திருக்கும் சட்டியை உடைக்கிறான். தயிர் பால் முதலியவைகளொன்றும் கிடைக்காவிடில், வீட்டு யஜமானன் மீது கோபித்து, படுத்திருக்கும் குழந்தைகளை அடித்து, அழும்படி செய்து வெளியே போகிறான். தயிர் பால் வைத்திருக்கும் பாத்திரம் கைக்கு எட்டாவிடில் உரல், முக்காலி முதலியவைகளைப் போட்டு, கைக்கு எட்டும்படியான உபாயத்தைச் செய்கிறான். உறியில் வைத்திருக்கும் பாத்திரங்களில் கல் முதலியவைகளை எறிந்து துவாரஞ்செய்கிறான். அந்த உபாயங்கள் உம்முடைய புத்திரனுக்குத் தெரியும். இருட்டான இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவன் அணிந்திருக்கும் ரத்னாபரணங்களால் பிரகாசத்தையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு திருடுகிறான். மேலும், அவன் கோபிகைகள் எப்பொழுது வீட்டு வேலைகளில் நோக்கமுள்ளவர்களாகி மற்றதைக் கவனிக்கமுடியாதவர்களாக இருப்பார்களோ, அந்த சமயம் பார்த்து இம்மாதிரியான திருட்டுத்தனங்களைச் செய்கிறான். பின்னுமவன், 'அட திருட' என்று அழைக்கப்பட்டால், 'நான் திருடனல்ல; நீ தான் திருடன். நான் வீட்டின் யஜமானன்' என்று தைரியமாகச் சொல்லுகிறான். தேவபூஜை முதலியவைகளுக்காகச் சுத்தஞ் செய்திருக்கும் ஸ்தலத்தில் மூத்திரம் விடுவது முதலியவைகளைச் செய்கிறான். இப்படித் திருட்டுத்தனங்களைச் செய்து உம்மிடத்தில் சாதுபோல

இருக்கிறான்" என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பயந்தவர்போலக் கண்களை மூடியும் திறந்துகொண்டும் இருந்தார். கோபிகைகளுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட யசோதையானவள் சிரித்துக் கொண்டு, குழந்தையைக் கண்டிக்க மனமில்லாதவளாக இருந்தாள். பின்பு ஒருகால் கோபிகைகளெல்லாரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தடயத்துடன் பிடித்து யசோதைக்குக் காண்பிக்கவேண்டுமென்று பேசிக்கொண்டு ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கிருஷ்ணன் தயிர் பால் முதலியவைகளைத் திருடும் சமயம் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கெட்டியாக ஒவ்வொருவரும் தனியே பிடித்து யசோதையினிடம் அழைத்துவந்தார்கள். அவ்விடம் வந்தவுடன் கோபிகை களால் அழைத்துவரப்பட்ட குழந்தைகள் அவர் அவர்க ளுடைய குழந்தையாக இருந்தன. கிருஷ்ணனும் யசோதை யின் பக்கத்திலிருந்தார். அதனைக் கண்ட கோபிகை களெல்லாரும் வெட்கமடைந்து, தங்கள் தங்கள் வீட்டிற் குச் சென்றார்கள்.

34—44. பின்பு ஒருகால் விளையாடிக்கொண்டிருந்த பலராமன் முதலிய குழந்தைகள் யசோதையினிடம் வந்து, "ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மண்ணைத்தின்றான்" என்று சொன்னார் கள். அதனைக் கேட்ட யசோதையானவள் குழந்தைக்கு இதஞ்செய்ய விரும்பி, பயத்தால் பரபரப்புள்ள கண் களுடன் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கையில் பிடித்து அதட்டி, "ஓ துஷ்ட சுபாவமுள்ளவனே! ஏன் ரகசியமாக மண்ணைத்தின்றாய்? உன்னுடைய தோழர்களும் சொல்லுகிறார்கள். உன்னுடைய தமயனாகிய

ராமனும் சொல்லுகிறான்" என்று கேட்டாள். அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், "ஓ அம்ம! நான் மண்ணைத் தின்ன வில்லை; எல்லோரும் பொய் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் சொல்வது உண்மையானால் என்னுடைய வாயை நீ நேரில் பார்க்கலாம்" என்றார். அதனைக் கேட்ட யசோதை, "அப்படியானால் வாயைத் திறக்கலாம்" என்றாள். அதனைக் கேட்டுக் குறைவற்ற அணிமா முதலிய ஐசுவரியங்களுள்ள வரும், விளையாட்டாக மனித சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்ட வருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வாயைத் திறந்தார். அதில் தாவரம், ஜங்கமம் இவைகளடங்கிய ஜகத்தும், அந்தரிக்ஷமும், திக்குகள், பர்வதங்கள், த்வீபங்கள், சமுத்திரங்கள் இவைகளடங்கிய பூலோகமும், சந்திரனும் ப்ரவஹவாயுவும், மின்னலும், நட்சத்திரங்களும், சுவர்க்க லோகமும், ஜலமும், தேஜஸும், வாயுவும், ஆகாயமும், வைகாரிகங்களான இந்திரியங்களும், மனதும், பூத தன் மாத்திரைகளும், ஸத்வம் முதலிய குணங்களும் காணப் பட்டன. மேலும் யசோதை ஜீவன்காலம், சுபாவம், கர்மம், ஆசயம் ஆகிய இவைகளால் ஏற்படும் தாவர ஜங்கம சரீர பேதங்களுள்ள அற்புதமான ஜகத்தையும், கோகுலத்தையும், தன்னையும் (யசோதையையும்) குழந்தை யின் வயிற்றில் கண்டாள். பின்னுமவள், "இது ஸ்வப்னமோ அல்லது தேவனுடைய மாயையோ, அல்லது நம்முடைய புத்தி மோகந்தானோ, அல்லது என் குழந்தை யான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய இயற்கையான ஐசுவரியமோ என்று சந்தேகித்தாள். பின்னுமவள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஈசுவரனென்றே நிச்சயித்து, "எது சித்தம், மனம், கர்மம், வாக்கு ஆகிய இவைகளால் ஊகிக்க (விதர்க்கிக்க) முடியாததோ, இந்த ஜகத்தானது எதனை ஆச்ரயித்திருக்

கிறதோ, எதனால் லோகம் காப்பாற்றப்படுகிறதோ, எதனால் ஜகத் பிரகாசிக்கிறதோ, எது இம்மாதிரியானதென்று குறிப்பிடமுடியாததோ, அந்த பரபிரும்மத்தை நமஸ்கரிக்கிறேன். பின்னும் இந்த நந்தர் என்னுடைய பர்த்தா. இந்தக்கிருஷ்ணன் என்னுடைய புத்திரன்; கோகுலத்திற்கு அதிபதியாகிய நந்தனுக்கு நான் பத்தினி; சகல ஐசுவரியங்களுள்ளவள்; இந்தக் கோபிகைளும் கோபர்களும் என்னைச் சார்ந்தவர்கள் என்ற கெட்ட எண்ணமானது எவருடைய மாயையால் உண்டாகிறதோ, அவரைச் சரணமடைகிறேன்'' என்று சொன்னாள்.

45—47. அப்பொழுது பகவான் தம்முடைய மாயாமகிமையால் யசோதையின் ஞானத்தை மறைத்துத் தம்மிடத்தில் முன்போல் புத்திரனென்ற ஆசையை யுண்டுபண்ணினார். அதனால் அவள் முந்திய க்ஷணத்தில் அநுபவித்ததை மறந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மடியில் வைத்து முன்போல் விசேஷ புத்திரப் பிரீதியுள்ளவளாக இருந்தாள். கர்மகாண்டங்கள் இந்திரன் முதலிய தேவர்களென்றும், உபநிஷத்துக்கள் பிரும்மமென்றும், ஸாங்கியர்கள் புருஷனென்றும், யோகிகள் பரமாத்மாவென்றும், பக்தர்கள் பகவானென்றும் எவரைத் தோத்திரஞ் செய்கிறார்களோ, அந்த ஸ்ரீ ஹரியை யசோதை தன்னுடைய புத்திரனென்று நினைத்தாள்'' என்று சுகர் சொன்னார்.

48—49. அதனைக் கேட்ட அரசன், "ஓ பிராம்மணோத்தம! நந்தர் இம்மாதிரியான மிகுந்த க்ஷேமத்தை அடையத் தகுந்த என்ன புண்ணியஞ்செய்தார்? ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு எவளுடைய ஸ்தன்யத்தைப் பானஞ்செய்தாரோ, அந்த பாக்கியசாலியான யசோதையால் என்ன சுகிருதஞ் செய்யப்பட்டது? கிருஷ்ணனுடைய கம்பீரமான

பாலசரிதத்தை இப்பொழுதும் கவிகள் கானஞ்செய்கிறார்கள். அது ஜனங்களுடைய பாபத்தைப் போக்கக் கூடியது. அந்தப் பகவானுடைய பாலக்கிரீடைகளைத் தாய்தகப்பனார்களான வசுதேவர், தேவகி ஆகிய இவர்களும் அநுபவிக்கக்கூடவில்லை. அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய லீலைகளை அநுபவித்த நந்தர், யசோதை இவர்கள் செய்த புண்ணியமென்ன? அதனைச் சொல்லவேண்டும்" என்றார்.

50—54. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "வசுக்களுக்குட் சிறந்தவராகிய துரோணர் என்பவர் தம்முடைய பத்தினியாகிய தரையென்பவளுடன் பிரும்ம தேவருடைய ஆஞ்ஞையை (பூமியில் கோபனாக அவதரித்துப் பசுக்களை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்றதை) சிரசால் வகித்து பிரும்மதேவரை நோக்கி, "பூமியில் நாங்கள் ஜனித்தபின் ஜகத்பதியான ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்தில் மிகுந்த பக்தி எங்களுக்கு இருக்கவேண்டும்; பகவானிடத்தில் பக்தி செய்வதால், 'அஞ்ஞான ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்வான்' ஆனதால், அப்படி அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார். பிரும்ம தேவரும் அப்படியே அநுக்ரகித்தார். அந்தத் துரோணர் நந்தராக ஜனித்தார். தரையென்பவள் யசோதையாகப் பிறந்தாள். அதனால் அந்தத் தம்பதிகளுக்குப் புத்திரனாகிய ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவினிடத்தில் மிகுந்த பிரியமுண்டாயிற்று. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் பிரம்மதேவருடைய ஆஞ்ஞையை உண்மையாகச் செய்வதற்காகக் கோகுலத்தில் பலராமனுடன் வசித்து லீலைகளைச் செய்து, கோபர்களையும் கோபிகைகளையும் சந்தோஷிக்கச் செய்தார்.

அத்தியாயம்—9

யசோதை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கட்டியது

1—20. நந்தருடைய பத்தினியாகிய யசோதை ஒரு சமயம் வீட்டிலிருக்கும் வேலைக்காரிகளுக்கு மற்ற வேலையைக் கொடுத்துத் தான் தயிர் கடைந்தாள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாலிய லீலைகளை நினைத்து, அவைகளையே சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். யசோதை வெண்பட்டை யுடுத்திக்கொண்டிருந்தாள். அதன்மேல் ஒட்டியாணம் போடப்பட்டிருந்தது. புத்திரனிடத்திலிருக்கும் சிநேகத்தால் அவளுடைய ஸ்தனங்களிலிருந்து பால் பெருகியது. மேலும், அவளுடைய சரீரம் அசைந்தது. கயிற்றைப் பிடித்து இழுக்கும் சிரமத்தால் கைகளும், கரத்தில் அணிந்திருக்கும் கங்கணங்களும், காதுகளிலிருக்கும் குண்டலங்களும் அசைந்தன. முகத்தில் வியர்வை யுண்டாயிற்று. தலைமயிர்கள் அவிழ்ந்து, அதிலிருந்த மாலதீ புஷ்பங்கள் உதிர்ந்தன. இப்படி யசோதை தயிர் கடையும்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸ்தன்யம் (பால் குடிப்பதற்காக) யசோதையின் சமீபஞ்சென்று மத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு தமக்குப் பால் கொடுக்கும் படி வேண்டிக்கொண்டார். (தயிர் கடைவதைத் தடுத்தார்.) அதனால் அவள் பிரியமடைந்தாள். இப்படி மடியில் உட்கார்ந்து பால் குடிக்க விரும்பிய குழந்தையின் புன்சிரிப் புள்ள முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே யசோதை, புத்திர பிரீதியால் பால் சுரப்புள்ள ஸ்தனத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குக்

கொடுத்தாள். அப்பொழுது அடுப்பில் காய்ந்து கொண்டிருந்த பால் பொங்கி வழிந்தது. அதனைக் கண்ட யசோதை ஸ்தன்யபானஞ் செய்து திருப்தியடையாத குழந்தையை கீழே விட்டுவிட்டு ஓடினாள். அப்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கோபங்கொண்டு, சிவந்த உதடுகள் துடிக்க, பல்லைக் கடித்துக் கபடமாக கண் ஜலத்தைப் பெருக்கி, அம்மிக் குழவியினால் தயிர்ச் சட்டியை உடைத்து, அதிலிருந்த வெண்ணெயை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குள் ஒளிந்து கொண்டார். யசோதை பாலைக் காய்ச்சி இறக்கிவைத்துத் திரும்பவும் தயிர்கடைந்த இடம் வந்தாள். தயிர்ப் பானை உடைந்திருப்பதைப் பார்த்தாள். 'இது நம்முடைய குழந்தை செய்த காரியம்' என்று நிச்சயித்தாள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அவ்விடத்திலில்லை; அதனால் சிரித்தாள். பின்பு அவள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தேடிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஒரு உரலின்மீதேறி வெண்ணெயை யெடுத்துப் பூனை முதலியவைகளுக்குக் கொடுத்து, தம்முடைய திருட்டை யாரேனும் பார்த்துவிடுவார்களோ என்ற சந்தேகத்தால் அங்கும் இங்கும் பார்த்துக்கொண்டும், சிரித்துக்கொண்டும் இருந்தார். அதனைக் கண்ட யசோதை, கையில் தடியை எடுத்துக்கொண்டு மெள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குப் பின் சென்றாள். அவளைக் கண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மிக்க வேகமாக உரலை விட்டிறங்கிப் பயந்தவர்போல் ஓடினார். தவஞ்செய்து (பகவானைத் தியானித்து) ஈசுவர சுரூபமாக ஆகிய யோகிகளுடைய மனமும் எந்தப் பகவானை யடைய வில்லையோ, அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை யசோதை பின்தொடர்ந்தாள். சிறுத்த இடையுள்ளவளும், பருத்தும் அசைவதுமான பின்பக்கமுள்ளவளுமான யசோதை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்

பின் ஓடமுடியாமல் மெதுவாகப் போனாள். ஆனாலும் அவள் தலைமயிர் அவிழ்ந்து, அதிலிருந்து புஷ்பங்கள் கீழே உதிரும்படி தொடர்ந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பிடித்துக்கொண்டாள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தாம் குற்றஞ்செய்தவராகையால் மை தீட்டப்பட்டிருந்த கண்களைத் தன் கைகளால் கசக்கி, அழுதுகொண்டும் பயந்தவர்போலக் கலங்கி விழித்துக்கொண்டும் இருந்தார். அதனைக் கண்ட யசோதை அவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு பயங் காட்டி அதட்டினாள். குழந்தையினிடத்தில் மிகுந்த பிரியமுள்ள யசோதை புத்திரன் பயந்திருக்கிறான் என்று நினைத்து, கையிலிருந்த தடியை எறிந்துவிட்டு அவருடைய மகிமையை அறியாதவளாகையால் கயிற்றினால் அவரைக் கட்டிவிடுவோம் என்றும் நினைத்தாள். எவருக்கு உள், வெளி யென்பது இல்லையோ, எவருக்கு முன் பின் என்பது இல்லையோ, எவர் ஜகத்திற்குப் பூர்வரும் (முந்தியவரும்), அபரரும் (பிந்தியவரும்), உள்ளும் வெளியாகவும் இருக்கிறாரோ, எவர் ஜகத் சுரூபியாக இருக்கிறாரோ, மனித சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பகவானை யசோதை தன்னுடைய புத்திரன் என்று நினைத்து, பிராகிருத சிசுவைப்போல் உரலுடன் சேர்த்துக் கட்டினாள். இவ்விதம் குற்றஞ்செய்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை யசோதை கயிற்றால் கட்டும்பொழுது அந்தக் கயிறு முடிச்சு போடுவதற்கு இரண்டு அங்குலம் குறைவாக இருந்தது. அதனைக் கண்ட யசோதை வேறு கயிற்றை அதில் முடிந்தாள். அதுவும் குறைவாக இருந்தது. பின்னும் இன்னொரு கயிற்றையும் முடிந்தாள். அதுவும் இரண்டு அங்குலம் குறைவாக இருந்தது. இப்படி வீட்டிலிருக்கும் கயிறுகளைச் சேர்த்து முடிந்தும் அதெல்லாம் குறைவாகவே இருந்தது. அதனைக்

கண்ட கோபிகைகளும் யசோதையும் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்கள். அப்பொழுது யசோதையின் சரீரத்தில் வியர்வை உண்டாயிற்று; தலைமயிர் அவிழ்ந்து புஷ்பங்கள் உதிர்ந்தன. இப்படி தாயார் சிரமப்படுவதைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவளிடத்தில் கிருபையால் ஸ்திரமாகக் கட்டுப்பட்டார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சுதந்திரர்; பிரும்மா முதலிய தேவர்களடங்கிய ஜகத் முழுவதும் அவருக்கு சுவாதீனமாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பகவான் தாம் பக்தர்களுக்கு வசப்பட்டவரென்பதை இந்த விஷயத்தில் காண்பித்தார். மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவராகிய பகவானுடைய எந்த பிரகாசத்தை (அநுக்ரகத்தை) யசோதை அடைந்தாளோ, அது பிரும்மதேவருக்குங் கிடைக்கவில்லை; பரமசிவனால் அடையப்படவில்லை; எப்பொழுதும் பகவானுடைய சரீரத்தில் வசிப்பவளான லக்ஷ்மீதேவிக்கும் கிடைக்கவில்லை. யசோதையின் புத்திரனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பக்தர்களால் எப்படி எளிதில் அறியப்படுகிறாரோ, அப்படி தேகாபிமானமுள்ள ஸம்ஸாரிகளாலும், ஆத்ம சுரூபத்தை யறிந்த ஞானிகளாலும் அறியப்படுகிறதில்லை. இப்படி யசோதை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை உரலுடன் சேர்த்துக் கட்டி வீட்டு வேலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

21—22. குபேரனுடைய புத்திரர்களாகிய நளகூபரன், மணிக்கிரீவன் என்ற இரண்டு குஹ்யர்களும் நாரதருடைய சாபத்தால் அர்ச்சுன மரங்களாக (மருதமரம்) முளைத்து, சாப விமோசன காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அவர்களை (அநுக்ரகிப்பதற்கு) ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பார்த்தார்.

நோட்டு

எவருக்கு உள்—அப்படி சகல சுரூபியாக இருப்பவரை எப்படிக் கட்டமுடியுமென்று கருத்து—அது பிரும்ம தேவருக்கு. பிரும்மதேவர் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் புத்திராராகையாலும், பரமசிவன் தாரக பிரும்மத்தை உபாசிப்பவராகையாலும், ஸ்ரீதேவி பத்னியாகையாலும் பகவானுடைய பிரசாதத்திற்குத் தகுதியானவர்கள். அப்படியும் அவர்களால் பகவானுக்கு நிக்ரகத்தையாவது அநுக்ரகத்தையாவது செய்ய முடியவில்லை. பகவானைக் கட்டுவது, பயங்காட்டுவது முதலியவைகளைச் செய்யும்படியான பிரசாதத்தை யசோதை அடைந்தாள்—முனிபாவ. பார்த்தார்—பகவான் தாம் கட்டுப்பட்டிருந்தாலும் பிறருடைய துக்கத்தை நிவர்த்திப்பதில் நோக்கமுள்ளவரென்று தாத்பரியம்—முனி.

அத்தியாயம்—10

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், அர்ச்சுன மரங்களைப் பூமியில் தள்ளியது

1. அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி, "ஓ பகவன்! இவர்களுக்குச் சாபம் நேர்ந்ததற்கு என்ன காரணம்? எதனால் தேவரிஷியாகிய நாரதருக்குக் கோபமுண்டாயிற்று? அம்மாதிரியான என்ன துஷ்கிருத்தியத்தை குஹ்யகர்கள் செய்தார்கள்? அவைகளைச் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டார்.

2—24. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "குபேரனுக்கு நளகூபரன், மணிக்ரீவனென்று இரண்டு குமாரர்கள். அவர்கள் பரமசிவனுக்கு வேலைக்காரர்களாக இருந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் மிக்க கர்வங்கொண்டு, வாருணியென்ற மதுவைக் குடித்து மயக்கமடைந்து, அசையும் கண்களுள்ளவர்களாகிக் கைலாச பர்வதத்தின் உத்யான வனத்தில் பின் தொடர்ந்து கானஞ் செய்யும் ஸ்திரீகளுடன் சஞ்சரித்தார்கள். மேலும் அவர்கள் தாமரை மலர்களால் பிரகாசிக்கும் கங்கையில் பிரவேசித்து, ஸ்திரீகளுடன் சேர்ந்து இரண்டு மத யானைகள் பெண் யானைகளுடன் விளையாடினாற்போல கிரீடித்தார்கள். அப்பொழுது தேவரிஷியாகிய நாரதர் தெய்வச் செயலாக அவ்விடம் வந்தார். அவ்விடத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் குஹ்யகர்களை மதங்கொண்டவர்களென்று தெரிந்துகொண்டார். அப்பொழுது வஸ்திரமில்லாதிருந்த தேவஸ்திரீகள் நாரதரைக் கண்டு வெட்கமடைந்து, 'சபிப்பாரோ' என்று பயந்து தங்கள் தங்கள் வஸ்திரங்களை யுடுத்திக் கொண்டார்

கள். நளகூபரனும், மணிக்ரீவனும் வஸ்திரம் உடுத்திக் கொள்ளவில்லை. இப்படி மதுபானத்தாலும், பணத்தாலும் மதங் கொண்டவர்களான குஹ்யகர்களை அநுக்ரகிப்பதற் காகச் சாபங்கொடுக்க விரும்பி, நாரதர் அவர்களை நோக்கி, "பிரியகரங்களான விஷயங்களை அநுபவிக்கும் புருஷ னுடைய புத்தியைப் பணத்தாலுண்டாகும் மதம் எப்படிக் கெடுத்து விடுகிறதோ, அப்படி நல்ல குலத்தில் பிறந் திருப்பது, ரஜோ குணத்தின் காரியங்கள் முதலியவைகளால் உண்டாகும் மதம் கெடுக்கிறதில்லை. பணத்தாலுண்டாகிய மதம் இருக்குமானால் ஸ்திரீ சங்கமம், சூதாட்டம், மது பானம் ஆகிய இவைகளும் அவனிடத்தில் இருக்கும். மேலும், பணத்தால் கர்வங் கொண்டவர்கள் இந்தச் சரீரத்தைக் கிழத்தன்மையற்ற தென்றும், மரணமற்ற தென்றும் நினைத்து, கருணையற்றவர்களாகி, இந்திரியங்கள் போகும் வழியில் சென்று சரீரத்தைப் போஷிப்பதற்காக ஜீவ இம்சை செய்கிறார்கள். இந்தச் சரீரம் ஜீவித்திருக்கும் பொழுது அரசனென்ற பெயருள்ளதானாலும், பசு முதலி யவைகளால் பக்ஷிக்கப்பட்டால் அமேத்தியமென்ற பெயரையும் அடைகிறது. அக்னியால் எரிக்கப்பட்டால் சாம்பல் என்ற பெயரடைகிறது; புழுவென்றும் பெயரடை கிறது. (மரணமடைந்த சரீரத்தை அக்கினியில் எரிக்கா விடினும், நாய் முதலியவைகள் தின்னாவிடினும் புழுவாக ஆகிறது.) அப்படிப்பட்ட சரீரத்தைப் போஷிப்பதற்காக ஜீவஇம்சை செய்பவன் தன்னுடைய அனுகூலத்தை அறியாதவனாகிறான். பிராணிகளுக்குத் துரோகஞ் செய்பவன் நரகத்தை அடைவான். மேலும், சரீரத்தை 'நான்' என்று நினைப்பதும், 'என்னுடையது' என்று நினைப்பதும் உசிதமல்ல. ஏனென்றால், இந்தச் சரீரம்

அன்னங் கொடுத்து வளர்த்தவனுக்குச் சொந்தமானதா? அல்லது பிதாவிற்குச் சொந்தமானதா? அல்லது மாதாவினுடையதா? அல்லது மாதாவின் தகப்பனுடையதா? (மாதா மகர்) விலைக்கு வாங்கினவனுக்குச் சொந்தமானதா? ஜயிக்கக்கூடிய பலசாலியினுடையதா? அக்னிக்குச் சொந்தமா? நாய்க்குச் சொந்தமானதா? இப்படி எல்லாருக்கும் இந்தச் சரீரத்தில் பாத்திய மிருக்கிறது. இந்தத் தேகம் அவ்யக்தத்திலிருந்து (காரணம்) உண்டானது; அதனிடத்திலேயே லயிக்கிறது; ஆனதால் இப்படிப்பட்ட சரீரத்தைத் தன்னுடையது என்று வித்வான் நினைப்பானா? அதற்காகப் பிராணிகளை இம்சிப்பானா? அப்படி இம்சிப்பவன் அஸத்தேயாம். பணத்தால் கர்வங்கொண்ட குருடனுக்குக் கண்ணை கொடுக்கும் மேலான அஞ்சனம் (மை) தாரித்திரியமேயாகும் (ஏழைத்தனம்). தரித்திரன் ஒருவனே தன்னைப்போல் மற்றவர்களையும் நினைப்பான். முள் தைத்து அதனாலுண்டாகிய உபத்திரவத்தை யறிந்தவன் பிராணிகளெல்லாருக்கும் சுகதுக்கங்கள் சமமென்று நினைத்து, பிறருக்கும் அந்த உபத்திரவமுண்டாகாம லிருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுவான். உபத்திரவத்தை யடையாத சுகஜீவியானவன் பிறருடைய உபத்திரவத்தை யறியான். தரித்திரனிடத்தில் அகங்காரமும், மதங்களும் இருக்கிறதில்லை. தெய்வச் செயலாகச் சரீரத்தை சோஷிக்கச்செய்வது முதலிய கஷ்டத்தை அடைவான். அதுவே அவனுக்கு மேலான தவமாகிறது. எப்பொழுதும் பசியால் இளைத்த சரீரமுள்ளவனும், யார் அன்னங் கொடுப்பார்கள் என்று அன்னத்தை எதிர்பார்ப்பவனுமாகிய தரித்திரனுடைய இந்திரியங்கள் உலர்ந்துபோகின்றன. (பலக் குறைவை அடைகின்றன.)

ஆனதால் ஜீவ இம்சை செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் மாறுகிறது. மேலும், எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பார்க்கும் சாதுக்களுடைய சேர்க்கை தரித்திரனுக்குக் கிடைக்குமே யொழியப் பணக்காரனுக்குக் கிடைக்கிறதில்லை. அந்த சாது சங்கத்தால் அவனுக்கு ஆசை நிவர்த்தியாகிறது; பின்பு சுத்தனாகிறான். சூரியனைக் கண்டவுடன் கண்களுக்குப் பந்தமாயிருந்த இருள் விலகுவதுபோல் ஸ்ரீ பகவானுடைய பாதத்தையே விரும்பியவர்களும், எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பார்ப்பவர்களுமான சாதுக்களைத் தரிசிக்கும் வரையில் தான் புருஷனுக்கு பந்தமிருக்குமேயல்லாமல் அதற்குப் பிறகும் பந்தமிருக்கிறதில்லை. சாதுக்களால் உபேக்ஷிக்கக் கூடியவர்களும், பணத்தால் கர்வங் கொண்டவர்களும், அஸத்துக்களை ஆசிரயித்தவர்களுமான துஷ்டர்களால் என்ன பிரயோசனம்? ஆனதால் மதுபானஞ் செய்து மதி மயங்கியவர்களும், காமவெறி கொண்டவர்களும், பணத்தால் மதங்கொண்ட இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவர்களுமான இவர்களுடைய மதத்தை, (அஞ்ஞானத்தால் உண்டாகியதை) நான் போக்கடிக்கிறேன். இவர்கள் குபேரனுடைய புத்திரர்களாக இருந்தும், மதங்கொண்டவர்களாகித் தாங்கள் வஸ்திரமில்லாமல் இருப்பதையும் அறியவில்லை. ஆதலால் இவர்கள் விருட்ச ஜன்மத்தை அடைய வேண்டும். இம்மாதிரியான அகங்காரம் இவர்களுக்கு இனி நேரிடவேண்டாம். இந்த விருட்ச ஜன்மத்திலும் என்னுடைய அனுக்கிரகத்தால் முந்திய ஞாபகம் இவர்களுக்கு இருக்கட்டும். இப்படி நூறு தேவ வருஷங்கள் சென்ற பின் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானைத் தரிசித்துத் தங்களுடைய சுரூபத்தை யடைந்து சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள்'' என்று அனுக்கிரகித்து நாராயணனுடைய ஆச்சிரமம் சென்றார்.

25—39. அந்த நளகூபரன், மணிக்ரீவன் ஆகிய இருவர்களும் நந்தருடைய தோட்டத்தில் இரண்டு அர்ச்சுன விருட்சங்களாக முளைத்தார்கள். நாரத மகரிஷி பாகவதர்களுக்குட் சிறந்தவராகையால் அவருடைய வார்த்தையை உண்மையாகச் செய்வதற்காக உரலுடன் சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்த மரங்களின் சமீபஞ் சென்றார். பின்னும் அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் "தேவரிஷியாகிய நாரதர் என்னுடைய பக்தராகையால் அவருடைய வார்த்தையின்படி குபேரனுடைய புத்திரர்களாகிய இவர்களை அனுக்கிரகிக்கிறேன்" என்று நினைத்து, இரட்டையாக முளைத்திருக்கும் அந்த விருட்சங்களின் நடுவில் பிரவேசித்தார். அப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மரங்களின் மத்தியில் புகுந்தபொழுது உரல் குறுக்காக மாட்டிக் கொண்டது. பாலசுரூபியாக பகவான் உரலை இழுக்க, சீக்கிரத்தில் மரங்களின் வேர் அறுந்து கிளைகளும், தளிர்களும் அசையும்படி பயங்கரமான சப்தத்துடன் அவ்விரண்டு மரங்களும் கீழே விழுந்தன. அந்த மரங்களிலிருந்து அக்னி கிளம்பியதுபோல மிக்க தேஜசுள்ளவர்களும், திக்குகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவர்களுமான இரண்டு சித்தர்கள் தங்களுடைய சுரூபத்தை யடைந்து வெளிக் கிளம்பினார்கள். மேலும், அவர்கள் அஞ்சலி செய்து கொண்டு சகல ஜகத்துக்கும் அதிபதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை நமஸ்கரித்துப் பின்வருமாறு தோத்திரஞ் செய்தார்கள். "ஓ கிருஷ்ண, உம்முடைய மகிமை அளவற்றது; நீர் எல்லாவற்றிற்கும் காரணராகிய பரம புருஷன்; ஸ்தூலம், சூக்ஷ்மம் ஆகிய இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் உம்முடைய சரீரமென்று ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். சகல பிராணிகளுடைய

சரீரம், பிராணன், அகங்காரம், இந்திரியம் ஆகிய இவை களுக்கு நீர் ஒருவரே அதிபதி. மேலும், நீர் காலசுரூபி யாகவும், நாசமற்றவராகிய விஷ்ணுசுரூபியாகவும் இருக் கிறீர். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய இவைகளின் சுரூபமும், சூக்ஷ்மமுமான பிரகிருதியும் நீரே; சகல சரீரங் களின் விகாரத்தைச் செய்பவரும் நீரே; அவைகளுக்கு யஜமானனை புருஷனும் நீரே. மேலும் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படும் பிரகிருதியின் குணங்களாகிய புத்தி, அகங் காரம், இந்திரியங்கள் ஆகிய விகாரங்களால் உம்மை அறிய முடியாது. எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியதும் ஸித்த வஸ்துவு மான உம்மை குணசம்பந்தமுள்ளவனால் அறிய முடியுமா? உம்முடைய சன்னிதானத்தால் பிரகாசிக்கும் குணங்களால் உம்முடைய மகிமை மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப் பட்ட வாசுதேவரும் (வசுதேவருடைய புத்திரர்), எல்லா வற்றையும் படைப்பவரும், பகவானும், பிரும்மமுமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். பிராணிகளிடத்தில் நீர் அவதரித் தாலும் உண்மையில் உமக்குச் சரீரமில்லாமையால் அந்த அந்த அவதாரங்களில் உம்மால் செய்யப்படும் ஒப்புயர் வில்லாத சரிதங்களால் நீர் ஈசுவரனென்று அறியப்படுகிறீர். அப்படிப்பட்ட நீர் இப்பொழுது ஜனங்களுக்கு க்ஷேமத் தையும், மோக்ஷத்தையும் கொடுப்பதற்காக சகல பலனையும் கொடுப்பவராகப் பூர்ணமாகிய அம்சத்துடன் அவதரித் திருக்கிறீர். மேலான க்ஷேம சுரூபியாக இருப்பவரே! ஜகத்திற்கு மங்களத்தைச் செய்பவரே! உம்மை நமஸ்கரிக் கிறேன். வசுதேவருடைய புத்திரரும், சாந்தரும், யதுக் களுக்கு அதிபதியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ! அணிமா முதலிய ஐசுவரியங்களுள்ளவரே! நாரத மகரிஷியின் அனுக்கிரகத்தால் உம்முடைய தரிசனங் கிடைத்தது.

உம்முடைய வேலைக்காரர்களாகிய (குபேரனுடைய புத்திரர்கள்) எங்களுக்கு விடைகொடும். எங்களுடைய வாக்கானது உம்முடைய குணங்களையே சொல்லட்டும்; காதுகள் உம்முடைய கதையையே கேட்கட்டும்; கைகள் உம்மையே பூஜிக்கட்டும்; மனமானது உம்முடைய பாதங்களையே தியானஞ்செய்யட்டும்; உமக்கு வாசஸ்தல மாகிய ஜகத்தை எங்களுடைய சிரசு நமஸ்கரிக்கட்டும்; உம்முடைய சரீரமாகிய சாதுக்களை எங்களுடைய கண்கள் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கும்படி அனுக்ரகிக்கவேண் டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

40—44. அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான், "கருணையை சுபாவமாகக் கொண்ட நாரத மகரிஷி சாபங் கொடுத்து உங்களை அனுக்கிரகித்தது முந்தியே என்னால் அறியப்பட்டதேயாம். சமமான சித்தமுள்ளவர்களும், என்னிடத்தில் சித்தத்தை செலுத்தியவர்களுமான சாதுக் களைத் தரிசிக்கும் வரையில் தான் புருஷனுக்குப் பந்த மிருக்கும். சூரியனைத் தரிசித்த பிறகும் இருள் இருக்குமா? ஆனதால் ஓ நளகூபர! மணிக்ரீவ! என்னையே தியானித்துக் கொண்டு உங்களுடைய லோகத்திற்குப் போகலாம். நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி என்னிடத்தில் உங்க ளுக்குப் பக்தி யுண்டாயிற்று. இது திரும்பவும் ஜன்மத்தைக் கொடுக்காது" என்று அனுக்கிரகித்தார். அதனைக் கேட்ட அவ்விருவர்களும் உரலில் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடம் விடைபெற்றுப் பல முறை அவருக்குப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைச் செய்து, வடக்கு திக்கை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

அத்தியாயம்—11

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வத்ஸாசுரனைக் கொன்றது

1—6. ஓ பரீக்ஷித்து மஹாராஜ! நந்தர் முதலிய கோபர்கள் மரங்கள் விழுந்த சப்தத்தைக் கேட்டு இடி விழுந்ததோ என்று பயந்து அவ்விடம் வந்தார்கள். பூமியில் விழுந்திருக்கிற மரங்களைக் கண்டு அவைகள் விழுந்ததற்குக் காரணமின்னதென்று அறியக்கூடியதாயி னும், அதனை யறியாமல் மோகித்தார்கள். மேலுமவர்கள் உரலுடன் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டும், உரலை இழுத்துக் கொண்டு மிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் கண்டார்கள். "இதென்ன ஆச்சரியம்! இது யாரால் செய்யப்பட்ட காரியம்? உத்பாதமாக இருக்கிறதே" என்று ஆச்சரிய மடைந்தார்கள். அருகிலிருந்த குழந்தைகள் கோபர்களை நோக்கி, "இந்தக் கிருஷ்ணன் உரலை இழுத்துக்கொண்டு மரங்களின் மத்தியில் பிரவேசித்தான். அப்பொழுது உரல் குறுக்காக மாட்டிக்கொண்டது. அதனை இவன் இழுத் தான். அதனால் மரங்கள் விழுந்தன. அவ்விரண்டு மரங்களி லிருந்து இரண்டு திவ்ய புருஷர்கள் கிளம்பினார்கள். அவர் களை நாங்கள் நேரில் பார்த்தோம்" என்றார்கள். அதனைக் கேட்ட கோபர்கள், "சிறுவனால் பருத்த மரங்களைக் கீழே தள்ளமுடியுமா?" என்று குழந்தைகளுடைய வார்த்தையை நம்பவில்லை. சிலர் "ஒருகால் இந்தக் கிருஷ்ணனால் இது செய்யப்பட்டிருக்கலாமோ" என்றும் சந்தேகித்தார்கள். அப்பொழுது நந்தர் உரலுடன் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருக் கும் தம்முடைய குழந்தையைக் கண்டு சிரித்த முகத் துடன் கட்டை அவிழ்த்துவிட்டார்.

7—9. பின்பு சில சமயம் கோபிகைகள் கைகொட்டிப் பகவானை உற்சாகப்படுத்துகிறார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்

லோகத்திய சிறுவன்போல நர்த்தனஞ் செய்கிறார்; சில சமயம் பாடுகிறார்; இப்படி மரத்தால் செய்யப்பட்ட பொம்மை புருஷனுக்கு வசப்பட்டிருப்பதுபோல ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோபிகைகளுக்கு வசப்பட்டிருந்தார். கோபிகைகள், "ஓ கிருஷ்ண! பீடத்தை (ஆசனப் பலகை, முக்காலி முதலிய) கொண்டு வா; மரக்காலைக் கொண்டுவா; கட்டையை எடுத்து வா" என்று ஆஞ்ஞாபிக்கிறார்கள். அதனைக் கேட்டு, தூக்கிக்கொண்டு வரமுடியாதவர்போல அபிநயஞ்செய்து அவைகளைத் தூக்குகிறார். பின்னும், 'இதைத் தூக்க இவனால் முடியாது' என்பதை அறிந்திருக்கும் பந்துக்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்துகொண்டு கையை அசைத்தார். 'பகவானுடைய ஐசுவரியம் இப்படிப்பட்டது' என்று அறிந்திருக்கும் வித்வான்களுக்கு, 'ஈசுவரன் பக்தர்களுக்கு வசப்பட்டவர்' என்பதைக் காண்பித்து, பாலக்ரீடைகளைச் செய்து, கோகுல வாசிகளுக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணினார்.

10—16. ஒரு நாள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோபிகைகளின் சமீபத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது, தெருவில் 'பழங்களை வாங்குங்கள்' என்று பழம் விற்பவள் கூறினாள். அதைக் கேட்டு எல்லாருக்கும் சகல பலத்தையும் கொடுப்பவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இரண்டு கைகளிலும் தானியத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடினார். வெளியில் வந்து, 'அடி பழம் விற்பவளே! இவ்விடம் வா; நான் அதிகத் தானியத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இதை உன்னுடைய அளவினால் (படி முதலியவை) அளந்து எடுத்துக் கொண்டு பழங்களை அளந்துகொடு" என்றார். மகாத்மா

10-வது சுலோகம் முதல் 11 சுலோகங்களுக்கு சித்ஸுகாசாரியார் வியாக்கியானஞ் செய்திருக்கிறார். இவை சில புத்தகங்களில் இல்லை.

வாகிய அந்தப் பகவானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுப் பழம் விற்பவள் குட்டியானைபோல நடந்துவரும், தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ள பகவானைப் பார்த்து மலர்ந்த கண்களுள்ளவளாகி, அவருடைய கையிலிருக்கும் தானியத்தைக் கூடையில் போடச் சொல்லி, அவருடைய கையைப் பழங்களால் நிரம்பச் செய்தாள். கூடையைப் பார்த்தாள். கூடை ரத்தினங்களால் நிறைந்திருந்தது. சகல பலத்தையும் கொடுப்பவரான பகவான் வாங்கின பழங்களெல்லாவற்றையும் கோப ஸ்திரீகளுக்குக் கொடுத்து, வீதியில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் சிநேகிதர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடினார். இம்மாதிரி பலராமனும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் கோகுலத்தில் எழுந்து தத்தித் தத்தி நடந்து சில நாட்கள் சென்றபின் எழுந்து நடக்கச் சக்தியுள்ளவர்களானார்கள்.

17—26. பலராமனும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அநேக கோப குமாரர்களுடன் யமுனா தீரஞ் சென்று விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ரோகிணிதேவி அர்ச்சுன மரங்களை முறித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் பலராமனையும் அழைத்தாள். அவர்கள் விளையாட்டிலேயே நோக்கமுள்ளவர்களாக இருந்தபடியால் வரவில்லை. புத்திரர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவளாகிய ரோகிணி, தான் கூப்பிட்டும் குழந்தைகள் வராததால், அவர்களை அழைத்துவரும்படி யசோதையை அனுப்பினாள். புத்திரர்களிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியால் பால் சுரந்த ஸ்தனங்களுள்ள அந்த யசோதை கோப குமாரர்களுடனும், பலராமனுடனும் மிகுந்த வேகமாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, "தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ள ஓ கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! இவ்விடம் வா; பால்

குடிக்கலாம். பசியால் சிரமத்தை அடைந்திருக்கிறாய். (ஆனதால்) சாப்பிடவேண்டும். விளையாடினது போதும்; குலத்திற்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணும் குழந்தாய், ராம! நீ காலையில் போஜனஞ் செய்தவனல்லவா? விளையாட்டினால் களைப்படைந்திருக்கிறாய். உன் தம்பியுடன் சீக்கிரம் வா, ஓ தாசார்ஹ! நந்தகோபர் போஜனஞ் செய்யவேண்டி உன்னை எதிர்பார்க்கிறார்; சீக்கிரம் வா. எங்களுக்குப் பிரியத்தைச்செய். ஓ கோபகுமாரர்களே! நீங்கள் உங்கள் வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள். ஓ கிருஷ்ண! உன்னுடைய சரீரம் புழுதியடைந்திருக்கிறது. புளிபோட்டுக் காய்ச்சின அரப்பு, தைலம் ஆகிய இவைகளை வைத்துக்கொண்டு வெகு நாழிகையாக உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நீ வெகு நேரமாக விளையாடுகிறாய். ஆனதால் ஸ்நானஞ்செய். இன்றைய தினம் உன்னுடைய ஜன்ம நக்ஷத்திரம் கூடியிருக்கிறது. நீ மங்கள ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தனாக பிராம்மணர்களுக்குப் பசுக்களைத் தானஞ்செய். உன்னுடைய தோழர்களைப் பார். அவரவர்களுடைய தாய்கள் அவரவர்களுக்கு ஸ்நானஞ் செய்வித்திருக்கிறார்கள். ஆனதால், நீயும் போஜனஞ் செய்து அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு விளையாடு" என்று சொல்லி யசோதை லோகநாயகனாகிய பகவானைத் தன் புத்திரனென்று நினைத்து மிக்க பிரீதியுடன் பலராமனையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும் கையில் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு தம்முடைய கிருகஞ் சென்று மங்கள ஸ்நானஞ் செய்வித்தாள்.

27—31. பின்பு ஒரு சமயம் நந்தர் முதலிய கோபர்கள் ஒரு கூட்டங்கூடி, பிருகத்வனத்தில் மிகுந்த உத்பாதங்களை அநுபவித்துக் கோகுலத்தின் நன்மையைப்பற்றி யோசித்தார்கள். (ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு பிருந்தாவனஞ்

சென்று விளையாடவேண்டுமென்று சங்கல்பமுண்டான தால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே அந்தர்யாமியாகக் கோபர்களைத் தூண்டினரென்று தாத்பரியம்.) அந்தக் கூட்டத்தில் ஞானத்தால் சிறந்தவரும், வயதில் முதிர்ந்தவரும், தேசம், காலம், காரியம் ஆகிய இவைகளின் உண்மையை அறிந்த வரும், ராமனுக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் அநுகூலத்தைச் செய்பவருமான உபநந்தரென்ற கோபர் மற்றவர்களை நோக்கி, "கோகுலத்திற்குக் கெடுதல் வரப்போகின்றன வென்று உத்பாதங்களால் தெரியவருகிறது. ஆனதால், கோகுலத்தின் நன்மையை விரும்பிய நாம் எல்லாரும் இவ்விடத்தை விட்டு வேறு இடம் செல்லவேண்டும். குழந்தைகளைக் கொல்பவளான ராக்ஷஸியினிடமிருந்து இக்குழந்தைக்குக் கெடுதி நேராமலிருந்தது மிகவும் பிரயாசமான காரியம். வண்டியும் இவன்மீது விழவில்லை. இதெல்லாம் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் அநுக்கிரகமேயாம். மேலும், இந்தக் குழந்தையைச் சுழல்காற்றின் சுரூபமாக வந்த அசுரன் பறவைகள் சஞ்சரிக்கும் ஆகாயத்தில் கொண்டுபோய்க் கற்பாறையில் தள்ளினன். அப்படிப் பட்ட குழந்தையைத் தேவர்கள் காப்பாற்றினர்கள். சிறுவனாகிய இந்தக் கிருஷ்ணன் பருத்த மரங்களின் நடுவில் சென்றும் பிழைத்தானல்லவா? அது ஸ்ரீமந் நாராயண னுடைய அநுக்கிரகமேயாம். ஆனதால் இப்பொழுது காணப்படும் உத்பாதங்களின் பயனாகிய அரிஷ்டம் நேரிடு வதற்கு முன்னமேயே குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு பரிவாரங்களுடன் வேறு இடத்திற்குப் போவோம். பிருந்தாவனமென்ற வனமானது பசுக்களுக்கு இதமானது; கோபர்களாலும், கோபிகைகளாலும் சேவிக்கக்கூடியது; அதிலிருக்கும் மலைகளும், திருணங்களும், கொடிகளும்

புண்ணியகரமானவைகள். அவ்விடத்திற்குச் சென்று சுகமாக வசிப்போம். நான் சொல்வது உங்களுக்கும் சம்மதமானால் பசுக்கள் முதலில் போகட்டும். வண்டியைக் கட்டுங்கள் தாமதியாமல் பிருந்தாவனத்திற்குப் போவோம்" என்றார்.

32—47. அதனைக் கேட்ட கோபர்களெல்லோரும் ஒரே மனமுள்ளவர்களாகி, 'நீர் சொல்வதே உசிதம்' என்று ஒப்புக்கொண்டார்கள். பின்னுமவர்கள் தங்கள் தங்கள் வண்டிகளைப் பூட்டி அவைகளில் வயது முதிர்ந்தவர்களையும், சிறுவர்களையும், பணம் முதலிய ஸாமக்ரிகளையும் ஏற்றிக்கொண்டு வில்லைக் கையிலெடுத்து சாவதானர்களாகப் பிருந்தாவனத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். பசுக்கள் முன்னர் சென்றன. கொம்புகளும், தூரிய வாத்தியங்களும் முழக்கப்பட்டன. கோபிகைகள் ஸ்தனங்களில் குங்குமங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டும், நல்ல வஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொண்டும், கழுத்தில் பவுன்மாலை முதலிய ஹாரங்களைத் தரித்துக்கொண்டும் வண்டிகளில் ஏறிக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய லீலைகளைக் கானஞ்செய்தார்கள். அப்பொழுது யசோதையும், ரோகிணியும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன், பலராமன் இவர்களுடன் ஒரு வண்டியிலேறிக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், ராமன் இவர்களுடைய கதையைக் கேட்டுக்கொண்டே பிருந்தாவனத்திற்குச் சென்றார்கள். இப்படி கோபர்கள் பிருந்தாவனஞ் சென்று வண்டிகளை அர்த்த சந்திரன் போல வட்டமாக நிறுத்திக்கொண்டு வசித்தார்கள். அந்த ஸ்தலமானது எல்லா ருதுக்களிலும் சுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் பலராமனும் அந்த வனத்தையும், கோவர்த்தன பர்வதத்தையும், யமுனையின் மணல் திட்டுக்களையும்,

பார்த்து அதிக சந்தோஷத்தை யடைந்தார்கள். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடையவும், பலராமனுடையவும் பாலிய கிரீடைகளாலும் இனிமையான வார்த்தைகளாலும் (மழலைச் சொல்) கோபர்களும், கோபிகைகளும் சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். இப்படி சில காலஞ் சென்றபின் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் ராமனும் கன்றுகளை மேய்க்கும் வயதை அடைந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் ஒரு நாள் கோகுலத்திற்குச் சமீபத்தில் பலவகையான விளையாட்டுச் சாமான்களை யெடுத்துக்கொண்டு கோபர்களுடைய குழந்தைகளுடன் கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சில சமயம் வேணுகானஞ் செய்தார்கள். சில வேளை வில்வக்காய் முதலியவைகளைத் தூரத்தில் எறிந்து விளையாடினார்கள். மற்றுஞ் சில வேளை காலில் சலங்கைகளை கட்டிக் கொண்டு கூத்தாடினார்கள். பின்னுமவர்களுக்குட் சிலர் கம்பளம் முதலியவைகளைப் போர்த்துக்கொண்டு விருஷபம் போலக் கத்தினார்கள். ஒரு விருஷபத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டு மற்ற விருஷபங்கள் கத்துவதுபோல மற்ற கோப குமாரர்களும் கத்தினார்கள். சிலர் பசுக்களைப் போலவும், விருஷபங்கள் போலவும் வேஷந் தரித்து ஒருவருக்கொருவர் விளையாட்டாக யுத்தஞ் செய்தார்கள். பின்னும் சகோரம், கிரௌசம், சக்கிரவாகம், பரத்வாஜம், மயில் முதலிய பட்சிகள் கத்தும்பொழுது ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்களும் அவைபோல் கத்தினார்கள். புலி, சிங்கம் இவைகள் கர்ஜிக்கும்பொழுது பயந்தவர்கள்போலிருந்து சாமானிய ஜனங்கள்போல சஞ்சரித்தார்கள்.

வத்ஸாசுர வதம்

48—52. ஒரு நாள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் பலராமனும் தங்களுடைய சிநேகிதர்களுடன் யமுனைக்கரையில் கன்று

களை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஒரு அசுரன் வந்தான். மேலுமவன் கன்று வேடம் பூண்டு, கன்று களுடன் கன்றாகச் சேர்ந்து சஞ்சரித்தான். அதனை யறிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுக்கு மாத்திரம் அவனைக் குறிப் பிட்டுக் காட்டி, தாம் அறியாதவர்போல அந்த அசுர னுடைய சமீபஞ்சென்றார். பின்னுமவர், கன்று வேஷங் கொண்ட அசுரனுடைய பின்னங்கால்களையும், வாலையும் சேர்த்துப் பிடித்து உயிரை யிழக்கும்படி சுழற்றி விளா மரத்திலெறிந்தார். அதனாலடிக்கப்பட்டு விளாம்பழங்கள் உதிர்ந்தன. அந்த அசுரனும் பருத்த சரீரத்துடன் விழுந் தான். அதனைக் கண்ட சிறுவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு 'நல்ல காரியம்; நல்ல காரியம்' என்று கொண்டாடினார்கள். (விளாந்தோப்பில் பகவான் ஏறிந்தாரென்றும், அதனால் அடிக்கப்பட்டு விளாமரங்கள் விழுந்தனவென்றும் சிலர் சொல்வார்கள்.) இந்த வத்ஸ ரூபியான அசுரனுடைய வதத் தைக் கண்ணுற்ற தேவர்கள் அதிக சந்தோஷத்தை அடைந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்மீது புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார் கள். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் பலராமனும் சகல லோகங் களையும் காப்பாற்றுபவர்களானாலும், கன்றுகளை மேய்த் துக்கொண்டு காலை ஆகாரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு சஞ்சரித்தார்கள்.

பகாசுர வதம்

53—59. ஒரு சமயத்தில் கோப குமாரர்கள் எல்லா ரும் தங்கள் தங்கள் கன்றுகளைத் தண்ணீர் காட்டுவதற் காக ஒரு குளத்திற்கு ஓட்டிக்கொண்டு போய்த் தாங்களும் ஜலத்தைப் பானஞ்செய்தார்கள். அவ்விடத்தில் வஜ்ரத்தால் அடிக்கப்பட்டுச் சிதறின மலையின் சிகரம்போலப் பருத்த

சரீரமுள்ள ஒரு பிராணியைக் கண்டு பயந்தார்கள். அந்தப் பிராணி யாரென்றால் ஓர் அசுரன். கொக்கு வேஷந் தரித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கொல்ல விரும்பி அவ்விடத்திலிருந்தான். கூர்மையான மூக்குள்ள அந்தக் கொக்குவேஷங்கொண்ட பலசாலியான அசுரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விழுங்கினான். அதனைக் கண்ட பலராமனைத் தவிர்த்த மற்ற சிறுவர்கள் பிராணனை விட்டுப் பிரிந்த இந்திரியங்கள்போல மூர்ச்சையடைந்தார்கள். அந்த பகாசுரன் (பக—கொக்கு. அதன் வேஷங்கொண்ட அசுரன்) சகல ஜகத்தையும் படைத்தவராகிய பிரும்மதேவருக்கும் தந்தையாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விழுங்க முயன்றும், கடைவாய்களிலும், கண்டத்திலும் அக்னிபோல் எரித்ததால் விழுங்க முடியாமல் கக்கினான். பின்னுமவன் யாதொரு கெடுதியையும் அடையாமலிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மூக்கினால் கொத்திக் கொன்றுவிடுவதாக நினைத்து அவருடைய சமீபஞ் சென்றான். அதனைக் கண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்முடைய இரண்டு கைகளால் கம்ஸனுடைய தோழனாகிய அந்த அசுரனுடைய மூக்கைப் பிடித்துச் சிறுவர்கள் பார்த்திருக்கும்பொழுது வீரணமென்ற துரும்பைக் கிழிப்பதுபோல் விளையாட்டாகக் கிழித்தார். சாதுக்களைக் காப்பாற்றுகிறவராகிய பகவானுடைய அந்தச் சரிதத்தைப் பார்த்து தேவர்கள் சந்தோஷித்தார்கள். அப்பொழுது சுவர்க்கத்தில் வசிப்பவர்களான தேவர்கள் நந்தவனத்திலுள்ள மல்லிகை முதலிய புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். ஆனகம், சங்கம் முதலிய வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள். பகாசுரனைக் கொன்றவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைத் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அதனைக் கண்ட கோப குமாரர்கள் ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்கள்.

60—66. தனது ஸ்தானத்தை யடைந்த பிராணனை இந்திரியங்கள் அடைந்தாற்போல பகாசுரனுடைய வாயிலிருந்து விடுபட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ராமன் முதலிய சிறுவர்கள் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு மிகுந்த சுகத்தை அடைந்தவர்களாகிக் கன்றுகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு கோகுலஞ்சென்று நடந்த சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அதனைக் கேட்ட கோபர்களும், கோபிகைகளும் அதிகச் சந்தோஷத்தை அடைந்து, மரித்துப் பிழைத்தவனைப் பார்ப்பதுபோல ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அன்புடன் பார்த்தார்கள். பின்னும் நந்தர் முதலிய கோபர்கள், "ஆச்சரியம்; இந்தச் சிறுவனுக்குப் பல கெடுதிகள் நேர்ந்தன. ஆனாலும் இவன், அவைகளால் ஆபத்தை அடையாமல் பிழைத்தான். இவனைக் கொல்ல விரும்பிய அசுரர்கள் ஏற்கனவே பிறருக்கு உபத்திரவத்தைச் செய்தவர்களானதால், அக்னியில் விழுந்த விளக்கு வெட்டுப்பூச்சிகள்போல மரணமடைந்தார்கள். அவர்கள் குரூரமான பார்வையுள்ளவர்களானாலும் இந்தக் குழந்தைக்குப் பயத்தைச்செய்ய அவர்களால் முடியவில்லை. ஆச்சரியம்; வேதத்தை அறிந்தவர்களுடைய வார்த்தை ஒருபோதும் பொய்யாகிறதில்லை. கர்க்க மகரிஷி எப்படிச் சொன்னாரோ, அவ்விதமே நடந்தது" என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், ராமன் இவர்களுடைய கதைகளையே சொல்லிக்கொண்டு சம்ஸார துக்கமின்றி ஆனந்தமாகக் காலத்தைக் கழித்தார்கள். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும், ராமனும் கண்ணைப் பொத்திக்கொள்வது, கரைகட்டுவது, குரங்குகள்போலத் தாவுவது முதலிய விளையாட்டுகளைச் செய்துகொண்டு கௌமார வயதைக் (ஐந்து வயதை) கழித்தார்கள்.

அத்தியாயம்—12

அகாசுர வதம்

1—12. ஒரு நாள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் காலையில் எழுந்து, 'இன்றையதினம் வனத்தில் போஜனஞ் செய்யவேண்டும்' என்று நினைத்து, சிநேகிதர்களான கன்றுமேய்க்கும் மற்ற கோபகுமாரர்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகக் கொம்பை ஊதி, தம்முடைய கன்றுகளை முன்னிட்டு கோகுலத்திலிருந்து வெளியில் புறப்பட்டார். அந்த அழகான கொம்புச் சப்தத்தைக் கேட்டு ஆயிரக்கணக்கான கோபகுமாரர்களும் வெண்ணெய் உள்ள தயிரன்னம், எண்ணெய் உள்ள புளியன்னம் முதலியவைகளை உரியில் வைத்தெடுத்துக்கொண்டும், பிரம்பு, கொம்பு வாத்தியம், புல்லாங்குழல் ஆகிய இவைகளை எடுத்துக்கொண்டும், ஆயிரத்திற்கு அதிகமான தங்கள் தங்கள் கன்றுகளை முன்னிட்டுக்கொண்டும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடன் சந்தோஷமாகப் புறப்பட்டார்கள். மேலுமவர்கள் வனஞ்சென்று தங்கள் தங்கள் கன்றுகளைக் கணக்கிட முடியாத கிருஷ்ணன் கன்றுகளுடன் சேர்த்துவிட்டு, அந்த அந்த இடங்களில் குழந்தைகள் விளையாடுகிறவண்ணம் விளையாடினார்கள். எப்படியெனில்—அந்தச் சிறுவர்களுக்கு அவர்களுடைய தாய்கள் காசம் (காக்காப்பொன் அல்லது பாசிமணி, குந்துமணி), தங்கம் ஆகிய இவைகளால் அலங்காரஞ் செய்திருந்தும், அவர்கள் பழம், தளிர், பூங்கொத்து, புஷ்பம், மயில் தோகைகள் ஆகிய இவைகளால் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டார்கள். அவர்களில் ஒருவனுடைய உறி முதலியவைகளை மற்றொவன் திருடுவதும், கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் சமீபத்தில் அவைகளைப் போடுவதும், கண்டுபிடிக்காவிடில்

சாமான் யாருடையதோ அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு மறுபடியும் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுவதுமாக விளையாடினார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வனத்தைப் பார்ப்பதற்காக வெகு தூரஞ் சென்றால் அப்பொழுது அந்தச் சிறுவர்கள் 'நான் முன்னே ; நான் முன்னே' யென்று சொல்லிக் கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடஞ் சென்று (அவரைத் தொட்டு) விளையாடினார்கள். பின்னும், அந்தச் சிறுவர்களில் சிலர் புல்லாங்குழலை ஊதினார்கள். மற்றுஞ் சிலர் கொம்பு வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள். சிலர் வண்டுகள் சப்திக்கும்பொழுது தாங்களும் அவைகளுடன் பாடினார்கள். சிலர் குயில்கள் கத்தும்பொழுது தாங்களும் அவைகள் போலக் கத்தினார்கள். சிலர் பறவைகளுடைய நிழலுடன் ஓடினார்கள். சிலர் ஹம்ஸங்களுடன் நடந்தார்கள். சிலர் கொக்குகளுடன் தாங்களும் அசையாமல் உட்கார்த்திருந்தார்கள். சிலர் மயில்கள் கூத்தாடும்பொழுது நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். சிலர் மரத்தின் கிளைகளில் தொங்குகின்ற குரங்குகளுடைய வாலைப் பிடித்து இழுத்தார்கள். சிலர் அதை விடாமலேயே மரத்திலேறினார்கள். சிலர் அந்தக் குரங்குகளுடன் பல்லைக் காட்டுவது முதலிய விகாரங்களைச் செய்தார்கள். சிலர் குரங்குகள் தாவும்பொழுது ஒரு கிளையிலிருந்து மற்றொரு கிளைக்குத் தாவினார்கள். சிலர் தவளைகள் தத்தும்பொழுது தாங்களும் தத்தினார்கள். சிலர் நதிகளில் நீந்தினார்கள். சிலர் ஜலத்தில் தோன்றும் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். சிலர் எதிரொலியைக் கேட்டுத் திட்டினார்கள். அந்தச் சிறுவர்கள் புண்ணியத்தைக் குவியல் குவியலாகச் செய்தவர்களாகையால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து மேற்சொல்லியபடி விளையாடினார்கள். அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வித்வான்களுக்கு பிரும்ம

மாகவும், சுகமாகவும், அநுபவமாகவும் இருப்பவர்; பக்தர்களுக்கு முக்கிய தெய்வமாக இருப்பவர்; மாயைக்கு வசப்பட்ட ஸம்ஸாரிகளுக்கு மானிடக் குழந்தையாகத் தோன்றுகிறவர். (பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களுக்கு அனுபவ காலத்தில் மாத்திரம் பகவானுடைய தரிசனம் கிடைக்கிறது. பக்தர்கள் பகவானை விசேஷ கௌரவத்துடன் பூஜிக்கிறார்கள். இந்தக் கோபகுமாரர்கள் கிருஷ்ணனைத் தோழனாக நினைத்து விளையாடினார்கள். அதனால் அவர்களுடைய பாக்கியம் மேலானதென்று கருத்து.) அநேக ஜன்மங்களில் கஷ்டப்பட்டு, பகவானிடத்தில் மனதைச் செலுத்திய யோகிகளுக்கும் எவருடைய பாத தூளி கிடைக்கவில்லையோ, அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை எப்பொழுதும் நேரில் பார்க்கும் கோகுலவாசிகளுடைய பாக்கியத்தைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

13—18. அப்பொழுது அகனென்ற அசுரன் இச் சிறுவர்களின் விளையாட்டைப் பார்த்துச் சகியாமல் அவர்களின் சமீபஞ் சென்றான். அமிருத பானஞ்செய்த தேவர்களும் எந்த அசுரனிடம் பயந்து, 'இவன் எப்பொழுது மரணமடைவான்' என்று அவனுடைய நாசத்தைத் தங்களுடைய சௌக்கியத்திற்காக எதிர்பார்த்திருக்கிறார்களோ, பூதனை, பகன் இவர்களுக்குத் தம்பியும், கம்ஸனால் அனுப்பப்பட்டவனுமான அந்த அகன் என்பவன் கிருஷ்ணன் முதலிய சிறுவர்களைப் பார்த்து, "இந்தக் கிருஷ்ணன் நம்முடைய சகோதரர்களைக் கொன்றவன்; அவ்விருவர்களையும் வதஞ்செய்ததற்குப் பதிலாக இந்தக் கிருஷ்ணனையும், ராமனையும் கொன்றுவிடுகிறேன். இவ்விருவர்களையும் என்னுடைய சகோதரர்களுக்கு எள்ளுஞ்

ஜலமுமாகச் செய்தால் (மரித்தவர்களுக்குத் தர்ப்பணத்தால் திருப்தியுண்டாவதுபோலப் பூதனைக்கும் பகனுக்கும் இவர்களைக் கொல்வதால் திருப்தியுண்டாகுமென்பது கருத்து.) கோகுலத்தில் வசிப்பவர்கள் மரணமடைந்தவர்களுக்குச் சமமானவர்களேயாம். லோகத்தில் பிராணிகள், குழந்தைகளைத் தங்களுடைய பிராணனாக நினைத்திருக்கிறார்கள் அல்லவா? பிராணன் போய்விட்டால் சரீரம் ஜீவிக்குமா? ஆனதால் கிருஷ்ணனை வதஞ்செய்வதால் மற்றவர்களும் மரணமடைவார்கள்" என்று நிச்சயித்து, ஒரு மலைப்பாம்பின் உருவந் தரித்து அந்தச் சிறுவர்களை விழுங்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடன் வழியில் படுத்திருந்தான். அவனுடைய சரீரம் பத்து மைல் தூரம் பரவியிருக்கும் ஒரு மலைபோல் பருத்திருந்தது. அவனுடைய வாயானது குகைபோல் அகலமாயிருந்தது. அவனுடைய கீழ் உதடானது பூமியிலும், மேலுதடு மேகத்திலும் இருந்தன. மேலும், அவன் வாயின் உட்புறம் குகை போலவும், இருளடைந்தும், சிங்கப்பற்கள் மலையின் சிகரம்போலவும், நாக்கு வழிபோல நீண்டதாயும், மூச்சு உக்கிரமாயும், கண்கள் காட்டுத் தீ போலவும் இருந்தன. இப்படி அற்புதமாக இருக்கும் அந்தப் பாம்பின் சரீரத்தைக் கண்ட சிறுவர்கள் 'இது பிருந்தாவனத்தின் அழகு' என்று நினைத்து, மலைப்பாம்பு வாயைத் திறந்துகொண்டிருக்கிறதென்று உத்பிரேட்சித்தார்கள்.

19—35. எப்படி யெனில், "ஓ நண்பர்களே! ஆச்சரியம்! நமக்கு எதிரிலிருக்கும் இது ஒரு பிராணி போலும், நம்மை விழுங்குவதற்காக வாயைத் திறந்துகொண்டிருக்கும் பாம்புபோலு மிருக்கிறதல்லவா? இதனைப்

பார்த்துச் சொல்லுங்கள். சூரியனுடைய கிரணத்தால் சிவந்த மேகமானது மேலுதடுபோலத் தோன்றுகிறது. அந்த மேகத்தின் ஒளியால் சிவந்த பூமியானது கீழுதடு போலத் தோன்றுகிறது! இரண்டு பக்கங்களிலுமிருக்கும் மலையின் குகைகள் கடைவாய்கள்போலவும், மலையின் சிகரங்கள் சிங்கப் பற்கள் போலவும் தோன்றுகின்றன. நீண்ட வழியானது நாக்குப்போலும், காட்டுத்தீயுடன் கூடிய காற்றானது சுவாசம்போலவும், காட்டுத்தீயினாலெரி பட்ட பிராணிகளின் நாற்றம் உள்ளிருக்கும் மாமிசத்தின் நாற்றம்போலவும் தோன்றுகிறதல்லவா? ஆனதால் இது நம்மெல்லோரையும் விழுங்கிவிடுமோ? அப்படி விழுங்கு மானால் பகாசுரனைப்போல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இதனையும் ஒரு கணத்தில் நாசஞ்செய்துவிடுவார்" என்று பேசிக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்து, கைகொட்டிக்கொண்டு அதனுட் சென்றார்கள். அப்பொழுது அதனுடைய உண்மையை யறியாமல் பேசிக் கொண்டிருக்கும் சிறுவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தாம் சகல ஜனங்களுடைய இருதயத்தில் வசிப்பவராகையால் உண்மையில் அசுரன் பாம்பின் உருவங் கொண்டு படுத்திருக்கிறான். சிறுவர்கள் அதை யறியாமல் பாம்புபோலிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள்" என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்களை அதன் வாயில் பிரவேசிக்காமலிருக்கும்படி தடுக்கவேண்டுமென்று நினைத்தார். அதற்குள் அந்தச் சிறுவர்கள் கன்றுகளுடன் அசுரனுடைய வாயில் பிரவேசித்தார்கள். ஆனால் அந்த அசுரன் தன்னுடைய பந்துக்களுடைய வதத்தை மனத்தில் நினைத்துக் கிருஷ்ணனுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான். அதனால் வாயை மூடவில்லை; சிறுவர்களையும் விழுங்கவில்லை.

அப்பொழுது எல்லாருக்கும் அபயத்தைக் கொடுப்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்மையே கதியாக நினைத்தவர்களும், தம்முடைய கையிலிருந்து நழுவினர்களும், தீனர்களும் மிருத்யு போன்ற அசுரனுடைய வயிற்றிலிருக்கும் அக்னியால் எரிக்கப்படப்போகிறவர்களுமான சிறுவர்களைப் பார்த்து, இது தெய்வச்செயலாக ஏற்பட்டதென்று ஆச்சரியமடைந்தார். மேலும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவராகிய அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சாதுக்களாகிய சிறுவர்களை நாசஞ்செய்து தான் ஜீவித்திருக்கவேண்டும் என்ற அசுரனுடைய எண்ணம் நிறைவேறாமலிருப்பதற்கு என்ன உபாயஞ் செய்யலாமென்று யோசித்துத் தாமும் அசுரன் வாயில் பிரவேசித்தார். அப்பொழுது மேகத்தில் மறைந்திருந்த தேவர்கள் பயந்து, 'ஹா! ஹா!' என்று கதறினார்கள். அகாசுரனுடைய பந்துக்களான கம்ஸன் முதலிய ராக்ஷஸர்கள் சந்தோஷித்தார்கள். அந்த அசுரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும், சிறுவர்களையும், கன்றுகளையும் பொடியாக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தான். அவனுடைய தொண்டையிலிருந்து அழிவற்றவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தேவர்கள் துக்கிப்பதையும், ராக்ஷஸர்கள் சந்தோஷிப்பதையும் கேட்டுத் தம்முடைய சரீரத்தை விருத்திசெய்தார் (பருத்தாரென்று கருத்து). பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரீரம் பருத்து அசுரனுடைய தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டதனால், பருத்த சரீரமுள்ள அந்த அசுரனுடைய பிராணன் அவனுடைய சரீரத்திற்குள் அங்குமிங்கும் அலைந்து வெளியில் செல்ல மார்க்கமில்லாமல் அவனுடைய சிரஸைப் (பிரம்மரந்திரம்) பேதித்து வெளியில் சென்றது. அவனுடைய கண்கள் வெளியில் பிதுங்கின. பின்னும், அவனுடைய இந்திரியங்கள் யாவும் அந்தப் பிராணனுடன்

வெளியே சென்றன. (அசுரன் மரணமடைந்தானென்று கருத்து.) அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மரணமடைந்த தம் தோழர்களையும், கன்றுகளையும் தம்முடைய அமிருத திருஷ்டியால் (பார்வையால்) பிழைக்கச் செய்து, அவர்களுடன் அந்தப் பாம்பின் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டார். அந்தச் சமயத்தில் அந்த சர்ப்பத்தின் பருத்த சரீரத்திலிருந்து ஒரு தேஜஸ்ஸானது ஆகாயத்தில் கிளம்பி, கிருஷ்ணன் எப்போது வெளியில் வருவார் என்று காத்திருந்தது. அதனுடைய காந்தியால் பத்துத் திக்குகளும் பிரகாசித்தன. பின்னும் அந்தத் தேஜஸ் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வெளிவந்தவுடன் சகல தேவர்களும் பார்த்திருக்க ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் பிரவேசித்தது. அதனைக் கண்ட தேவர்கள் மிகவும் சந்தோஷித்து, தங்களுடைய காரியத்தை (அசுர வதம்) செய்தவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்மீது புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். அப்ஸரஸுகள் நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். கந்தர்வர்கள் கானஞ்செய்தார்கள். வித்யாதரர்கள் வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள். வேலைக்காரர்கள் 'ஜய' என்று சொன்னார்கள். இப்படி யெல்லாரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தார்கள். பிரம்மதேவர் அற்புதமான ஸ்துதி, வர்த்திபம், கானம், ஜய என்ற சப்தம் முதலிய அநேக மங்கள சப்தத்தைத் தம்முடைய லோகத்திற்கருகில் கேட்டு, சீக்கிரமாக வந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையைப் பார்த்து ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்.

36—44. "ஓ பரீக்ஷித்து அரசனே! பின்பு பிருந்தாவனத்தில் அந்த சர்ப்பத்தின் சரீரம் உலர்ந்து வெகுநாள் சிறுவர்கள் விளையாடும் குகையாக இருந்தது. அப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கௌமாரமாகிய ஐந்தாவது வயதில் அசுர

னிடத்திலிருந்து சிறுவர்களுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தை நிவர்த்தித்தார். அந்த அசுரனையும் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து நிவர்த்தியடையும்படி செய்தார். இந்த சமாசாரத்தை அந்தச் சிறுவர்கள் ஆறுவது வயதில் இன்றைய தினந்தான் நடந்ததென்று கோபர்களுக்குச் சொன்னார்கள். மாயையால் மானிடக் குழந்தையாக அவதரித்திருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் காரியகாரணங்களைவிட மேலானவரானதாலும், ஜகத்தைப் படைப்பவரானதாலும், அவருடைய சரீர ஸ்பரிசத்தால் அகாசுரன் பாபங்கள் நீங்கி சித்தனானான். மேலுமவன் துஷ்டர்களால்அடையமுடியாத ஸாரூப்யத்தை அடைந்தான். பகவான் இப்படிச் செய்தது ஆச்சரியமல்ல. மேலும், எந்தப் பகவானுடைய திவ்ய சரீரத்தின் பிரதிமையை மனத்தால் தியானிப்பதால் பிரஹ்லாதர் முதலியவர்கள் பரம பாகவதர்களானார்களோ, அந்தப் பகவானே நேரில் அசுரனுக்குட் புகுந்ததால் அசுரன் மோக்ஷத்தையடைந்தானென்பது என்ன ஆச்சரியம்! அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவர்; நித்தியமான ஆத்ம சுகாநுபவத்தால் மாயையை விலக்கினவர்" என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட பரீக்ஷித்து மகாராஜன் (மூலத்தில் தேவதத்தன் என்றிருக்கிறது) தமக்கு நாதராகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அற்புதமான சரித்திரத்தைக் கேட்க ஆவலுள்ளவராகி, சுகரை நோக்கிப் பின்வருமாறு கேட்கலானார்: "ஓ பிராம்மணோத்தம! கௌமாரத்தில் (ஐந்தாவது வயதில்) நடந்த கிருஷ்ண சரிதத்தைக் கோபகுமாரர்கள் பௌகண்டத்தில் (ஆறுவது வயதில்) நடந்ததாகக் கோகுலவாசிகளுக்குச் சொன்னார்களென்று சொன்னீரல்லவா? அது எப்படிப் பொருந்தும்? வெகு நாளைக்கு முன் நடந்த சமாசாரம் அப்பொழுது நடந்ததென்று எப்படி நினைக்கப்

படும்? ஓ மகாயோகியே! குருவே! அதனைத் தெரிந்து கொள்ள மிகவும் ஆசைப்படுகிறேன். அதனைச் சொல்ல வேண்டும்; இது பகவானுடைய மாயையாக இருக்க வேண்டுமே யொழிய வேறில்லை. ஓ குருவே! நான் க்ஷத்திரியனானாலும் உம்முடைய முகமாக அடிக்கடி ஸ்ரீ கிருஷ்ண கதையாகிய அமிருதத்தைப் பானஞ்செய்வதால் (கதையைக் கேட்பதால்) மிகவும் தன்யனாகிறேன் (கிருதார்த்தன்)" என்று கேட்டார். "ஓ பாகவதோத்தமர்களுக்குட் சிறந்த சௌனகரே! மேற்காட்டியபடியுள்ள பரீக்ஷித்தின் வார்த்தையைக் கேட்ட சுகர் பகவானைத் தியானஞ்செய்து, அதனால் பரவசங்களான இந்திரியங்களுள்ளவராகித் திரும்பவும் சிரமப்பட்டு வெளிப்பார்வையை அடைந்து, அரசனை நோக்கி விடை சொல்லலானார்" என்று சுகர் சொன்னார்.

நோட்டு

கௌமாரம்—ஐந்து வயது வரையில் கௌமார மெனப்படும். ஆறாவது வயது முதல் பத்து வயது வரைவில் பௌகண்டமெனப் படுகிறது. அதன்பின் பதினைந்து வயது வரையில் கிசோர மெனப் படும். அதன்மேல் யௌவனம்.

அத்தியாயம் 13

பிரம்மதேவர் கன்றுகளை அபகரித்தது

1—3. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "ஓ மிகுந்த பாக்கியமுள்ளவரே! பாகவதர்களுக்குட் சிறந்தவரே! நல்ல கேள்வியைக் கேட்டீர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரித்திரத்தைப் பல தடவைக் கேட்டிருந்தும் (புதியதுபோல் செய்கிறீர்). திரும்பவும் கேட்க விரும்புகிறீர். காமுகர்கள் ஸ்திரீ விஷயமான வார்த்தையைக் கேட்டுப் பின்னும் அவர்களுடைய சரிதத்தைக் கேட்க எப்படி விரும்புவார்களோ, அதுபோல பகவானுடைய கதையைக் கேட்பதையே பிரயோசனமாகக் கொண்ட வாக்கு, செவி, மனம் ஆகிய இவைகளுள்ள ஸாதுக்கள் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் அச்யுதராகிய (நித்யர்) ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தைப் புதியதுபோல் கேட்க விரும்புவார்கள். இது ஸாரத்தை அறிந்த ஸாதுக்களுக்கு இயற்கையான குணமேயாம். ஓ மகாராஜ! ஆசாரியர்கள் அன்புள்ள சிஷ்யனுக்கு ரகசியமான விஷயத்தையும் உபதேசிப்பார்கள். கவனமாகக் கேளும். உமக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரிதத்தைச் சொல்லுகிறேன்" என்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

4—6. "இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் மிருத்யு போன்ற அகாசுரனுடைய வாயில் புகுந்த சிறுவர்களைச் சம்ரட்சித்து யமுனையின் மணலுக்கு அவர்களை அழைத்து வந்து அவர்களை நோக்கி, "ஓ தோழர்களே! இந்த மணல் திட்டானது மிகவும் அழகாக இருக்கிறது. இது நாம் விளையாடுவதற்குத் தகுந்த மிருதுவான மணல்களுள்ளது. மேலும், சமீபத்திலுள்ள மடுவில் தாமரைகள் மலர்ந்திருப்

பதால் அவைகளின் வாசனையை முகர்ந்து மயங்கிய வண்டுகளும் பறவைகளும் ஜலத்தில் சப்திக்கின்றன. அதனால் எதிரொலி யுண்டாகிறது. அதனால் விருட்சங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. அதனால் நாமெல்லாரும் இவ்விடத்தி லேயே போஜனஞ் செய்யவேண்டும். பகலில் போஜனஞ் செய்யவேண்டிய காலம் தவறிவிட்டது. எல்லாரும் பசியால் களைப்படைந்திருக்கிறோம். கன்றுகள் தண்ணீர் குடித்துவிட்டு நமக்கு அருகில் புல் மேய்ந்துகொண்டு மெதுவாக சஞ்சரிக்கட்டும்" என்றார்.

7—27. அதனைக் கேட்ட சிறுவர்கள் அப்படியே செய்வோமென்று சொல்லிக் கன்றுகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டி, அவைகளைப் புல் தரையில் மேயும்படி செய்து, தங்கள் தங்கள் உறிகளை அவிழ்த்து வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடன் சந்தோஷமாகப் போஜனஞ் செய்தார்கள். இப்படி அந்தச் சிறுவர்கள் மண்டலமாக (வட்டமாக) வரிசை வரிசையாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நடுவில் வைத்து ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய முகத்தைப் பார்த்து ஆனந்தமடைந்து மலர்ந்த கண்களுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களுடைய வட்டமான பக்தியானது தாமரை மலரின் காயைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் இதழ்போலிருந்தது. அவர்களில் சிலர் புஷ்பங்களிலும், சிலர் இலைகளிலும், சிலர் முளைகளிலும், சிலர் பழங்களிலும், சிலர் உறிகளிலும், சிலர் பட்டைகளிலும், சிலர் பாறைகளிலும் அன்னத்தை வைத்துக்கொண்டு போஜனஞ் செய்தார்கள். இப்படி எல்லோரும் போஜனஞ் செய்யும்பொழுது தங்கள் தங்கள் அன்னத்தின் ருசியைத் தனித்தனியே ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு சிரிக்கிறார்கள்; மற்றவர்களைச் சிரிக்கச்செய்கிறார்

கள். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து போஜனஞ் செய்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இடுப்பில் உடுத்திக் கொண்டிருக்கும் வஸ்திரத்திற்கும் வயிற்றிற்கும் நடுவில் வேணுவாத்தியத்தைச் (புல்லாங்குழல்) சொருகிக்கொண்டு இடது கக்கத்தில் கொம்பு, பிரம்பு இவைகளை வைத்துக் கொண்டும், இடது கையில் (வெண்ணெய் உள்ள) தயிரன்னத்தையும், அதற்கு உபயோகமான ஊறுகாய்களை விரல்களிலும் வைத்துக்கொண்டு பரிகாசமான வார்த்தை களைப் பேசித் தோழர்களை சந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு, தாம் யாகங்களில் ஹவிஸ்ஸைப் புசிப்பவரானாலும், அந்தச் சிறுவர்களுடைய நடுவிலிருந்து போஜனஞ் செய்து பாலக்கிரீடை செய்தார். அதனை ஆகாயத்திலிருந்து தேவர் கள் பார்த்தார்கள். ஓ பரீக்ஷித்து மஹாராஜ! இப்படி அந்தச் சிறுவர்களெல்லாரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலேயே மனத் தைச் செலுத்தி போஜனஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் சமயத்தில் கரையில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த கன்றுகள் திருணத்தில் (புல்) ஆசைப்பட்டு வெகு தூரஞ் சென்றன. அப்பொழுது கன்றுகளைக் காணமல் சிறுவர்கள் பயந்து மனவருத்த மடைந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவர்களுடைய பயத்தை நிவர்த்தித்து, "ஓ தோழர்களே! போஜனத்தை நிறுத்தவேண்டாம். நான் கன்றுகளை இவ்விடம் வரவழைக்கிறேன்" என்று சமாதானஞ் செய்து, கையில் வைத்திருந்த அன்ன கபளத்துடன் மலையின் குகை, கொடி வீடு, புதர் முதலிய இடங்களில் கன்றுகளைத் தேடிக்கொண்டு சஞ்சரித்தார். அப்பொழுது ஓ குரு வமிசத்தை வகிப்பவரே! தாமரை மலரிலிருந்து பிறந்த வரான பிரம்ம தேவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அகாசுரனைக் கொன்றதைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து மாயை

யால் குழந்தை வேஷந் தரித்த பகவானுடைய அழகான மகிமையைப் பின்னும் பார்க்க விரும்பி, அவருடைய கன்றுகளையும், தோழர்களான சிறுவர்களையும் வேறு இடத்திற்குக் கொண்டுபோய் ஒளித்துவைத்துவிட்டுத் தாமும் மறைந்தார். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கன்றுகளைத் தேடியும் காணமல் யமுனையின் மணலுக்கு வந்தார். அவ்விடத்தில் கோப குமாரர்களுமில்லை. பின்னுமவர் கன்றுகளையும், தோழர்களையும் காணமல் வனத்தில் நான்கு புறத்திலும் தேடினர். எங்குத் தேடியும் அவர்களைக் காணமையால் சகல ஜகத்தையும் பார்க்க சக்தியுள்ளவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், "இது பிரம்மதேவரால் செய்யப்பட்ட காரியம்" என்று தெரிந்துகொண்டு சீக்கிரமாகத் திரும்பி வந்தார். எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவரும், ஈசுவரனுமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிரம்மதேவருக்கும் சிறுவர்களுடைய தாய்களுக்கும் சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காகக் கன்றுகளாகவும், கோப குமாரர்களாகவும் வேஷந் தரித்தார். (ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மௌனமாக இருந்துவிட்டால் சிறுவர்களைக் காணமல் கோபிகைகள் துக்கிப்பார்கள். பிரம்மதேவரிடமிருந்து சிறுவர்களை வரவழைத்தால் பிரம்மதேவர் மோகிக்கமாட்டார். இருவர்களையும் சந்தோஷிக்கச்செய்ய வேண்டித் தாமே கன்றுகளாகவும், கோப குமாரர்களாகவும் ஆனரென்று கருத்து.) எவ்வளவு கன்றுகள் கோகுலத்திலிருந்து வனத்திற்கு வந்தனவோ, அவ்வளவு கன்றுகளாக ஆனர். ஒவ்வொரு கன்றினுடைய கால் முதலிய அவயவங்களும், சேஷ்டைகளும் எப்படி யிருந்தனவோ, அப்படியே இந்தக் கன்றுகளுடைய அவயவம் முதலியவையு மிருந்தன. பின்னும் அந்தப் பகவான் எவ்வளவு சிறுவர்கள் தம்முடன் வந்தார்களோ, அவ்வளவு சிறுவர்

களானார். கைகள், கால்கள், கண்கள், சுபாவம், குணம், பெயர், ஆகிருதி, வயது, சேஷ்டை முதலியவைகளும் கோப குமாரர்களுடையவை போலவே இருந்தன. மேலும் வஸ்திரம், ஆபரணம், கொம்பு வாத்தியம், வேணு (புல்லாங்குழல்), புஷ்பத்தின் இதழ், உறி முதலியவைகளும் அவர்களுடையதுபோலவே இருந்தன. இப்படி பகவான் சகல சுரூபியாகப் பிரகாசித்ததால், "எல்லா ஜகத்தும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் சுரூபம்" என்ற வாக்கியம் உண்மையாயிற்று. இப்படி சகல சுரூபியாகப் பிரகாசித்த பகவான் தம்முடைய சுரூபங்களான பசுங்கன்றுகளைச் சிறுவர்களின் உருவங்கொண்ட தாம் தனித்தனியே ஓட்டிக்கொண்டு அவர்களுடன் விளையாடிக்கொண்டு கோகுலத்தில் பிரவேசித்தார். பின்னும் அந்தப் பகவான் அந்த அந்தக் கன்றுகளை அந்த அந்தக் கொட்டிலில் சேரும்படிசெய்து அந்த அந்தச் சிறுவர்களாக அவர் அவர்கள் வீட்டில் பிரவேசித்தார். அவர் அவர்களுடைய தாய்கள் புல்லாங்குழலினுடைய சப்தத்தைக் கேட்டுப் பரபரப்பாய் எழுந்துவந்து பரப்பிரம்மத்தைத் தங்கள் புத்திரர்களென்று நினைத்து, கைகளால் தழுவி அவர்களிடத்திலிருக்கும் பிரீதியால் பால் சுரப்புள்ள ஸ்தனத்தின் பாலைக் கொடுத்தார்கள் (ஸ்தன்யபானஞ் செய்து வைத்தார்கள்). அந்தப் பாலானது அமிருதம்போல் ருசியுள்ளது; மத்யம் போல் மதத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஓ அரசனே! லக்ஷ்மீபதியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்முடைய சுரூபிகளாகிய சிறுவர்களை அந்த அந்த சமயங்களுக்கேற்ற நியமங்கள் தவறாமலிருக்கும்படியும், அவர் அவர்களுடைய தாய்களால் செய்விக்கப்படும் கைகால் பிடிப்பது, ஸ்நானம், சந்தனப்பூச்சு, அலங்காரஞ்செய்வது, ரக்ஷை, திலகம்,

போஜனம் முதலியவைகளை அநுபவிக்கும்படியும், சாயங் காலம் வீடு வந்து சேரும்படியும் நடத்திவந்தார். (கோபிகைகள் தங்களுடைய புத்திரர்களென்றே நினைத் திருந்தார்கள்.) பசுக்களும் கொட்டிலில் 'ஹூம்' என்ற சப்தத்தைச் செய்து தங்கள் தங்கள் கன்றுகளை அழைக்க, அவைகள் பசுக்களிடஞ் செல்ல, அவைகளை அடிக்கடி நக்கிக் கொடுத்துத் தங்கள் மடியிலிருந்து பெருகும் பாலைக் குடிக்கச்செய்தன; தங்களுடைய கன்றுகளென்றே நினைத்திருந்தன. கோபிகைகளும் சிறுவர்களுருவங் கொண்ட பகவானைத் தங்கள் தங்களுடைய குமாரர் களென்றே நினைத்திருந்தார்கள். ஆனால் பசுக்களுக்குக் கன்றுகளிடத்திலும், கோபிகைகளுக்குக் குழந்தைகளிடத் திலும் முன்பிருந்த பிரீதியைக் காட்டிலும் அதிகப் பிரீதி யுண்டாயிற்று. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் கோபிகைகளுடைய குமாரர்களாகவே பாவனை செய்துவந்தார். ஆனால் பகவானுக்கு 'நான் இவர்களுடைய குமாரன்; இவர்கள் எனக்குத் தாய்கள்' என்ற மோகம் ஏற்படவில்லை. இதற்குமுன் கோகுலத்தில் வசிப்பவர்கள் எல்லாரும் யசோதையின் புத்திரனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் தங்கள் தங்கள் புத்திரர்களைக்காட்டிலும் எவ்வளவு அதிகப் பிரீதி வைத்திருந்தார்களோ, அவ்வளவு பிரியத்தை இப்பொழுது தங்கள் தங்கள் குமாரர்களிடத்தில் வைத்தார்கள். அதனால் அந்த சிநேகமாகிய கொடியானது ஒரு வருஷகாலம் நாள் தோறும் அளவில்லாமல் விருத்தியடைந்தது. (அன்பு அதிகமாயிற்றென்று தாத்பரியம்.) இம்மாதிரி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தாமே கன்றுகளாகவும், அவைகளை மேய்க்கும் சிறுவர் களாகவுமிருந்து தம்மைத் தாம் பரிபாலித்துக்கொண்டு கோகுலத்திலும் வனத்திலும் விளையாடினார்.

28—34. இப்படி பகவான் சகல சுரூபியாக ஒரு வருஷ காலம் விளையாடினார். வருஷம் பூர்த்தியாவதற்கு ஐந்து ஆறு நாட்கள் பாக்கியிருக்கும்பொழுது ஒரு நாள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுடன் கன்றுகளை ஓட்டிக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றார். அன்றைய தினம் கோவர்த்தன மலையின் சிகரத்தில் புல் மேய்ந்துகொண்டிருந்த பசுக்கள் கோகுலத்திற்கு அருகில் சஞ்சரிக்கும் கன்றுகளைக் கண்டன. அவைகளைப் பார்த்தவுடன் அவைகளிடத்திலுள்ள சிநேகத்தால் மெய்ம்மறந்து தங்களை மேய்க்கின்ற கோபர்களையும், வேலி முதலிய தடைகளையும் தாண்டிக் கழுத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டும், முகம், வால் இவைகளைத் தூக்கிக்கொண்டும், ஹுங்காரஞ் செய்துகொண்டும், பால் பெருக்குடன் இரண்டு கால் பிராணிபோல இரண்டு கால்களால் வேகமாகக் கோகுலத்தின் சமீபஞ் சென்றன. (விருஷபம் முதலியவைகளும் சென்றனவென்று கருத்து.) அப்படி ஓடிய பசுக்கள் இளங்கன்றுகளுள்ளவைகளானாலும் முந்திய கன்றுகளான அவைகளுக்குப் பால் கொடுத்தன. தன்னுடைய உடல்களையும், பாலுள்ள மடியையும் நக்கிக்கொண்டும் இருந்தன. அவைகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்த கோபர்கள் பசுக்களைத் தடுக்க முயன்றும், முயற்சி பயனற்றதாக ஆனதால் வெட்கம், அதிகக் கோபம் ஆகிய இவைகளை அடைந்து, கஷ்டமான வழிகளைத் தாண்டிப் பசுக்கள் சென்ற இடம் வந்தார்கள். அவ்விடத்தில் மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் கன்றுகளையும், அவைகளை மேய்க்கும் தங்கள் குமாரர்களையுங் கண்டார்கள். அவர்களைப் பார்த்தவுடன் மிகுந்த பிரேமையாகிய ஜலத்தில் மூழ்கின மனமுள்ளவர்களாகி, அவர்களிடத்தில் மிகுந்த அன்பு வைத்தவர்களாகி, கோபமில்லாமல் கைகளால்

சிறுவர்களைத் தழுவி (ஆலிங்கனஞ்செய்து), உச்சியில் முகர்ந்து பரமானந்தத்தை அடைந்தார்கள். இப்படி பசுக்கள் கன்றுகளைப் பார்த்தும், கோபர்கள் தங்கள் குமாரர்களை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டும் ஆனந்தத்தை அடைந்தார்கள். பின்னும், பசுக்கள் கன்றுகளை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் அவைகளை நினைத்துக் கண்ணீரைப் பெருக்கி மிகுந்த சிரமத்துடன் அந்த இடத்தை விட்டு அப்புறஞ் சென்றன. அப்படியே கோபர்களும் சிறுவர்களை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவர்களாகி, அவர்களை நினைத்துக் கொண்டே கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு அப்புறஞ் சென்றார்கள்.

35—57. அதனைக் கண்ட பலராமன், பசுக்கள் ஊட்டுவதை மறந்த கன்றுகளிடத்திலும் அதிகப் பிரீதி யுள்ளவைகளாக இருப்பதையும், கோபர்கள் ஸ்தன்ய பானத்தை மறந்தவர்களான குழந்தைகளிடத்திலும் விசேஷ பிரியமுள்ளவர்களாக இருப்பதையும் பார்த்து, அதன் காரணத்தை அறியாமல் பின்வருமாறு யோசிக்கலா னார்: இதென்ன ஆச்சரியம்! சகல சுரூபியாக இருக்கும் ஸ்ரீ வாசுதேவரிடத்தில் ஜனங்கள் எப்படி விசேஷ பிரீதி செய்கிறார்களோ, அதுபோல் பசுக்களும், கோபர்களும் தங்கள் தங்கள் குழந்தைகளிடத்தில் அதிகப் பிரியம் வைத்திருக்கிறார்கள். இது அபூர்வமாக இருக்கிறது. (இதற்கு முன் கோபர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் விசேஷ பிரியமுள்ளவர்களாகவும், தங்கள் குமாரர்களிடம் சாமானிய பிரியமுள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்களென்று கருத்து.) இது தேவர்களால் செய்யப்பட்ட மாயையா? அல்லது மனிதர்களால் செய்யப்பட்ட மாயையா? அல்லது அசுரர்

களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட மாயையோ! இது எவ்விட மிருந்து வந்தது? இது என்னையும் மோகிக்கச் செய்வதால் எனக்குப் பிரபுவாகிய பகவானுடைய மாயைதானென்று நினைக்கிறேன். மற்றவர்களால் பிரயோகிக்கப்படும் மாயையால் என் புத்திக்கு மயக்கம் உண்டாகாது" என்று யோசித்து, பலராமன் ஞானக்கண்ணால் பார்க்கும் பொழுது சிறுவர்களும், கன்றுகளும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகவே புலப்பட்டன. (இதுவரையில் பலராமனுக்கும் உண்மை தெரியாது.) அப்பொழுது பலராமன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, "கன்றுகள் மகரிஷிகளுடைய அம்சமுள்ளவர்களென்றும், சிறுவர்கள் தேவர்களுடைய அம்சமுள்ளவர்களென்றும் நினைத்திருந்தேன். இப்பொழுது எல்லாம் நீராகவே தோன்றுகிறீர். ஆனதால் எல்லாம் உம்முடைய சுரூபமாக எப்படி ஆயிற்று? அதனை நன்றாகச் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டார். அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நடந்த சமாசாரத்தைச் சுருக்கமாக உபதேசித்தார். அதனால் பலராமன் தெரிந்துகொண்டார்.

இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கன்றுகளாகவும், கோப குமாரர்களாகவும் ஒரு வருஷ காலம் விளையாடினார். அது பிரம்மதேவருக்கு த்ருடியென்னும் கால அளவாயிற்று. அப்பொழுது பிரும்மதேவர் கோகுலத்திலிருக்கும் கன்றுகளையும், சிறுவர்களையும் பார்த்துக் கோகுலத்திலுள்ள கன்றுகளும், கோப குமாரர்களும் என்னுடைய மாயையாகிற படுக்கையில் படுத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை. அப்படியிருக்க, அவ்வளவு கன்றுகளும் அவ்வளவு சிறுவர்களும் ஒரு வருஷ காலமாக ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவுடன் விளையாடுகிறார்களே, இவர்கள் எவர்?

எங்கிருந்து வந்தவர்கள்?'' என்று இந்த வித்தியாசத்தைப் பற்றி யோசித்தும், இவர்கள் பகவத் சுரூபிகள் என்று தெரிந்துகொள்ளவில்லை. மோகமற்றவரும், சகல ஜகத்தையும் மோகிக்கச் செய்பவருமான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவுக்கு மோகத்தை யுண்டுபண்ணவேண்டுமென்று பிரும்மதேவர் முயன்றும், அப்படிச் செய்ய முடியாமல் போனதுமின்றித் தாமே மோகித்தார். இரவிலுண்டான இருளில் பனியாலுண்டாகும் இருள் எப்படி அடங்குகிறதோ, சூரியன் பிரகாசிக்கும்பொழுது மின்மினிப்பூச்சியின் பிரகாசம் வேறாக இராமல் அந்தப் பிரகாசத்தில் எப்படி அடங்கியிருக்கிறதோ, அப்படி மகா புருஷனை மோகிக்கச்செய்ய முயன்ற பிரம்மதேவருடைய மாயை பயன்படாமல் போனதுமின்றிப் பிரம்மதேவருக்கே மோகத்தை யுண்டுபண்ணிற்று. (பகவானுடைய மாயையில் அடங்கிற்று என்று கருத்து.) அப்பொழுது கோகுலத்திலிருக்கும் கன்றுகளையும், கோபகுமாரர்களையும் பிரம்மதேவர் பார்த்தார். அவர்களெல்லோரும் மேகம்போன்ற கருத்த திருமேனியுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள்; பீதாம்பரத்தைத் தரித்திருந்தார்கள்; சங்கம், சக்கரம், கதாயுதம், தாமரை மலர் ஆகிய இவைகளைத் தரித்த நான்கு கைகளுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். கிரீடம், குண்டலம், ஹாரம், வனமாலை ஆகிய இவைகளைத் தரித்திருந்தார்கள்; அவர்களுடைய தோள்வளைகள் ஸ்ரீ வத்ஸத்தின் காந்தியால் பிரகாசித்திருந்தன. பின்னும் அவர்கள் ரத்தின மயங்களான கங்கணங்களையும், மோதிரங்களையும் கையில் அணிந்தவர்களாகவும், முன் ஜன்மத்தில் மிகுந்த புண்ணியஞ் செய்த ஜனங்களால் பக்தியால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மிருதுவான துளசிமாலையால் தலை முதல் கால்வரையில் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருந்தார்

கள். பின்னும் அவர்கள் சந்திரிகைபோல சுத்தமான சிரிப்புள்ளவர்களாகவும், சிவந்த கடைக்கண் பார்வையுள்ளவர்களாகவும் இருந்ததால் பக்தர்களுடைய மனோரதத்தை ரஜோ குணத்தால் படைப்பவர்களும், ஸத்வ குணத்தால் காப்பாற்றுகிறவர்கள்போலவும் விளங்கினார்கள். இன்னும் பிரம்மதேவர் முதல் ஸ்தம்பம் என்ற சிறிய பூச்சி வரையிலுள்ள தாவர ஜங்கமங்களெல்லாம் சரீரமெடுத்துக் கொண்டு நர்த்தனஞ்செய்வது, பாடுவது முதலிய பல உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டு ஒவ்வொருவரையும் உபாசித்துக்கொண்டு மிருந்தன. பின்னும் அணிமா முதலிய ஐசுவரியங்களும், மாயை முதலிய சக்திகளும் மகத் முதலிய இருபத்துநான்கு தத்வங்களும் அவர்களை உபாசித்தன. மேலும் காலம், சுபாவம் (வஸ்துக்களை வேறு வகையாக மாற்றக்கூடியது), ஸம்ஸ்காரம், காமம், கர்மம், குணம் ஆகிய இவைகள் பகவானுடைய மகிமைக்கு அடங்கினவைகளாகி, சரீரத்துடன் அவைகளை உபாசித்துக்கொண்டும் இருந்தன. பின்னுமவர்களுடைய மேலான மாகாத்மியமானது ஆத்ம ஞானமுள்ளவர்களுக்கும் புலப்படாததாக இருந்தது. மேலும், அவர்களுடைய சரீரங்கள் ஸத்ய சுரூபங்களாகவும், அனந்தங்களாகவும், ஆனந்த சுரூபங்களாகவும், ஸஜாதீயம், விஜாதீயம் முதலிய பேதமற்றவைகளாகவும், ஒரே விதங்களாகவும் பிரகாசித்தன. எவருடைய தேஜஸ்ஸால் சரம், அசரம் அடங்கிய இவ்வுலகம் முழுவதும் பிரகாசிக்கிறதோ, அந்த பரப்பிரமத்தினுடைய உருவங்களாக அவர்களெல்லோரையும் ஒரே காலத்தில் பிரம்மதேவர் தரிசித்தார். அதைக் கண்ட பிரம்மதேவர் அதிக ஆச்சரியமடைந்து, அவர்களைப் பார்க்கமுடியாமல் முகங்களைத் திருப்பிக்கொண்டு அவர்

களுடைய காந்தியால் அடக்கப்பட்ட இந்திரியங்களுள்ள வராகி, கோகுல தேவதையின் பக்கத்தில் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட நான்கு முகங்களுள்ள பிரதிமைபோல மௌனமாக நின்றார். இப்படி சரஸ்வதியின் பர்த்தாவாகிய பிரம்மதேவர் பரமாத்ம சுரூபத்தைப் பார்த்து, 'இது இன்ன' தென்று தெரியாமல் மோகித்தார். அந்த சுரூபமானது யுக்திக்கு எட்டாதது; மற்றவர்களால் அடையக்கூடாத மகிமையுள்ளது; தாமாகப் பிரகாசிக்கக் கூடியது; 'இது அல்ல, இது அல்ல' என்று சொல்லும் வேதத்தால் தெரிந்துகொள்ளக்கூடியது; பிரகிருதியைக் காட்டிலும் மேலானது. (அதனால் பிரம்மதேவரும் அந்த சுரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை என்று கருத்து.) இப்படி பிரம்மதேவர் மோகத்தை யடைந்திருக்கும் பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான், "இவர் சத்தியலோகத் திற்கு அதிபதியென்ற அபிமானமுள்ளவர். ஆனதால் நம்முடைய சுரூபத்தை இவர் தரிசிக்கத் தகுந்தவரல்ல" என்று நினைத்து, எந்த மாயையால் அற்புதத்தைக் காண்பித் தாரோ, அந்த மாயையை மறைத்துக்கொண்டார். (அந்த அற்புத சுரூபம் பிரம்மதேவருடைய கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கச் செய்தாரென்று கருத்து.)

58—64. பின்பு பிரம்மதேவர் முன்னிருந்த அறிவை மறந்து பிணம்போல் கிடந்து எழுந்திருந்து வெளிப் பாவையை அடைந்து கஷ்டப்பட்டுக் கண்களைத் திறந்து கொண்டு, தம்மையும் திக்குகளையும் பார்த்தார். பிருந்தா வனம் அவர் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது. அது ஜனங்களுக்கு நிழல் முதலியவற்றைத் தரக்கூடிய மரங்

களால் நிறைந்தும், பார்க்கப் பிரியமானதுமாக இருந்தது. மேலும், அவ்விடத்தில் இயற்கையில் மிகுந்த விரோதமுள்ள மனிதர்களும், மிருகங்களும், ஒருவருக்கொருவர் சிநேகிதர்கள்போல் விரோதமின்றி வசித்தார்கள். பின்னும் அவ்விடத்தில் பகவான் வசிப்பதால் கோபம், ஆசை முதலியவை இல்லாமலிருந்தன. (அவ்விடத்திலிருக்கும் பிராணிகளுக்குக் கோபம் முதலியவைகள் இல்லை என்று கருத்து.) அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இயற்கையில் தம்மைவிட இரண்டாவது வஸ்து இல்லாதவராக இருந்தாலும், கன்றுகளைத் தேடிக்கொண்டும், அளவற்ற ஞானமுள்ளவரானாலும் தோழர்களைத் தேடிக்கொண்டும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவரானாலும் பாலவேஷத்தைத் தரித்தும், பிரம்மமானாலும் கையில் அன்ன கபளத்துடன் முன்போல் கோப குமாரனாக அபிநயஞ் செய்தும் சஞ்சரித்தார். அவரைப் பிரம்மதேவர் தரிசித்தார். கண்டவுடன் ஹம்ஸத்திலிருந்து சீக்கிரமாக இறங்கி, சுவர்ணமயமான தடிபோல் விழுந்து, நான்கு தலைகளிலிருக்கும் கிரீடங்கள் படும்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து, ஆனந்தக் கண்ணீரால் அந்தப் பாதங்களுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தார். முன்னர் தம்மால் பார்க்கப்பட்ட பகவானுடைய மகிமையை நினைத்து நினைத்து அடிக்கடி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களில் நமஸ்காரஞ்செய்துகொண்டு மிருந்தார். பின்பு மெதுவாக எழுந்திருந்து, கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து அஞ்சலி செய்து வணக்கத்துடன் ஜாக்கிரதையுள்ளவராகித் தலை வணங்கி, கத்கத ஸ்வரத்துடன் தோத்திரஞ் செய்யலானார்.

நோட்டு

பிரம்மதேவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மோகிக்கச் செய்வதற்காகக் கன்றுகளையும், சிறுவர்களையும் அபகரித்து ஸத்யலோகஞ் சென்றார். அப்பொழுது ஸத்யலோகத்தில் நான்கு முகங்களுடன் பிரம்மதேவருடைய உருவங்கொண்டு, பகவான் பிரம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தபடியால் துவாரபாலகர்கள் வெளியிலிருந்து வரும் பிரம்மதேவரை 'நீ யார்' என்று தடைசெய்தார்கள். பின்பு மிகவும் சிரமப்பட்டு பட்டணத்திற்குள் புகுந்ததும், அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் மற்றொரு பிரம்மதேவரைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து திரும்பிக் கோகுலம் வந்தார், என்ற அர்த்தமுள்ள ஒரு சுலோகம் வீராராகவீயத்துடன் அச்சிட்டிருக்கும் புத்தகத்தில் காணப்படுகிறது.

அத்தியாயம்—14

பிரம்மதேவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் துதித்தது

1—41. ஓ, துதிக்கத்தக்கவரே! உம்மைச் சந்தோஷப் படுத்துவதற்காக நமஸ்கரிக்கிறேன். நீர் மேகம்போன்ற திருமேனியுள்ளவர்; மின்னல்போன்ற நிறமுள்ள வஸ்திரத்தைத் தரித்தவர்; குன்றுமணிகளால் செய்யப்பட்ட குண்டலங்களாலும், தலையில் அலங்காரமாக வைத்துக் கொள்ளப்பட்ட மயில் தோகைகளாலும் பிரகாசிக்கும் முகமுள்ளவர்; காட்டுப் புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்ட மாலையைத் தரித்தவர்; கையிலிருக்கும் அன்ன கபளம், பிரம்பு, கொம்பு வாத்தியம், புல்லாங்குழல் ஆகிய அடையாளங்களால் பிரகாசிப்பவர்; மிருதுவான பாதங்களுள்ளவர்; கோப குமாரனாக இருப்பவர்; (பகவானுக்கு பிரம்மதேவர் அபராதஞ்செய்ததால் பயந்து நடுங்கி, பகவானுடைய மகிமையை அறியாமல் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சுரூபத்தையே சொல்லி நமஸ்கரித்தாரென்று கருத்து.) ஓ தேவ! என்னை அநுக்கிரகிப்பதற்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதும், உம்முடைய இஷ்டத்திற்கு ஒத்ததும், சுத்த ஸத்வ சுரூபமுமான இந்தக் கோப சரீரத்தின் மகிமையைத் தெரிந்துகொள்வதற்கே என்னால் முடியவில்லை. ஆனதால், சுரூபமும் அநுபவ சுரூபமுமாகிய உம்முடைய மகிமையைச் சாந்தமாகிய மனத்தாலும் யார் தெரிந்துகொள்வான்? (ஒருவராலும் முடியாதென்று கருத்து. அப்படியானால் மூடர்கள் எப்படி ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவார்கள் என்றால் அடுத்த சுலோகத்தால் அவர்களுக்கு உபாயஞ் சொல்லப் படுகிறது.) எவர்கள் ஞான மார்க்கத்தில் சிரமப்படாமல் தங்கள் தங்கள் இடத்திலேயே இருந்துகொண்டு

ஸாதுக்களால் சொல்லப்படும் உம்முடைய சரிதங்களைக் கேட்டுச் சரீரம், வாக்கு ஆகிய இவைகளால் உம்மைப் பூஜித்துக்கொண்டு ஜீவிக்கிறார்களோ, அவர்களால் நீர் ஜயிக்கப்படுகிறீர் (ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவரானாலு மென்று கருத்து). ஓ பிரபுவே, மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய பக்தியைவிட்டு (உம்மிடம் பக்தி செய்யாமல்) ஞானத்தை மாத்திரம் அடைவதற்கு எவர்கள் முயன்று சிரமப்படுகிறார்களோ, அவர்களுக்குச் சிரமம் மிஞ்சுமே யொழிய ஞானமுண்டாகிறதில்லை. உமியைக் குத்தி அரிசி யெடுக்க விரும்பியவனுக்குச் சிரமம் மாத்திரம் உண்டாகுமே யொழிய, அரிசி, கிடைக்குமா? (பக்தியால் தான் ஞான முண்டாகவேண்டுமென்று கருத்து.) ஓ, எங்கும் நிறைந்திருப்பவரே! இவ்வுலகத்தில் அநேக யோகிகள் (யோகத்தால் ஞானமுண்டாகாமல்) எல்லாக் கர்மங்களையும் உம்மிடத்தில் சமர்ப்பித்தும், உம்முடைய சரிதத்தைச் சிரவணஞ் செய்தும் அதனால் பக்தியை அடைந்து ஆத்ம ஞானமுள்ளவர்களாகி, சுகமாக உத்தம கதியை அடைந்தார்கள். (உம்முடைய ஸகுண சுரூபத்தை யாவது நிர்க்குண சுரூபத்தையாவது தெரிந்துகொள்வது கஷ்டமானாலும் உம்முடைய கதையைக் கேட்பதால் தான் உம்மை அடையமுடியுமென்று கருத்து.) ஓ பூமன்! குணங்களை அதிக்ரமித்தவராகிய உம்முடைய மகிமை (நிர்க்குண சுரூபம்) விகாரமற்றது; ஆத்மசுரூபத்தை யடைந்த அந்தக்கரண விருத்திக்குப் புலப்படுவது; சுயப்பிரகாசத்தால் அறியக்கூடியது; மற்ற வகையால் அறியமுடியாதது; ஆனதால், அந்த உம்முடைய நிர்க்குண ரூபம் இந்திரியங்களை அடக்கின (இந்திரியங்களை அந்தர் முகங்களாகச் செய்த) யோகிகளால்அறியக்கூடியதாகிறது.

மேலும், மிகவும் சமர்த்தர்களாக இருப்பவர்கள் அநேக நாட்களில் பூமியிலுள்ள தூளிகளையும், ஆகாயத்திலுள்ள பனித்துளிகளையும், நட்சத்திரம் முதலியவைகளுடைய கிரணங்களையும் பிரித்தெண்ணிக் கணக்கிடுவார்கள். லோகத்தின் இதத்திற்காக அவதரித்தவரும், குணங்களுக்கு அதிஷ்டாதாவுமாகிய உம்முடைய குணங்களை யாரால் கணக்கிடமுடியும்? ஆனதால் எவன் உம்முடைய கிருபையை எதிர்பார்த்து (எப்பொழுது பகவான் நம்மிடத்தில் கிருபை செய்வாரென்று) தன்னுடைய கர்மத்தின் (புண்ணிய பாபம்) பயனை உதாசீனனாக அநுபவித்துக் கொண்டும், சரீரத்தாலும், மனத்தாலும், வாக்கினாலும் உம்மை நமஸ்கரித்துக்கொண்டும் காலத்தைக் கழிக்கிறானோ, அவன் மோக்ஷத்தில் பாகமுள்ளவனாகிறான். ஓ ஈச! நான் செய்த குற்றத்தைப் பாரும். சுரூபத்தாலும், காலத்தாலும், தேசத்தாலும் அளவிடக்கூடாதவரும், எல்லாவற்றிற்கும் காரணரும், மாயாவிகளையும் மோகிக்கச் செய்பவருமான உம்மிடத்தில் நான் மாயையைப் பிரயோகித்து என்னுடைய சாமர்த்தியத்தை (இவ்வளவென்று) அறிய விரும்பினேனல்லவா? இப்படிச் செய்வதற்கு நான் சக்தியுள்ளவனா? அக்னியிடத்திலிருந்து உண்டான ஜ்வாலையால் அக்னியை என்ன செய்ய முடியும்? (உம்மிடத்திலிருந்து உண்டான என்னால் உம்மை மோகிக்கச் செய்ய முடியுமாவென்று கருத்து.) ஓ நாசமற்றவரே! நான் ரஜோ குணத்தா லுண்டானவன்; ஒன்றையும் அறியாதவன்; ஜகத்தைப் படைப்பவன் என்ற கர்வத்தால் குருடான கண்ணுள்ளவன்; நானொரு லோகத்திற்கு அதிபதியென்று நினைத்தவன்; ஆனாலும் நான் உம்முடைய வேலைக்காரனாதால் அப்படிப்பட்ட என்னுடைய குற்றத்தை மன்னித்து,

என்னிடத்தில் கிருபை செய்யவேண்டும். மேலும் பிரகிருதி, மகத்தத்வம், அகங்காரம், ஆகாயம், வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பிருதிவி ஆகிய இவைகளுள்ள அண்ட கடத்தில் 84-அங்குல அளவுள்ள சரீரமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட அண்டங்களில் அநேக அண்டங்கள் பரமாணுக்கள்போல் உம்முடைய மயிர்க்கால் வழியாகச் சஞ்சரிக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட நம்முடைய மகிமைக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கிறது. (நான் மிகவும் அற்பனாகையால் மன்னிக்கவேண்டுமென்று கருத்து.) ஓ இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதவரே! ஸ்தூலமென்றும், சூக்ஷ்மமென்றும், காரியமென்றும், காரணமென்றும், இருக்கிறதென்றும், இல்லையென்றும் சொல்லப்படும் ஜகத் முழுவதும் உம்முடைய வயிற்றிலிருக்கிறது. உமக்கு வெளியிலொன்றுமில்லை. நானும் உம்முடைய வயிற்றில் வசிக்கிறேன். ஆனதால் என்னுடைய பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளும். மாதாவினுடைய கர்ப்பத்தில் வசிக்கும் குழந்தை காலால் உதைத்தால் அது குற்றமாகுமா? மேலும், "பிரளய காலத்தில் சமுத்திரம் பொங்கி எங்கும் ஜலமாக இருக்கும்போது ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய தொப்புளிலிருந்து பிரம்மா உண்டானார்" என்று ஜனங்கள் சொல்வது பொய்யல்ல, உண்மையே. ஆனாலும் நான் உம்மிடத்திலிருந்து உண்டானவனேயாம். ஏனென்றால், நீர் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பதால் நாராயணரென்று சொல்லப்படுகிறீர். (நாரமென்றால் பிராணிகளின் கூட்டம்; அயனமென்றால் இருப்பிடம். எவருக்குப் பிராணிகளின் கூட்டம் இருப்பிடமாக இருக்கிறதோ, அவர் நாராயணர்.) எல்லாவற்றையும் சேஷ்டிக்கச் செய்வதாலும் நீரே நாராயணர்; சகல ஜகத்

தையும் தெரிந்துகொள்வதாலும் நீரே நாரணர்; மேலும் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும், ஜலமும் எவருக்கு இருப்பிடமோ, அவர் நாராயணரென்று பிரசித்தமானாலும் அவரும் உம்முடைய சரீரமேயாம். அளவிடக்கூடாதவராகிய நீர் ஜலத்தில் வசித்தீரென்பதும் உம்முடைய மாயையே தவிர வேறில்லை. மனத்தால் நினைக்கமுடியாத ஐசுவரியமுள்ள ஓ பகவன்! சகல ஜகத்திற்கும் ஆச்ரயமாகிய உம்முடைய சரீரம் ஜலத்தில் வசித்ததென்பது உண்மையானால் பிரளய காலத்தில் தாமரை மலரின் தண்டு வழியாக உள்புகுந்து நூறு வருஷங்கள் தேடியும் என் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லையே? பின்பு தாமரை மலரில் வந்திருந்து, நூறு வருஷங்கள் தவஞ் செய்தபோது இருதயத்தில் தோன்றியது. அவ்விடத்திலும் சீக்கிரமாகத் தோன்றவில்லை. (ஆனதால் உம்முடைய சரீரம் ஒருவிடத்தில் வசித்ததென்பது மாயையேயாம்.) ஓ மாயையைப் போக்கடிப்பவரே! இந்தக் கிருஷ்ணவதாரத்தில் வெளியில் எல்லோராலும் ஸ்பஷ்டமாகப் பார்க்கப்படுகிற பிரபஞ்சம் முழுவதையும் உம்முடைய வயிற்றிலிருப்பதாக யசோதைக்குக் காண்பித்தீரல்லவா? அதனால் பிரபஞ்சமும் மாயையேயொழிய உண்மையல்லவென்று காட்டப்பட்டது. கண்ணாடியில் அதன் முன்னிருக்கும் வஸ்து பிரதிபலிப்பது போல வெளியிலிருக்கும் பிரபஞ்சம் உம்முடைய வயிற்றில் பிரதிபலிக்கிறது. ஆனதால் பிரபஞ்சம் உண்மையானது என்று சொல்லுவதும் பொருந்தாது. ஏனென்றால், உம்முடைய வயிற்றில் இந்த ஜகத்தும் இருக்கிறது. நீரும் (கிருஷ்ணனும்) இருக்கிறீர். அப்படி வெளியிலும் ஜகத்தும் தோன்றுகிறது; நீரும் இருக்கிறீர். ஆனதால் ஜகத் உண்மையல்ல. (வெளியிலிருப்பதின் பிரதிபிம்பமானால் அதற்கு

விபரீதமாகத் தோன்றவேண்டும். அப்படிக் காணப்பட வில்லை. மேலும், கண்ணாடியில் மற்றவை பிரதிபலிக்குமே யல்லாமல் அந்தக் கண்ணாடியும் பிரதிபலனத்தை அடையாது. உம்முடைய வயிற்றில் நீரும் காணப்படுவ தால் பிரதிபிம்பமென்று சொல்வது பொருந்தாதென்று கருத்து.) மேலும், நீர் முதலில் ஒருவராக இருந்தீர். பின்பு கோகுலத்திலிருக்கும் எல்லாச் சிறுவர்களாகவும் இருந்தீர். அதன்பின் அவ்வளவு சுரூபங்களும் நான்கு கைகளுள்ள வைகளும், தத்துவம் முதலியவைகளால் உபாசிக்கப்பட்ட வைகளுமாக எனக்குத் தோன்றின; பிறகு உலகம் முழுவதும் உம்முடைய சுரூபமாகத் தோன்றியது. அதன்பின் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் ஒப்பற்ற பரப்பிரம்ம மாக இருக்கிறீர். ஆனதால், நீர் ஒருவரே ஸத்யமான வஸ்து. மற்றவை யாவும் உண்மையானதல்லவென்று உம்மால் இன்றைய தினம் எனக்குக் காட்டப்பட்டதா கிறது. மேலும், நீர் எப்பொழுது பிரகிருதியை ஆச்ரயித்து மாயையாகிய வலையை வீசுகிறீரோ, அப்பொழுது உம்முடைய உண்மையை அறியாதவர்கள் பிரம்மதேவர் லோகத்தைப் படைக்கிறாரென்றும், மகாவிஷ்ணுவாகிய நீர் காப்பாற்றுகிறீரென்றும், முக்கண்ணனாகிய பரமசிவன் நாசஞ்செய்கிறாரென்றும் நினைக்கிறார்கள். (அப்படி அவர் களுக்கு பலவகையாகத் தோன்றுகிறவரும் நீரே. அதற்கு உம்முடைய மாயையே காரணமாகிறதென்று கருத்து.) இப்படி சுதந்திரராகிய நீர் வாமனராகவும், மகரிஷியாகவும் (நாரதர் முதலியவர்கள்), ஸ்ரீ ராமன் முதலிய மனிதராகவும், சிம்மம் முதலிய திர்யக் ஜாதியாகவும், மத்ஸியமாகவும், கூர்மமாகவும் அவதரிப்பது துஷ்டர்களுடைய கர்வத்தை அடக்குவதற்காகவும், ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுகிறதற்காக

வுமே தவிர உண்மையில் உமக்கு ஜனனமில்லை. (இஷ்ட மிருந்தால் சரீரத்தை யெடுத்துக்கொள்பவரென்று கருத்து.) ஓ அளவற்ற சுரூபியே! ஓ பகவன்! ஓ பரமாத்மாவே! யோகிகளுக்கு அதிபதியே! நீர் யோகமாயையைப் பரவச் செய்துகொண்டு கிரீடிக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட உம்முடைய மகிமையை எவ்விடத்தில், எந்தக் காலத்தில், எப்படி, எவ்வளவு, யாரால் அறியமுடியும்? ஆனதால் கண்ணுக்குப் புலப்படும் இந்த ஜகத் முழுவதும் உண்மையானதல்ல. சொப்பனம்போன்றது; மிகுந்த துக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது; சைதன்யமற்றது; அப்படிப்பட்ட பிரபஞ்ச மானது, நித்தியரும், சுக சுரூபியும், ஞானசுரூபியும், அனந்தருமாகிய உம்மிடத்திலேயே உண்டாகிறதுபோல வும், நசிக்கிறதுபோலவும் தோன்றுகிறது. (அதிஷ்டான மாகிய உம்முடைய குணத்தால் ஜகத்தும் நித்தியம்போல வும், சுகம்போலவும், சேதனம்போலவும் தோற்றுகிறது. உண்மையில் அப்படியில்லை யென்று கருத்து.) இதற்கும் உம்முடைய மாயையே காரணம். நீர் ஒருவர்தான் ஸத்ய வஸ்து; நீர் கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஆத்மா; (பார்க்கப்படும் வஸ்துக்கள் அஸத்தியங்கள்; நீர் அப்படிப் பட்டவரல்லவென்று கருத்து.) மேலும், விகாரமுள்ளது ஸத்யமல்ல. உமக்கு ஜனனம் முதலிய விகாரங்களில்லை. ஜகத்திற்கு முந்தியுமிருக்கும் ஆதிபுருஷன் நீரொருவரே ஸத்யர்; அழிவற்றவர்; எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவர்; நித்யர்; பூர்ணர்; எப்பொழுதும் சுக சுரூபி; குறைவற்றவர்; மரண தர்மமற்றவர்; தேசத்தாலும், காலத்தாலும் அளவிடக்கூடாதவர்; வஸ்துவாலும் அளவிடக்கூடாதவர்; தாமாகப் பிரகாசிப்பவர்; நிர்மலர்; உபாதியற்றவர்; எவர்கள் குருவாகிய சூரியனிடமிருந்து உபநிஷத்தாகிய

கண்ணை அடைந்து, அதனால் ஸம்ஸார சமுத்திரத்தைத் தாண்டுகிறவர்கள்போல் இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கும் அப்படிப்பட்ட உம்மைப் பிரத்யகாத்ம சுரூபரென்று தெரிந்துகொள்வார்கள். கயிற்றைப் பார்த்து சர்ப்பம் என்று நினைப்பது எப்படி உண்மையை அறியாததால் நேரிடுகிறதோ, அப்படி ஆத்மாவின் உண்மையை அறியாததால் (அஞ்ஞானத்தால்) பிரபஞ்சம் (ஸம்ஸாரம்) உண்டாயிருக்கிறது. அதற்குக் காரணமாகிய அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாகி, ஞானம் உண்டான பிறகு அந்தப் புருஷன் திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டான். (ஞானத்தால் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டலாமென்பது காட்டப்பட்டது.) பந்தம், மோக்ஷம் இரண்டும் அஞ்ஞானத்தால் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவே யொழிய உண்மையிலில்லை. அகண்ட அனுபவ சுரூபியும், சுத்தனுமாகிய ஆத்மாவிடத்தில் அஞ்ஞானம், பந்தம், ஞானம், மோக்ஷம் இவைகள் சம்பந்திக்குமா? சுரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறாகப் பந்தமாவது மோக்ஷமாவது இல்லை. (கட்டுப்பட்டவனுக்கு விடுதலையுண்டு; ஒரு பொழுதும் கட்டுப்படாதவனை விடப்பட்டான் என்று எப்படிச் சொல்லலாம்? ஆனதால் ஞானத்தால் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறார்கள் என்பது ஔபசாரிக மென்ற கருத்தினால் முந்திய சுலோகத்தில் தாண்டுகிறவர்கள்போல என்று சொல்லப்பட்டது.) சூரியனை ராத்திரிக்கும் பகலுக்கும் காரணராகச் சொல்வதுபோல் ஆத்மாவிற்குப் பந்தம், மோக்ஷம் இவையுண்டென்ற விவகாரம் ஆத்ம சுரூபத்தை விசாரிக்காததால் ஏற்படுகிறது. பரமாத்மாவாகிய உம்மைச் சரீரம் முதலியவைகளென்று நினைத்தும், சரீரம் முதலியவைகளைப் பரமாத்மாவாகிய நீர் என்று

நினைத்தும், காணுமற்போன் ஆத்மாவை வெளியில் தேடுகிறார்கள். (வீட்டில் காணுமற்போன வஸ்துவைக் காட்டில் தேடினால் கிடைக்குமா?) மூடர்களுடைய அறியாத்தன்மை ஆச்சரியப்படத்தக்கதாக இருக்கிறது. (பிரத்யகாத்ம சுரூபமாக அறிந்தால் ஆத்மாநுபவம் உண்டாகுமென்று கருத்து.) ஓ அநந்தரே! ஸாதுக்கள் இந்தச் சரீரத்திலேயே (சித், ஜடம் இவையுள்ள சரீரத்தில்) உம்மைத் தேடி ஜடத்தை ஆத்மாவல்லவென்று தள்ளிவிட்டு உம்மைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். சரீரத்திலிருக்கும் ஸத்பதார்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்வதே போதுமானது. அஸத் பதார்த்தத்தை எதற்காகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்றால், கயிற்றைப் பார்த்துச் சர்ப்பம் என்று நினைத்தவனுக்குக் கயிறு என்ற ஞானமுண்டாகவேண்டுமானால், சர்ப்பம் அவ்விடத்தில் இல்லாதிருந்தாலும் அதனுடைய சுரூப ஞானமுண்டாகி, இது சர்ப்பமல்ல; இது கயிறு என்று அறியவேண்டியது அவசியமாக இருப்பதுபோல் அனாத்ம சுரூபத்தை யறிந்து, அதனை யபவதித்து (அதல்லவென்று) பின்பு ஆத்ம சுரூபத்தை அறியவேண்டும். (பிரத்யகாத்ம சுரூபமாக அறிந்ததால் தான் முக்தி கிடைக்குமென்று கருத்து.) ஓ தேவ! இப்படி விசாரித்து அனாத்மாக்களை யபவதித்து உம்முடைய சுரூபத்தை யறியவேண்டியதாக இருந்தாலும் அப்பேர்ப்பட்ட ஞானம் உம்முடைய பாதாரவிந்தங்களைச் சேவித்து அதன் சொற்ப பிரசாதத்தையாவது அடைந்தவனுக்கே உண்டாகிறது. மற்றவன் எவனானாலும், எவ்வளவு காலம் விசாரித்தாலும் உம்முடைய உண்மையை அறியமாட்டான். (முந்திய சுலோகங்களால் ஞானத்தால் மோக்ஷம் கிடைக்குமென்று சொல்லப்பட்டாலும் அந்த ஞானமும்

பக்தியில்லாதவனுக்கு உண்டாகிறதில்லை. ஆனதால் பக்தியே மேலானதென்று கருத்து.) ஓ தேவ! எனக்கு இந்த ஜன்மத்திலும், வேறு தாழ்ந்த ஜன்மம் கிடைத்தாலும், உம்முடைய வேலைக்காரர்களுக்குள் ஒருவனாக இருந்து உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைச் சேவித்துக்கொண்டிருக்கும் பாக்கியத்தை அநுக்ரகிக்கவேண்டும். ஓ பிரபுவே! சகல யாகங்களும் எந்த உமக்கு இப்பொழுதும் திருப்தியுண்டுபண்ணிச் சக்தியற்றவைகளாக இருக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட நீர் கோபகுமாரர்களாக இருந்து கோபஸ்திரீகளுடைய ஸ்தன்யத்தையும் (பால்) கன்றுகளாகவிருந்து பசுக்களுடைய பாலையும் அமிருதத்தைப்போலப் பானஞ் செய்தீர் அல்லவா? அதனால் அந்தக் கோபிகைகளும், பசுக்களும் மிகவும் மேலானவர்கள். ஆச்சரியம்! நந்தகோபர் முதலிய கோகுலத்தில் வசிப்பவர்களுக்கு ஒப்புயர்வில்லாத சுக சுரூபியும், பூர்ணரும், நித்யரும், பிரம்மமுமான நீர் மித்திரராக இருப்பதால் அவர்களுடைய பாக்கியமானது ஆச்சரியப்படக்கூடியது. ஓ அச்சுதரே! இந்தக் கோபர்களுடைய மகிமையைப்பற்றியுஞ் சொல்ல வேண்டுமோ! பத்து இந்திரியங்களுக்கு அதிஷ்டான தேவதைகள், மனத்தின் தேவதையான சந்திரன், அகங்காரத்தின் அதிதேவதையான பரமசிவன், புத்தியின் தேவதையும், பிரம்மாவுமாகிய நான் ஆகிய பதின்மூன்று தேவர்களும் இந்திரியங்களாகிய பாத்திரங்களால் உம்முடைய பாதங்களாகிய தாமரை மலரின் அமிருதத்தைப் பானஞ்செய்கிறோம். ஆதலால் நாங்களே மிக்க பாக்கியசாலிகளாக இருக்கிறோம். (சகல இந்திரியங்களால் உம்முடைய சகல குணங்களையும் சேவிக்கும் கோகுலவாசிகளின் பாக்கியம் மிக்க மேலானதென்று கருத்து.)

உம்முடைய பாததூளியை வேதங்கள் எப்பொழுதும் தேடுகின்றன. அப்படிப்பட்ட உம்மைக் கோகுலத்தில் வசிப்பவர்கள் உயிராக நினைத்திருக்கிறார்கள். ஆனதால் அந்தக் கோகுலவாசிகளுக்குள் யாருடையவாவது பாததூளி கிடைக்கும்படியாகப் பூமியில், வனத்தில், கோகுலத்தில் எந்த ஜன்மம் கிடைத்தாலும் அதுவே மேலான பாக்கியம். ஓ தேவ! கோபிகைபோல வேஷந் தரித்து வந்த பூதனையும், பகன், அகன் முதலியவைகளுடன் உம்மை அடைந்தாள். அப்படியிருக்க வீடு, பணம், புத்திரர்கள், பிரியம், மனது, சரீரம், பசுக்கள், பிராணன், இந்திரியங்கள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் உம்மிடத்தில் சமர்ப்பித்திருக்கும் கோகுலவாசிகளுக்கு நீர் எதனைக் கொடுப்பீர்? சகல பலசுரூபமான உம்முடைய சுரூபந்தான் உம்மிடத்திலிருப்பது. அதற்கு மேலான வஸ்து வேறொன்றுமில்லை. அதைப் பக்தர்களைப்போல வேஷந் தரித்த பூதனைக்குக் கொடுத்தீர். உண்மையாகப் பக்தி செய்யும் கோகுலவாசிகளுக்கு அதைக்காட்டிலும் மேலான எந்த வஸ்துவைக் கொடுக்கப்போகிறீர் என்று நான் யோசித்தும் நிச்சயமுண்டாகாமல் என் மனம் மோகிக்கிறது. வைராக்யமுள்ளவர்களான சன்னியாசிகளுக்கும் என்னை அடைவதே பலனாக இருக்கிறது. ஆசை முதலியவைகளை ஜயிக்காதவர்களான இவர்களுக்கு என்னுடைய சுரூபத்தை யடைவதைக்காட்டிலும் மேலான பலன் வேண்டுமாவென்றால், ஓ கிருஷ்ண! உம்முடைய பக்தனாக ஆகிறவரையில்தான் ஆசை திருடனாக இருக்கும் (ஞானரத்தினத்தை அபகரிப்பது); வீடு ஜெயிலாக ஆகும்; கிரகமானது கால் விலங்காகும். (உம்முடைய பக்தர்களால் மேற்சொல்லிய ஆசை முதலிய

வைகள் உம்மிடத்தில் வைக்கப்பட்டனவாகையால் அவை பந்தகங்களாகிறதில்லை. ஆனதுபற்றி சன்னியாசிகளைக் காட்டிலும் கோகுலவாசிகள் மேலானவர்கள் என்று கருத்து.) நீர் பக்தஜனங்களுக்கு ஆனந்தத்தை யுண்டு பண்ணுவதற்காக லோகத்தை அநுசரித்துக்கொண்டிருக்கிறீர். உண்மையில் நீர் பிரபஞ்சத்தின் சம்பந்தமற்றவர். ஓ பிரபுவே! உம்முடைய மகிமை என்னுடைய மனத்திற்கும், சரீரத்திற்கும், வாக்குக்கும் எட்டவில்லை. பலவகையாகச் சொல்வதில் என்ன பிரயோசனம்? தெரிந்தவர்கள் தெரிந்துகொள்ளட்டும்; எனக்குத் தெரியவில்லை. (பகவானுடைய சுரூபத்தை யறிந்ததாகச் சொல்பவர்களைப் பரிகசித்தார்.) ஓ கிருஷ்ண! விருஷ்ணிகளுடைய குலமாகிய தாமரையை மலரச் செய்வதால் சூரியன் போன்றவரே! பூமி, தேவர்கள், பிராம்மணர்கள், பசுக்கள் ஆகிய சமுத்திரங்களை விருத்திசெய்வதாலும், தர்மத்திற்கு விருத்தமான பாஷண்ட தர்மமாகிய ராத்திரியின் இருளைப் போக்கடிப்பதாலும் சந்திரன் போன்றவரே! பூமியில் அரசர்களாகப் பிறந்திருக்கும் அசுரர்களான கம்ஸன் முதலியவர்களை நாசஞ் செய்பவரே! சூரியனாலும் பூஜிக்கத்தக்கவரே! ஓ பகவன்! கல்பம் வரையில் உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். நீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்; சகல ஜகத்திற்கும் அதிபதி; உம்முடைய மகிமை உம்மாலேயே அறியக்கூடியது; இந்த ஜகத்தும் உம்மிடத்திலேயே இருக்கிறது; என்னை விடைகொடுத்து அனுப்பும்" என்று சொல்லி மூன்று தடவை பிரதக்ஷிணஞ்செய்து பகவானுடைய பாதங்களை நமஸ்கரித்து, பிரம்மதேவர் தம்முடைய லோகஞ் சென்றார்.

42—48. பகவான் பிரம்மதேவருக்கு விடை கொடுத்துத் தம்முடைய தோழர்களை முன்போல் யமுனையின் மணல் திட்டில் வரவழைத்தார். அந்தக் கோப குமாரர்கள் ஒரு வருஷ காலமாகத் தங்களுடைய பிராணனாகிய கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிந்திருந்தும் பகவானுடைய மாயையால் அதனை மறந்து அந்த ஒரு வருஷத்தையும் அரை க்ஷணமாக நினைத்தார்கள். பகவானுடைய மாயையால் மோகித்து இந்த ஜகத்தானது தன்னையே அடிக்கடி மறந்துவிடுகிறது. அப்படியிருக்க மாயையால் மோகித்த மனமுள்ளவர்கள் எதைத்தான் மறக்கமாட்டார்கள்? அப்பொழுது கோபகுமாரர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, "நல்வரவா! வாரும். ஒரு கவளங்கூட நீர் புசிக்கவில்லையே; சாப்பிடும்" என்றார்கள். அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் சிரித்துக்கொண்டு அந்தச் சிறுவர்களுடன் சேர்ந்து போஜனஞ்செய்து, மலைப்பாம்பின் தோலை அவர்களுக்குக் காண்பித்துக்கொண்டு கோகுலத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். மேலும், பகவான் மயில் தோகை, புஷ்பங்கள், தாதுக்கள் இவைகளால் தம்முடைய சரீரத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டும், கொம்பு வாத்தியத்தை ஊதிக்கொண்டும், கன்றுகளை ஓட்டிக் கொண்டும், கோபிகைகளுக்கு நேத்திரானந்தத்தைக் கொடுக்கத்தக்கவராகக் கோகுலஞ் சென்றார். அவருடன் செல்லும் கோபர்கள் அவருடைய சுத்தமான சரித்திரத்தைக் கானஞ்செய்தார்கள். அந்தக் கோபகுமாரர்கள் கோகுலஞ் சென்று தங்கள் பந்துக்களை நோக்கி, "யசோதைக்கும் நந்தருக்கும் புத்திரராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் இன்றைய தினம் பெரிதாகிய ஒரு சர்ப்பம் கொல்லப்பட்டது; நாங்களும் காப்பாற்றப்பட்டோம்"

என்று ஒரு வருஷத்திற்குமுன் நடந்த சமாசாரத்தை அன்றைக்கு நடந்ததென்று சொன்னார்கள்" என்று சுகர் சொன்னார்.

49. அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி, "ஓ பிராம்மண! பிறருடைய புத்திரராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் தங்களுடைய புத்திரர்களிடத்திலுள்ள விசுவாசத்தைக்காட்டிலும் அதிகமான சிநேகம் உண்டாவதற்கு என்ன காரணம்? அதனைச் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டார்.

50—59. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "ஓ அரசனே! சகல பிராணிகளுக்கும் தங்களுடைய ஆத்மாவினிடத்திலேயே விசேஷ பிரியம். புத்திரன், பணம், களத்திரம் முதலியவைகள் ஆத்மாவிற்கு உபயோகிக்கப்படுவதால் அவைகளில் பிரியமே யொழிய வேறில்லை. ஓ அரசர்களுக்குட் சிறந்தவரே! ஜனங்களுக்குத் தங்கள் தங்கள் ஆத்மாவினிடத்தில் எவ்வளவு பிரியமோ, அவ்வளவு பிரியம் புத்திரன், பணம், வீடு முதலியவைகளிடத்திலில்லை. (அவைகள் நம்முடையது என்ற அபிமானமே யொழிய, நானென்ற அபிமானமில்லையென்று கருத்து.) சரீரத்தையே ஆத்மாவென்று சொல்பவர்களுடைய மனத்திலும் தேகத்தில் எவ்வளவு பிரியமோ, அவ்வளவு பிரீதி புத்திரன் முதலியவர்களிடத்திலில்லை. இந்தச் சரீரம் மரணத்தை அடையும்பொழுதும், இன்னுஞ் சிலகாலஞ் ஜீவித்திருக்கவேண்டிய ஆசை அதிகமாக இருக்கிறது. ஆனதால் சரீரத்தில் விசேஷ அபிமானம் இருந்தாலும், ஆத்மாவிடத்தில் எவ்வளவு பிரியமிருக்

கிறதோ, அவ்வளவு பிரியம் சரீரத்திலில்லை. ஆனதால் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவிடத்தில் விசேஷ பிரீதியிருக்கிறது. அதனால் புத்திரன் முதலிய சரம், வீடு முதலிய தாவரம் இவைகளடங்கிய ஜகத்தில் பிரீதி ஏற்படுகிறது. இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிறார். இவர் ஜகத்திற்கு க்ஷேமத்தைச் செய்வதற்காக மாயையால் சரீரமுள்ளவர்போலத் தோன்றுகிறார். உண்மையாக விசாரித்தால், அசையும் பொருள் அசையாப் பொருளடங்கிய இந்த ஜகத்து முழுவதும் பகவானுடைய சுரூபமேயொழிய அதைக் காட்டிலும் வேறான வஸ்து ஒன்றுமில்லை. சகல பிராணிகளுக்கும் மாயையே காரணமாக இருக்கிறது. அதற்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே காரணம். ஆனதால் கிருஷ்ணனைக் காட்டிலும் வேறான வஸ்து இருக்கிறதோ? யோசியும். புண்ணியகரமான கீர்த்தியுள்ள ஸ்ரீ பகவானுடைய தளிர் போன்ற பாதங்களாகிய மகான்களால் அடையக்கூடிய ஓடத்தை எவர்கள் ஆச்ரயித்திருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு ஸம்ஸார சமுத்திரம் கன்றின் குளம்படியாக ஆகிவிடும்; மேலும், அவர்களுக்கு வைகுண்டம் வாசஸ்தலமாகிறது; ஆபத்துள்ள ஸ்தலத்தை அவர்கள் ஒருபொழுதும் அடையமாட்டார்கள். கௌமார வயதில் நடந்த கிருஷ்ணனுடைய சரித்திரத்தைக் கோப குமாரர்கள் பௌகண்ட வயதில் தங்கள் பந்துக்களுக்குச் சொன்ன விஷயமாக நீர் கேட்டதற்குப் பதில் சொன்னேன்.

60—61. ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தம்முடைய தோழர்களுடன் சேர்ந்து புல் தரையில் போஜனஞ் செய்ததையும், அகாசுரனைக் கொன்றதையும், கன்றுகளாகவும், கோபர்

களாகவும் ஒரு வர்ஷமிருந்ததையும், பிரம்மதேவர் பகவானைத் துதித்ததையும் எவன் காதினால் கேட்கிறானோ, உச்சரிக்கிறானோ, அவன் சகல புருஷார்த்தங்களையும் அடைகிறான். இப்படி ராமகிருஷ்ணர்கள் இருவர்களும் கண் பொத்திக்கொள்வது, அணை கட்டுவது, குரங்குகளுடன் தாவிச் செல்வது முதலிய விளையாட்டுகளைச் செய்து கோகுலத்தில் கௌமார வயதைக் கழித்தார்கள்.

அத்தியாயம்—15

தேனுகாசுர வதம்

1—19. அந்த ராம கிருஷ்ணர்கள் இருவர்களும் பௌகண்டமென்ற வயதை யடைந்து, பசுக்களை மேய்க்கத் தகுந்தவர்களாகி, தங்களுடைய தோழர்களுடன் பிருந்தாவனத்தில் மாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டு தங்கள் காலடிகளால் அந்த வனத்தைப் புண்ணிய பூமியாகச் செய்துகொண்டு சஞ்சரித்தார்கள். ஒரு நாள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் புல்லாங்குழலை ஊதி, பசுக்களை முன் நடத்திக் கொண்டு பசுக்கள் மேயத் தகுதியானதும், மிகுந்த புஷ்பங்களுள்ளதுமான காட்டில் விளையாடுவதற்காகப் பலராமனுடன் சென்றார். மற்ற கோபர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண னுடைய சரிதத்தைக் கானஞ்செய்துகொண்டு அவர்பின் சென்றார்கள். அந்த வனத்தில் வண்டுகளும், மிருகங்களும், பறவைகளும் காதுக்கு இனிமையாகச் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தன. அவ்விடத்திலிருக்கும் குளத்தின் ஜலமானது ஸாதுக்களுடைய மனம்போல் தெளிந்திருந்தது. அந்த ஜலத்தின் சம்பந்தத்தால் குளிர்ச்சியுள்ளதும், தாமரை மலரில் சம்பந்தப்படுவதால் வாசனையுள்ளதுமான காற்று வீசிற்று. அதனைக் கண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவ்விடத்தில் விளையாடவேண்டுமென்று நினைத்தார். மேலும், அந்த வனத்தில் சிவந்த தளிர்களால் பிரகாசிக்கும் மரங்கள் பழங்கள், புஷ்பங்கள் ஆகிய இவைகளின் பாரத்தால் வணங்கியிருந்தன. அவைகளைப் பார்த்து எல்லாவற்றிற்கும் முந்திய புருஷனாகிய பகவான் சிரித்துக்கொண்டு தமையனாகிய பலராமனை நோக்கி, "ஓ தேவர்களுக்குட் சிறந்தவரே! இந்த மரங்கள் தங்களுடைய பாபத்தைப்

போக்கடித்துக்கொள்வதற்காகப் புஷ்பங்களையும், பழங்களையும் காணிக்கையாக எடுத்துக்கொண்டு தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட உம்முடைய தாமரைமலர்போன்ற பாதத்தைத் தலையால் (கிளையால்) தொட்டு வணங்குகின்றன. ஆச்சரியம்! ஓ பாபமற்றவரே! எல்லா லோகங்களையும் பரிசுத்தப்படுத்தக்கூடிய உம்முடைய கீர்த்தியை இந்த வண்டுகள் கானஞ்செய்துகொண்டு ஆதிபுருஷராகிய உம்முடைய திருவடிகளை உபாசிக்கின்றன. பெரும்பாலும் இவைகள் மகரிஷிகளாக இருக்கவேண்டும். நீர் மனிதனாக அவதரித்து, வனத்தில் ரகசியமாக வசித்தாலும் தங்களுக்குத் தெய்வமாகிய உம்மை மகரிஷிகள் விடுகிறதில்லை. ஓ கொண்டாடக்கூடியவரே! இந்த மயில்கள் கூத்தாடுகின்றன. கோபிகைகள் பார்ப்பதுபோலப் பெண் மான்கள் உம்மைப் பார்ப்பது உமக்குப் பிரியத்தைக் கொடுக்கிறது. இந்தக் குயில் கூட்டங்களும், வீட்டிற்கு (வனம்) வந்தவராகிய உமக்கு இனிமையான சப்தத்தால் பிரியத்தைச் செய்கின்றன; ஆனதால் காட்டில் வசிக்கும் பிராணிகளும் மிகுந்த புண்ணியம் செய்தவைகளேயாம். வீட்டிற்கு வந்தவர்களை யுபசரிப்பது ஸாதுக்களுடைய இயற்கையான குணமல்லவா? இந்தப் பூமியானது இன்றைய தினம் மேலானதாக ஆயிற்று. உம்முடைய பாதங்களைத் தொடுகிற புற்பூண்டுகளும், உம்முடைய நகங்களால் தொடப்பட்ட கொடிகளும், மரங்களும், தயையுடன் உம்மால் பார்க்கப்பட்ட ஆறுகளும், மலைகளும், பறவைகளும், மிருகங்களும் புண்ணியம் பெற்றன. லக்ஷ்மிதேவியாலும் விரும்பப்பட்ட மார்பை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொள்வதால் கோபஸ்திரீகள் மேலானவர்களானார்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணன்

அழகுபொருந்திய பிருந்தாவனத்தைப் பார்த்து, மிகுந்த பிரீதியுடன் மலையின் சமீபத்தில் ஓடுகின்ற ஆற்றங்கரையில் தோழர்களுடன் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு சஞ்சரித்தார். இப்படி பலராமனுடனும், தோழர்களுடனும் சஞ்சரிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மதங்கொண்ட வண்டுகள் ரீங்காரஞ் செய்யும்பொழுது தாமும் பாடுகிறார்; அவர்களுடைய தோழர்கள் அவருடைய சரிதத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். பின்னும் அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சில விடங்களில் ஹம்ஸ பட்சிகள் கத்தும்பொழுது தாமும் அவைகள்போல் சப்திக்கிறார்; மயில்கள் கூத்தாடும்பொழுது தாமும் அவைகள் போல நர்த்தனஞ் செய்கிறார். அதனைக் கண்ட கோபர்கள் சந்தோஷப்படுகிறார்கள். வெகு தூரஞ் சென்ற பசுக்களை அவைகளுடைய பெயரைச் சொல்லி மேக சப்தம் போல் கம்பீரமாக அன்புடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கூப்பிடுகிறார். அந்தச் சப்தமானது கோபர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும் இனிமையாக இருந்தது. சகோரம், க்ரௌஞ்சம், சக்கரவாகம், பரத்வாஜம், மயில் ஆகிய இவைகள் சப்திக்கும்பொழுது தாமும் அவைகள்போலச் சப்திக்கிறார். புலி, சிங்கம் முதலியவைகளைக் கண்டு பயந்தவர்போல அபிநயஞ் செய்கிறார். சில சமயத்தில் விளையாடிக் களைப்படைந்த பலராமனைக் கோபர்களுடைய மடியைத் தலையணையாக வைத்துப் படுக்கச்செய்து, அவருக்குக் கால் பிடிப்பது முதலிய உபசாரங்களைத் தாமே செய்கிறார்; கோபர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கூத்தாடிக்கொண்டும், பாடிக்கொண்டும், ஓடிக்கொண்டும், சண்டைசெய்துகொண்டுமிருப்பதை ராம கிருஷ்ணர்கள் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஒரு சமயம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்

வேடிக்கையாக முஷ்டி யுத்தம் (குத்துச் சண்டை) செய்து, அதனால் களைப்படைந்து ஒரு மரத்தினடியில் தளிர்களைப் பரப்பி, ஒரு கோபனுடைய மடியில் தலையை வைத்துக் கொண்டு படுத்தார். அந்தச் சமயத்தில் மகாத்மாவாகிய அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு சில கோபர்கள் கால் பிடித்தார்கள். புண்ணியசாலிகளான மற்றுஞ் சிலர் விசிறியினால் விசிறினார்கள். ஓ மகாராஜனே! இன்னுஞ் சிலர் அவரிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவர்களாகி; அந்தச் சமயத்திற்குத் தகுதியான அவருடைய இனிமையான சரித்திரங்களை மெதுவாகப் பாடினார்கள். இப்படி லக்ஷ்மீதேவியால் பூஜிக்கப்பட்ட தளிர்போன்ற பாதங்களுள்ளவரும், மாயையால் தம்முடைய உண்மையான ரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தம்முடைய சரிதங்களால் கோப குமாரராக அபிநயஞ் செய்துகொண்டும், இடையில் மனிதரால் செய்யமுடியாதவைகளைச் செய்து தாம் ஈசுவரன் என்பதைக் காண்பித்துக்கொண்டும், சாமானிய ஜனங்களுடன் தாமும் சாமானிய மனிதன் போலவும் விளையாடினார்.

20—41. பலராமனுக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் தோழர்களான ஸ்ரீதாமா, சுபலன், ஸ்தோகன், கிருஷ்ணன் முதலிய கோபர்கள் மிகுந்த அன்புடன் பலராமனையும், கிருஷ்ணனையும் நோக்கி, "ஓ மிகுந்த பலமுள்ள ராம! துஷ்டர்களைச் சிட்சிக்கும் ஓ கிருஷ்ண! இதற்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் அநேக பனைமரங்கள் நிறைந்த பெரிய வனமிருக்கிறது. அந்த வனத்தில் பனம்பழங்கள் ஏராளமாக விழுந்தும், விழுந்துகொண்டும் இருக்கின்றன. ஆனால் தேனுகன் என்ற ஒரு துஷ்ட அசுரன், ஒருவரும்

அவ்விடத்தில் வராதபடி அந்த வனத்தைக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் கழுதையின் உருவங் கொண்டவன்; மிக்க பலமுள்ளவன்; அவனுக்குச் சமமான பலமுள்ள அநேக பந்துக்கள் அவனைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சத்துருக்களைச் சிட்சிப்பவரான ஓ கிருஷ்ண! மனிதர்களைச் சாப்பிடும் அந்த அசுரனுடைய பயத்தால் மனிதர்களும், பசுக்களும், பறவைகளும் அவ்விடம் செல்லுகிறதில்லை. அவ்விடத்தில் எங்களால் புசிக்கப்படாதவைகளும் வாசனை யுள்ளவைகளுமான பழங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளின் நல்வாசனை எங்கும் பரவியிருக்கிறது. அதனை முகர்ந்த மாத்திரத்தில் அந்தப் பழங்களைப் புசிக்கவேண்டுமென்று எங்களுக்கு விருப்பம் உண்டாகிறது. ஓ கிருஷ்ண! அந்தப் பழங்களை எங்களுக்குக் கொடும். ஓ பலராம! தமக்கு இஷ்டமிருந்தால் அவ்விடம் போவோம்" என்றார்கள். அதனைக் கேட்ட ராமகிருஷ்ணர்கள் இருவர்களும் தோழர்களுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டி, சிரித்துக்கொண்டு அவர்களுடன் அந்தப் பனங்காட்டிற்குட் சென்றார்கள். பலராமன் அந்தக் காட்டில் நுழைந்து மதயானைபோல் பனைமரங்களைக் கைகளால் அசைத்தார். பழங்கள் உதிர்ந்தன. அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டுக் கழுதையின் உருவங்கொண்ட அந்த அசுரன் ஓடிவந்தான். அவன் ஓடிவந்த வேகத்தால் பூமியும் மலையும் அசைந்தன. மிகுந்த பலமுள்ள அந்த அசுரன் பின்னங்கால்களால் பலராமனுடைய மார்பில் உதைத்துக் கழுதைபோல் சப்தித்துக்கொண்டு அலைந்தான். பின்னும் அந்த அசுரன் பலராமனிடம் வந்து புறங்காட்டி நின்று, பலராமனைக் கொல்வதற்காகக் கோபத்துடன் பின்னங் கால்களால் உதைத்தான். பலராமர் அந்தக் கழுதையின்

இரு கால்களையும் ஒரு கையால் பிடித்துத் தூக்கி, உயிர் துறக்கும்படி சுழற்றிப் பனை மரங்களின்மீது எறிந்தார். அந்த அசுரனுடைய சரீரத்தால் அடிக்கப்பட்ட பருத்த நுனியுள்ள பனைமரம் பக்கத்திலிருந்த மரத்தின்மீது சாய்ந்து முறிந்தது; அந்த மரமும் மற்றொரு மரத்தின்மீது சாய்ந்தது; அதுவும் இன்னுமொரு மரத்தின்மீது சாய்ந்தது; இப்படி விளையாட்டாகப் பலராமனால் சுற்றி எறியப்பட்ட அசுரனுடைய சரீரத்தால் ஒரு மரம் மற்றொன்றிலும், அது இன்னொன்றிலும் சாய்ந்து, அங்குள்ள மரங்கள் யாவும் பெருங்காற்றில் அகப்பட்டவைபோல அசைந்தன. ஓ அரசனே! வஸ்திரத்தில் நூல்கள் குறுக்காகவும், நீளமாகவும் சேர்ந்திருப்பதுபோல இவ்வுலகங்கள் யாவும் எந்தப் பகவானிடத்தில் வசிக்கின்றனவோ, அந்த அனந்தராகிய ஜகதீசன் தேனுகனை வதம் செய்தது ஆச்சரியமல்ல. இந்த சமாசாரத்தைக் கேட்டு தேனுகனுடைய பந்துக்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும், ராமனையும் கொல்வதற்காக நரி வேஷம் தரித்து, பந்து வதத்தை நினைத்துக் கோபங்கொண்டவர்களாகி எதிர்த்துவந்தார்கள். அப்பொழுது பலராமனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் ஒவ்வொரு நரியின் பின்னங்கால்களைப் பிடித்துச் சுழற்றிப் பனைமரத்தின்மீது எறிந்தார்கள். அப்பொழுது அந்தக் காட்டின் பூமியானது பனம் பழங்களாலும், உயிரற்ற அசுரர்களுடைய சரீரங்களாலும் நிறைந்திருந்ததால் மேகங்களால் பூர்ணமான ஆகாயத்திற்குச் சமமாக இருந்தது. இம்மாதிரியான ராம கிருஷ்ணர்களுடைய செய்கையைக் கண்டு தேவர்கள் முதலியவர்கள் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள்; வாத்தியங்களைக் கோஷித்தார்கள்; ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். பின்பு அந்த அசுரன் மரணமடைந்ததால் மனிதர்கள் பயமில்லாமல் அவ்விடஞ்

சென்று பனம்பழங்களைப் புசித்தார்கள். பசுக்களும் பயமற்றவையாகிப் புற்களை மேய்ந்தன. அதன்பின் தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரும், புண்ணியத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய சரித்திரம், நாமதேயம் ஆகிய இவைகளுள்ளவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்முடன் வரும் கோபகுமாரர்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டவராகிப் பலராமனுடன் கோகுலம் சென்றார்.

42—46. இப்படி கோகுலத்திற்கு வந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்ப்பதற்காகக் கோபஸ்திரீகள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து எதிர்கொண்டு வந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பசுக்கள் நடப்பதால் கிளம்பிய புழுதியடைந்த தலைமயிரில் மயில்தோகையை வைத்துக்கொண்டவரும், காட்டுப் பூக்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டவரும், அழகான பார்வையுள்ளவரும், மனோகரமான சிரிப்புள்ளவரும், வேணுகானஞ் செய்பவருமாக இருந்தார். அவருடைய சரிதத்தைக் கோபர்கள் கானஞ்செய்தார்கள். பகலில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிந்து, துக்கித்துக் கொண்டிருந்த கோபஸ்திரீகள் சாயங்காலத்தில் பகவானுடைய முகமாகிய தேனைக் கண்களாகிய வண்டுகளால் குடித்து (நன்றாகப் பார்த்து) சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். கிருஷ்ணனும் வெட்கமுள்ள சிரிப்பு, வணக்கம் ஆகிய இவைகளுடன் அவர்களுடைய கடைக்கண்களால் பார்க்கப்பட்டு (இப்படி கோபிகைகள் பகவானைப் பார்ப்பதே அவருக்குப் பூஜையென்று கருத்து.) கோகுலத்தில் பிரவேசித்தார். அப்போது புத்திரனிடத்தில் மிக்க பிரியமுள்ளவர்களாகிய யசோதையும், ரோகிணியும் அந்தக் காலத்திற்குத் தக்கபடியும், தங்களிஷ்டப்படியும்

ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது பலராமனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் ஸ்நானம், சரீரத்தைப் பிடிக்கச்செய்வது முதலியவைகளால் களைப்பை நிவர்த்தித்துக்கொண்டும், அழகான வஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொண்டும், திவ்யமான மாலை, சந்தனம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டும், மாதாவினால் கொடுக்கப்பட்ட ருசியான அன்னத்தைப் புசித்து அவர்களால் செல்லங் கொடுக்கப்பெற்று நல்ல படுக்கையில் படுத்து சுகமாக நித்திரை செய்தார்கள்.

47—52. இப்படி பிருந்தாவனத்தில் சஞ்சரிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் ஒரு நாள் பலராமனை அழைக்காமல் மற்ற கோபர்களுடன் யமுனை நதிக்குச் சென்றார். அப்பொழுது மிக்க வெயிலாக இருந்ததால் பசுக்களும், கோபர்களும் மிகுந்த தாகத்தை அடைந்து, யமுனையின் ஒரு மடுவிலிருக்கும் ஜலத்தைக் குடித்தார்கள். அது விஷங் கலந்த ஜலமானதால் தெய்வகதியாக அதைக் குடித்தவுடன் எல்லாரும் மூர்ச்சையை அடைந்து மரணமடைந்தார்கள். சிறந்த யோகிகளுக்கும் அதிபதியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அதைப் பார்த்துத் தம்மையே கதியாகக்கொண்டவர்கள் மரணமடைந்ததால் அமிருதத்தை வர்ஷிக்கும் தமது பார்வையால் அவர்களைப் பிழைக்கச்செய்தார். அவர்கள் ஞாபகத்தை அடைந்து, ஜலத்தினருகிலிருந்து எழுந்து ஒருவருக்கொருவர் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்கள். பின்னும் விஷ ஜலத்தால் மரணமடைந்த தாம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அநுக்கிரகம் பொருந்திய பார்வையாலேயே பிழைத்தோம் என்று நினைத்தார்கள்.

அத்தியாயம்—16

காளியமர்த்தனம்

1—3. "யமுனை நதி காளியமென்ற சர்ப்பத்தால் கெடுக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்த நதியைச் சுத்தப்படுத்துவதற்காக அந்த சர்ப்பத்தை வெளியில் துரத்தினர்" என்று சுகர் சொல்ல, அதைக் கேட்ட பரீக்ஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, "அந்தக் காளியென்ற சர்ப்பம் அநேக யுகமாக ஜலத்தில் வசித்த காரணமென்ன? (ஜலத்தில் வசிக்கும் ஜந்துவல்லவே யென்று கருத்து.) மிக்க ஆழமான ஜலத்திற்குள் வசிக்கும் அந்த சர்ப்பத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் எவ்விதமாக அடக்கினர்? ஓ பிராம்மண! தம்முடைய இஷ்டப்படி நடப்பவரும் (சுதந்திரர்) காலதேசங்களால் அளவிடக் கூடாதவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் கோபகுமாரராக இருந்து செய்த மேலான செய்கைகளாகிய அமிருதத்தைப் பானஞ்செய்து, போதுமென்ற திருப்தியுண்டாகுமா? ஆனதால் அதனைச் சொல்லவேண்டும்" என்றார்.

4—11. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "யமுனையில் ஒரு மடு இருந்தது. அதில் காளியனென்ற சர்ப்பம் வசித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த சர்ப்பத்தின் விஷாக்கினியால் அந்த மடுவின் ஜலங் கொதித்துக்கொண் டிருந்தமையால் ஆகாயத்தில் பறக்கும் பறவைகளும் அந்த உஷ்ணத்தால் கீழே விழுகின்றன; மேலும், அந்த விஷ ஜலத் துளிகளுடன் வீசும் அலைக்காற்றினால் அந்த மடுவின் கரையில் மரம், கொடி, செடி முதலிய தாவரங்களும், மிருகம் முதலிய ஜங்கமங்களும் நசித்துவந்தன.

அப்பொழுது துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பதற்காக அவதரித்த வராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கொடுமையான விஷவேகமுள்ள காளியனையும், அவனால் கெடுக்கப்பட்டிருக்கும் யமுனா நதியையும் பார்த்து, அருகிலிருந்த மிகவும் உயரமான கடம்ப மரத்தின்மீதேறி இடுப்பிலுள்ள வஸ்திரம் முதலிய வைகளைக் கெட்டியாக இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு கையை மற்றொரு கையால் அடித்து (கைகொட்டி), அந்த விஷஜலமுள்ள மடுவில் குதித்தார். புருஷர்களுக்குட் சிறந்தவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் குதித்த வேகத்தால் அந்த மடுவிலிருந்த சர்ப்பங்கள் விஷவேகத்துடன் பெருமூச்சு விட்டன. அதனால் ஜலம் உயரக் கிளம்பியது; மேலும், அந்த மடுவில் விஷாக்னியால் கொதித்தும், பயங்கரமாயுள்ள அலைகளுண்டானதால் ஜலம் கரையின்மேல் நூறு விற்கடை தூரம் பரவியது; அதிகப் பலமுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவா னுக்கு இது பெரிதல்ல. இப்படி மதயானைபோன்ற பலமுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அந்த மடுவில் கைகளால் ஜலத்தை அடித்து நீந்திக்கொண்டு விளையாடினார். அப் பொழுது அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்ட காளியனென்ற சர்ப்பமானது தன்னுடைய வீட்டுக்கு நேர்ந்த அவமானத் தைப் பார்த்து, அதனைச் சகியாமல் மேலே கிளம்பியது. (அப்பொழுது மிக்க அழகுள்ளவரும், மிருதுவான சரீர முள்ளவரும், மேகம் போன்ற காந்தியுள்ளவரும், பீதாம் பரத்தை தரித்தவரும், ஸ்ரீ வத்ஸத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வரும், புன்சிரிப்புள்ள அழகிய முகமுள்ளவரும், தாமரை மலரின் நடுப்போன்ற பாதங்களுள்ளவரும், பயமற்று விளையாடிக்கொண்டிருப்பவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவா னுடைய சமீபத்தில் அந்தக் காளியனென்ற சர்ப்பஞ் சென்று, அவருடைய மர்மஸ்தானங்களில் கடித்துத்

தன்னுடலால் அவரைச் சுற்றிக்கொண்டது. இப்படி சர்ப்பத்தின் உடலால் சுற்றப்பட்டு அசையாமலிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைப் பார்த்த கோபர்கள் மிகவும் வருத்தமடைந்தார்கள். மேலுமவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே அந்தரங்கத் தோழனாக நினைத்தவர்களானதாலும், தங்களுடைய சரீரம், மித்திரர்கள், பொருள், களத்திரம், ஆசை ஆகிய இவைகளை ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் சமர்ப்பித்தவர்களானதாலும், துக்கத்தாலும் (மன வருத்தம்), சோகத்தாலும் (அழுவது), பயத்தாலும் புத்தி மயங்கினவர்களாகிப் பூமியில் விழுந்தார்கள். அப்பொழுது பசுக்களும், விருஷபங்களும், கன்றுகளும் துக்கத்தால் கதறிக்கொண்டு விசேஷ பயத்தை அடைந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே பார்த்துக்கொண்டு அழுகிறவைபோல நின்றன.

12—22. அப்பொழுது கோகுலத்தில் பூமியிலும், ஆகாயத்திலும், சரீரத்திலும் அதிபயங்கரமான மூவகையான அபசகுனங்கள் காணப்பட்டன. அந்த உத்பாதங்களால் பயம் சமீபத்தில் வரப்போகிறதென்று காட்டப்பட்டது. அப்பொழுது நந்தன் முதலிய கோபர்கள் அந்த உத்பாதங்களைக் கண்டு, "பலராமனை விட்டுத் தனியாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு வனத்திற்குப் போயிருக்கிறார்" என்பதை யறிந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை அறியாதவர்களாகையால், 'ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மரணமடைந்தார்' என்று நிச்சயஞ் செய்துகொண்டார்கள். மேலும், அவர்கள் கிருஷ்ணனையே நினைத்து, அவரையே தங்கள் பிராணனாகப் பாவித்துத் துக்கம், சோகம், பயம் இவைகளை அடைந்தார்கள். பின்னும் வயது சென்றவர்கள், சிறுவர்கள், ஸ்திரீகள்

முதலிய எல்லோரும் பசுக்கள்போல ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடன் தீனர்களாகிக் கோகுலத்திலிருந்து புறப்பட்டார்கள். இப்படிப் பயந்து துக்கிக்கும் கோபர்களைப் பார்த்து, ரோகிணியின் புத்திரராகிய பலராமன் தம்பியின் மகிமையை அறிந்தவராகையால் சிரித்துக்கொண்டு மௌனமாக இருந்தார். அந்தக் கோபர்கள் தங்களுக்குப் பிரதிபாத்திரனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தேடிக்கொண்டு உத்தம புருஷ லட்சணங்களுள்ள அவருடைய காலடிகளைப் பார்த்து, அந்த வழியாகச் சென்று யமுனையின் கரைக்குச் சென்றார்கள். பின்னுமவர்கள் அந்த மார்க்கத்தில் மற்ற கோபர்களுடைய காலடிகளுடன் இடையில் தாமரைப்பூ, யவம், அங்குசம், அசனி, துவஜம் முதலிய அடையாளங்களுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய காலடிகளைக் கண்டு, அதன் வழியே சீக்கிரமாகச் சென்று காளியனுடைய மடுவிற்கு வந்தார்கள். அவ்விடத்தில் ஜலத்தில் சர்ப்பத்தின் உடலால் சுற்றப்பட்டு அசைவற்று இருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும், அதனைப் பார்த்து மூர்ச்சையடைந்திருக்கும் கோப குமாரர்களையும், அருகில் நின்று கதறுகின்ற பசுக்களையும் பார்த்து மிகவும் வருத்தத்தையடைந்தார்கள். அப்பொழுது கோப ஸ்திரீகள் அனந்தனாகிய பகவானிடத்தில் பிரியமுள்ளவர்களாகையால் அவர் தங்களிடத்தில் வைத்திருக்கும் சிநேகத்தையும், அவருடைய சிரிப்பையும், பார்வையையும், வார்த்தையையும் நினைத்து, அப்படிப்பட்ட கிருஷ்ணன் சர்ப்பத்தால் சுற்றப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்து மிகுந்த வருத்தத்தையடைந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனில்லாத இம்மூவுலகத்தையும் சூனியமாகப் பார்த்தார்கள். மேலுமவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குக் கெடுதி நேரிட்டதென்று துக்கப்படும் யசோதை

யினிடம் வந்து, அவளுக்கு சமமான வருத்தமுள்ளவர்களாகிக் கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு மிகவும் பயத்துடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு, அவருடைய சரிதத்தையே சொல்லிக்கொண்டு பிரஞ்ஞையற்றவர்களாக இருந்தார்கள். அப்பொழுது நந்தன் முதலியவர்கள் கிருஷ்ணனையே பிராணனைப் பாவித்தவர்களாகையால் அந்த மடுவில் இறங்குவதற்கு யத்தனித்தார்கள். அதனைக் கண்ட பலராமன் கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை அறிந்தவராகையால் மடுவில் இறங்கவேண்டாமென்று கோபர்களைத் தடுத்தார்.

23—32. அந்தச் சமயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் சிறுவர்கள், ஸ்திரீகள் முதலிய கோகுலத்தில் வசிப்பவர்கள் எல்லாரும் தமக்காகத் துக்கப்படுவதையும், தம்மையே கதியென்று நினைத்திருப்பதையும் அறிந்து, மனிதர்களின் சுபாவத்தை அநுசரித்து ஒரு முகூர்த்தம் சர்ப்பத்தால் சுற்றப்பட்டிருந்து, பின்பு தம்முடைய சரீரத்தைப் பருக்கச் செய்து, அதிலிருந்து மேலே கிளம்பினார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரீரமானது விருத்தியடையும்பொழுது அந்தக் காளியன் மிகுந்த சிரமத்தை யடைந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுவிட்டுக் கோபத்துடன் படங்களைத் தூக்கிக்கொண்டும், மூக்கின் வழியாக விஷத்தைக் கக்கிக்கொண்டும், மழுபோன்ற கண்களுடனும், கொள்ளிக்கட்டைபோன்ற முகத்துடனும் கிருஷ்ணனைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றது. இப்படி இரண்டாகப் பிளந்த நாக்கினால் இரண்டு கடைவாய்களை நக்கிக்கொண்டு உக்கிரமான விஷாக்கினியுள்ள கண்களுடன் கூடியதுமான அந்த சர்ப்பத்தின்மீது ஏறுவதற்கு சமயம் பார்த்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்

கருடன்போல் அதனைச் சுற்றி விளையாடினர். இப்படிச் சுற்றுவதால் காளியனுக்கு தேகத்தில் பலம் குறைந்தது. அந்தச் சமயத்தில் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உயரமான தோள்களுள்ள அந்தக் காளியன்மீதேறி நர்த்தனஞ் செய்தார். அவருடைய தாமரை மலர்போன்ற பாதமானது காளியனுடைய தலையிலிருக்கும் ரத்தினங்களுடைய காந்தியால் மிக்க சிவப்பாக இருந்தது. எல்லா வித்தைகளுக்கும் குருவாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அசைந்துகொண்டிருக்கும் அந்த சர்ப்பத்தின் தலைகளிலும் நர்த்தனஞ் செய்தார். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நர்த்தனஞ் செய்ய யத்தனிக்கும்பொழுது கந்தர்வர்கள், சித்தர்கள், சாரணர்கள், மகரிஷிகள், தேவஸ்திரீகள் ஆகிய இவர்கள் புஷ்பமாரி பெய்து, மிருதங்கம், பணவம், ஆனகம் முதலிய வாத்தியங்களுடன், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சமீபஞ் சென்று வாத்தியங்களை முழங்கினதுமன்றிப் பாடினர்கள். துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் காளியனுடைய முக்கியங்களான தலைகளிலும் ஏறி, எந்தத் தலை வணங்கவில்லையோ அதனைக் காலால் மிதித்துக்கொண்டு விளையாடினர். அப்பொழுது காளியன் வாயினாலும் மூக்கினாலும் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு உயிர் துறக்கும்படியான அவஸ்தையை யடைந்தான். பின்னும் அந்தக் காளியன் கோபத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக் கண்களால் விஷத்தைக் கக்கிக்கொண்டு எந்தத் தலைகளை உயரத் தூக்க யத்தனித்தானோ, அந்த அந்தத் தலைகளைப் புராண புருஷராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் புஷ்பங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்போலக் காலால் உதைத்து வணக்கினர். (புஷ்பங்களால் பூஜிக்கப்பட்ட பகவான் க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பதுபோலக் காளியனுடைய

மதத்தை யடக்கினர் என்பது கருத்து.) ஓ பரீக்ஷித்து அரசனே! இப்படி பகவான் அற்புதமாக நர்த்தனஞ் செய்ததால் குடைபோன்ற சர்ப்பத்தின் படங்கள் நசுக்கப் பட்டன. அதன் உடல் முறிந்தது. முகத்தினல் ரத்தம் வெளிப்பட்டது. அவ்வளவு அவஸ்தையை அடைந்த சர்ப்பமானது தன் தலையில் நர்த்தனஞ் செய்பவரைப் புராண புருஷரென்றும், ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்குக் காரணரென்றும், நாராயணனென்றும் நினைத்து, மனத்தால் அவரைச் சரணமடைந்து, சகல லோகங்களையும் வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாரத்தைத் தாங்காமல் வருத்தப்படுபவனும், அவருடைய காலால் மிதிக்கப்பட்டு நசுங்கிய படங்களையுடையவனுமான காளியனையும், அவன்மீதேறி நர்த்தனஞ் செய்யும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் பார்த்து, காளியனுடைய பத்தினிகள் வஸ்திரம், ஆபரணம், தலை முடிச்சு இவைகள் நழுவியவர்களாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் வந்தார்கள். பின்னுமவர்கள் மனங் கலங்கினவர்களாகித் தங்கள் குழந்தைகளை முன்னிட்டு, இரு கைகளையுங் கூப்பிக்கொண்டு தங்கள் புருஷனை விடுவித்துக்கொள்வதற்காகச் சரீரத்தைப் பூமியில் கிடத்தி, எல்லாருக்கும் அதிபதியும், காப்பாற்றுகிறவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சரணமடைந்தார்கள்.

33—53. துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பதற்காக நீர் அவதரித்தவராகையால் அக்கிரமஞ் செய்த இந்தக் காளியனை நீர் சிட்சித்தது நியாயமேயாம். மேலும் நீர் சத்துருக்களையும், புத்திரர்களையும் சமமாகப் பார்ப்பவர்; அதனல் துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பதே தர்மம் என்று ஆலோசித்து சிட்சிக்கிறீர். (சிட்சிப்பது பிரதிகூலமென்று

அந்தச் சமயத்தில் தோன்றினாலும், பிந்திய காலத்தில் அது இதத்தைச் செய்வதால் அதுவும் அநுகூலமென்று நினைத்தே நீர் சிட்சிக்கிறீர் என்று கருத்து.) உம்மால் செய்யப்பட்ட சிட்சையானது எங்களுக்கு அநுக்கிரகமே யொழிய வேறில்லை. நீர் யாரைச் சிட்சிக்கிறீரோ, அவனுக்குப் பாபம் நிவர்த்தியாகிறது. இந்தக் காளியனுக்கு சர்ப்ப ஜன்மத்தை யுண்டுபண்ணிய பாபமானது இப்பொழுது நிவர்த்தியாகிவிட்டது; ஆனதால் உம்முடைய கோபம் எங்களுக்கு அநுக்கிரகமாகிறது. எங்களுடைய பர்த்தாவாகிய இந்தக் காளியன் முன் ஜன்மத்தில் அகங்காரமற்றவராகி எவ்விதத் தவஞ்செய்தாரோ? அல்லது சகல பிராணிகளிடத்திலும் தயை செய்வதாகிய தர்மத்தை யநுஷ்டித்தாரோ, எல்லாவற்றையும் ஜீவிக்கச்செய்பவரான நீர் தவத்தாலும், தர்மத்தாலும் சந்தோஷத்தை அடைகிறீர். உம்முடைய பாதத்தில் ஒட்டிய தூளியின் ஸ்பரிசம் மிகவும் துர்லபம். அந்தப் பாததூளிக்காக லக்ஷ்மிதேவி மிக்க நியமங்களுடன் சகல ஆசைகளையும் ஒழித்து வெகுநாள் தவஞ்செய்தாள். அப்படிப்பட்ட உம்முடைய பாததூளி இந்தக் காளியனுக்கு எந்தப் புண்ணியத்தின் மகிமையால் கிடைத்ததோ தெரியவில்லை. மேலும், உம்முடைய பாததூளியை அடைந்தவர்கள் சக்கரவர்த்தியாக இருக்கவேண்டுமென்றாவது, சுவர்க்க ராஜ்யத்தையாவது, பிரம்ம பட்டத்தையாவது, கீழுலகங்களுக்கு அதிபதியாக இருப்பதையாவது, யோக சித்திகளையாவது, மோக்ஷத்தையாவது விரும்பமாட்டார்கள். ஸம்சார சக்கரத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஜீவன், உம்முடைய பாததூளியை விரும்பினாலில் உடனே அவனுக்கு இஷ்டமான சம்பத்து கிடைக்கிறது. ஆனதால்,

இந்த சர்ப்பராஜன், தமோகுணமுள்ளவரானாலும், கோப சுபாவமுள்ளவரானாலும் மற்றவர்களால் அடையமுடியாத தான அந்தப் பாததூளியை அடைந்தார். சகல பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக வசிப்பவரும், காலத்தாலும் தேசத்தாலும் அளவிடக்கூடாதவரும், ஆகாசம் முதலிய பூதங்களுக்கும் ஆச்ரயமாக இருப்பவரும், எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியிருப்பவரும், எல்லாவற்றிற்கும் காரணரும், காரணங்களைவிட மேலானவரும், மனத்தால் எண்ண முடியாத ஐசுவரியம் முதலிய குணங்களுள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். மேலும் நீர் ஞானம், சித்சக்தி ஆகிய இவைகள் நிறைந்தவர்; பிரம்மம்; குணங்களற்றவர்; விகாரமற்றவர்; பிரகிருதியைப் பிரவர்த்திக்கச் செய்பவர்; பிரகிருதி சம்பந்தமற்ற அளவில்லாத சக்தியுள்ளவர்; (குணங்களற்றிருப்பதால் பிரம்மமும், ஞானசுரூபமாகையால் காரணாதீதமும், பிரகிருதியைப் பிரவர்த்திக்கும்படி செய்யும் அனந்த சக்தியுள்ளவராகையால், காரணமாகவும் இருப்பவரென்று கருத்து.) பின்னும் நீர் காலசுரூபி; காலசக்திக்கு ஆச்ரயமாக இருப்பவர்; சிருஷ்டி முதலிய சமயங்களுக்குச் சாட்சியாக இருப்பவர்; ஜகத்சுரூபியாக இருப்பவர்; அதற்குச் சாட்சியாக இருப்பவர்; அதனைப் படைத்தவர்; அதற்குக் காரணமாக இருப்பவர்; ஐந்து பூதங்கள், தன்மாத்திரைகள், இந்திரியங்கள், பிராணன், மனம், புத்தி, சித்தம் இவைகளின் சுரூபமாக இருப்பவர்; முக்குணங்களின் காரியமான அகங்காரமுள்ளவர்களும், தம்முடைய அம்சமாக இருப்பவர்களுமான ஜீவர்களுடைய அநுபவமுள்ளவர்; அபிமானமற்றவர்; சூக்ஷ்மர்; கூடஸ்தர் (உபாதியின் விகாரமற்றவர்); எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்; இருக்கிறார், இல்லை; ஸம்ஸாரி, ஸம்ஸார

மற்றவர்; ஒருவர், அநேகர் என்று பலவகையான வாதங்களை அனுசரிப்பவர் (மாயையால் என்று கருத்து); சப்தம், பொருள் ஆகிய இவைகளின் சக்தியுள்ளவர்; இந்திரியங்களுக்கும் காரணமாக இருப்பவர்; அவைகளைத் தாம் அபேட்சிக்காதவர்; ரிக் வேதம் முதலிய சாஸ்திரங்களையுண்டுபண்ணினவர்; பிரவிருத்தி தர்ம சுரூபி; நிவிருத்தி தர்ம சுரூபி; சகல வேதசுரூபி; அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும், பலராம சுரூபியும், வசுதேவருடைய புத்திரரும், பிரத்யும்ன சுரூபியும், அனிருத்தரும், பக்தர்களைக் காப்பாற்றுகிறவருமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். பின்னும் நீர் அந்தக்கரணம் முதலியவைகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவர்; அந்தக்கரணம் முதலியவைகளால் தம்மை மறைத்துக்கொண்டு பிரகாசிப்பவர்; சித்தம், புத்தி முதலியவைகளின் விருத்திகளான சைதன்யம், நிச்சயம் முதலியவைகளால் காட்டக் கூடியவர்; (அவைகளுக்குச் சாட்சியாக இருப்பவரென்று கருத்து.) ஒன்றுக்கும் விஷயமாகாதவர்; இப்படிப்பட்டதென்று ஊகிக்கமுடியாத மகிமையுள்ளவர்; ஆனாலும் சகல பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாக இருந்து அவைகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதால் ஊகிக்கக்கூடியவர்; இந்திரியங்களைப் பிரவர்த்திக்கச் செய்பவர்; ஆத்மாவில் ரமிப்பவர்; ஆத்மாவில் ரமிப்பதையே சுபாவமாகக் கொண்டவர்; (அப்படி சாதனத்தை யநுஷ்டித்தவரல்லவென்று கருத்து.) ஸ்தூல சூக்ஷ்மங்களின் சுரூபத்தை அறிந்தவர் (அவைகளில் அபிமானமற்றவரென்று கருத்து); எல்லாவற்றிற்கும் அத்யக்ஷர்; ஜகத்தின் சம்பந்தமற்றவர்; ஜகத்தாக மாறுகிறதற்கு அதிஷ்டானமாயுள்ளவர்; அவர்களுக்கு சாக்ஷியாக இருப்பவர்; காரணர்; ஓ பிரபுவே! இந்த

லோகத்தைப் படைப்பது, சம்ரக்ஷிப்பது, நாசஞ்செய்வது ஆகிய இவைகளை நீர் அபிமானமற்றவராகிக் காலசக்தியைத் தரித்து, மாயையால் செய்தீர். ஓ அமோகமான விளையாட்டுள்ளவரே! நீர் பார்வையால் அவரவர்களுடைய சுபாவங்களைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு விளையாடுகிறீர். அப்படிப்பட்ட உமக்கு மூவுலகத்திலிருக்கும் ஸாதுக்களும், மூடர்களும் சரீரங்களேயாம். ஸாதுக்கள் சாந்த சரீரங்கள், மூடர்கள் அசாந்த சரீரங்கள். தர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்வதற்கும், ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் அவதரித்தவராகிய உமக்கு சாந்தங்களான சரீரங்கள் பிரியமானவைகள். ஆனதால் எங்களுடைய பர்த்தாவாகிய காளியன் உம்முடைய பிரஜையல்லவா? ஓ சாந்தமான ரூபமுள்ளவரே? உம்முடைய சுரூபத்தை யறியாத உம்முடைய குழந்தையான இந்த சர்ப்ப ராஜனால் செய்யப்பட்ட ஒரு குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும். ஓ பகவன்! இந்த சர்ப்பராஜன் பிராணாவஸ்தையை அடைந்திருக்கிறார். பரிதவிக்கக்கூடிய ஸ்திரீகளான எங்களுக்குப் பிராணனாகிய பர்த்தாவைக் கொடுத்து எங்களை அநுக்ரகிக்கவேண்டும். (துஷ்டர்களை அநுக்கிரகித்தால் பிறருக்கு உபத்திரவத்தைச் செய்வார்களென்று நினைக்கவேண்டாம்.) உம்முடைய வேலைக்காரிகளான நாங்கள் எதனைச் சிரத்தையுடன் அநுஷ்டித்தால் பயமற்று சஞ்சரிப்போமோ அதனை உபதேசியும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

54—59. இப்படி நாகபத்தினிகளால் துதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தம்முடைய பாதத்தால் மிதிக்கப்பட்டு நசுங்கியிருக்கும் தலைகளுள்ள காளியனை

விட்டுவிட்டார். அப்பொழுது காளியன் இந்திரிய பலத்தை அடைந்து பெருமூச்சு விட்டு, அஞ்சலிபந்தம் செய்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, "நாங்கள் துஷ்டர்கள்; தமோகுணத்தை முக்கியமாகக் கொண்டவர்கள்; பிறக்கும்போதே மிகுந்த கோபமுள்ளவர்கள்; ஆனதால் பிராணிகளுக்குச் சரீரத்தில் அபிமானத்தை உண்டு பண்ணும் சுபாவமானது கெட்டதானாலும் அது விடமுடியாதல்லவா? ஓ எல்லாவற்றையும் காப்பாற்று பவரே! இந்த ஜகத் முழுவதும் பலவகையான சுபாவமுள்ளதானாலும், அநேக விதமான பராக்கிரமம், இருப்பிடம், காரணம், மனது இவைகளுள்ளதாகவும் மாயையால் பலவகையாக உம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அந்த ஜகத்திற்குள்ளடங்கிய சர்ப்பங்களாகிய நாங்கள் மிகுந்த கோபமுள்ள ஜாதிகள்; உம்முடைய மாயையால் மோகித்தவர்கள்; ஆனதால் நிவர்த்திக்க முடியாத உம்முடைய மாயையை எங்களால் எப்படி ஜயிக்கமுடியும்? உம்முடைய அநுக்கிரகத்தால் அந்த மாயையை ஜயிக்க வேண்டும். ஆனதால் எங்களுக்கு அநுக்கிரகத்தையாவது சிக்ஷையையாவது உம்முடைய இஷ்டப்படி செய்யும்" என்று சொன்னான்.

60—63. அதனைக் கேட்ட மனித வடிவங்கொண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அந்த சர்ப்பத்தை நோக்கி, "ஓ சர்ப்பமே! நீ இனி இவ்விடத்தில் வசிக்கக்கூடாது. உன்னுடைய பந்துக்கள், குழந்தைகள், ஸ்திரீகள் ஆகிய இவர்களுடன் சமுத்திரத்திற்குப் போகவேண்டும். இந்த மடுவின் ஜலமானது பசுக்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் உபயோகப்படட்டும். தாமதிக்கவேண்டாம். உனக்கு

என்னால் செய்யப்பட்ட இந்த உத்தரவை எவன் நினைக்கிறானோ, எவன் இரண்டு ஸந்தியாகாலங்களிலும் இதைச் சொல்லுகிறானோ, அவனுக்கு சர்ப்ப பயம் இல்லாமலிருக்கட்டும். எவன் இந்த மடுவில் ஸ்நானஞ் செய்து தேவதைகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்கிறானோ, எவன் இதில் ஸ்நானஞ்செய்து உபவாசமிருந்து இந்தக் கதையை நினைத்துக்கொண்டு தேவர்களைப் பூஜிக்கிறானோ, அவனுடைய சகல பாபங்களும் நிவர்த்தியாகின்றன. நீ கருடனிடத்தில் பயந்து, உன்னுடைய ரமணகம் என்ற த்வீபத்தை விட்டு இந்த மடுவுக்கு வந்தவனல்லவா? இப்பொழுது என்னுடைய பாதத்தால் நீ அடையாளமிடப்பட்டவனாதலால், கருடன் உன்னைப் புசிக்கமாட்டார்" என்று சொன்னார்.

64—68. அற்புதமான சரிதங்களுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் இப்படி அனுக்ரகிக்கப்பட்ட அந்த சர்ப்பராஜன் தன்னுடைய பத்தினிகளுடன் மிகுந்த ஆதரவோடு சந்தோஷமாக உயர்ந்த வஸ்திரத்தாலும், மாலைகளாலும், ரத்தினங்களாலும், ஆபரணங்களாலும், சந்தனங்களாலும், தாமரை மாலையாலும் பூஜித்து, ஜகத்பதியான கிருஷ்ணனுக்கு நல்ல வார்த்தை சொல்லிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்து, அவரிடம் விடைபெற்று ஸ்திரீகளுடனும், புத்திரர்களுடனும், சிநேகிதர்களுடனும் சமுத்திரத்தின் தீவுக்குச் சென்றான். விளையாட்டாக மனித வடிவங் கொண்ட பகவானுடைய அனுக்கிரகத்தால் அன்றைய தினமே அந்த யமுனையின் மடு விஷமில்லாத அமிருதம் போன்ற ஜலமுள்ளதாக ஆயிற்று.

நோட்டு

கடம்ப மரத்தின்— காளியனுடைய விஷ வேகத்தால் சமீபத்திலுள்ள மரங்களும், கொடிகளும் எரிந்துபோயிருக்க, இந்தக் கடம்ப மரம் மாத்திரம் எப்படி ஜீவித்திருந்தது என்றால், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதஸ்பரிசம் கிடைக்கத்தக்க அதிருஷ்டம் இருந்ததால் ஜீவித்திருந்தது.—ஸ்ரீத. ஸ்ரீ கருட பகவான் தேவ லோகத்திலிருந்து அமிருதக் குடத்தைக் கொண்டுவரும்பொழுது இந்த மரத்தின்மீது உட்கார்ந்தார். அந்த அமிருத சம்பந்தம் பெற்றதால் மரம் பட்டுப்போகாமலிருந்தது என்று கூறுவர் சிலர். பூமியிலும்—பூமி அசைவது முதலியவை பூமியிலுண்டாகும் உத்பாதங்கள். குறைக் கொள்ளி விழுவது முதலியவை ஆகாயத்திலிருந்து உண்டானவை. இடதுகண் துடிப்பது முதலியவை சரீரத்திலுண்டானவை.—ஸ்ரீத. பசுக்கள்போல — பசுக்களுக்குக் கன்றுகளிடத்தில் அதிகப் பிரீதியுண்டு. காலடிகளின் இடையில்— மூலத்தில் கவாம் என்ற பதமிருப்பதால் யோகிகள் வேதத்தின் மார்க்கமாகச் சென்று இதல்ல, இதல்லவென்று உபாதிகளைத் தள்ளிப் பகவானுடைய சுரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்வதுபோலக் கோபர்களுடைய காலடிகளுடன் சேர்ந்திருக்கும் பகவானுடைய காலடிகளைப் பார்த்து அந்த லக்ஷணங்களால் இதல்ல, இதல்ல வென்று கோபர்களுடைய அடிவைப்பைத் தள்ளி பகவானுடைய காலடியைத் தெரிந்துகொண்டு, அதன்வழி சென்றார்கள் என்று கருத்து.—ஸ்ரீ தரீயம்: காளியனுடைய பத்தினிகள் 33-வது சுலோகம் முதல் ஆறு சுலோகங்களால் பகவான் செய்த சிக்ஷை சரியானதென்று சொல்லி, பிந்திய 10 சுலோகங்களால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தோத்திரஞ்செய்து, பிந்திய 5 சுலோகங்களால் பிரார்த்தித்தார்கள். சகல பிராணிகளிடத்திலும்—இதுமுதல் 10 சுலோகங்களால் யாரைச் சரணமடையக்கூடுமோ, அவருடைய குணங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. சரண்யனுடைய குணங்கள் அண்டினவர்களுடைய காரியத்தை முடிக்கத்தக்கவைகள், ஆச்ரயிக்கத் தகுதியானவைகளென்று இரு வகைகளுள்ளன. மூலத்தில் பூதாய,

பராய பரமாத்மனே என்றிருப்பதால் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவராக இருப்பதாகிய பரத்வம் காட்டப்பட்டது. எவர் ஈசுவரனோ, எவர் அழிவற்றவரோ, எவர் மூவுலகங்களிலும் வியாபித்திருக்கிறாரோ, அவரே உத்தம புருஷன். அவரே பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறார்; இப்படி எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவராக இருந்தாலும் சுலபரென்பது சகல பிராணிகளிடத்திலும் வசிக்கிறார் என்பதால் காட்டப்பட்டது. இதனால் பக்தர்கள் ஆச்ரயிக்க சௌகரியமான பரத்வம், ஸௌலப்யம் முதலிய குணங்கள் பகவானிடத்திலிருக்கின்றனவென்று விளங்குகிறது. அண்டினவர்களுடைய கெடுதியை நிவர்த்திக்கும் உபாயத்தை யறிந்திருப்பதாகிய ஞானம், அவருடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்யத்தக்க உபாயத்தை யறிந்திருப்பதாகிய விஞ்ஞானம், சேர்க்கமுடியாததைச் சேர்க்கும் சாமர்த்தியமாகிய சக்தி, எல்லாருக்கும் சேஷி (யஜமானன்) யாகவிருப்பது, ஸ்ரீ, காமம் முதலிய ஆறு குணங்களுள்ளவராக இருப்பது முதலிய குணங்கள் ஞான விஞ்ஞான நிதியே என்பதால் காட்டப்பட்டது. இதனால் அண்டினவர்களுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்பவரென்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகிறது. காலசக்திக்கு—எல்லாவற்றிற்கும் காலங் காரணமானாலும் தனியே காரணமல்லவென்று கருத்து. பயமற்று சஞ்சரிப்போமோ—எதனைச் செய்வதால் கருடனுடைய பயமற்று, காளிடன் சஞ்சரிப்பாரோ,—வீராகவீயம். இந்த அத்தியாயமானது விஜயத்வஜீய வியாக்யானத்துடனிருக்கும் புஸ்தகத்தில் 14-வது அத்தியாயமாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

அத்தியாயம்—17

காளியன் யமுனையில் வசித்த காரணம்

1. அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி, "சர்ப்பங்களுக்கு வாசஸ்தலமாகிய ரமணகமென்ற த்வீபத்தை விட்டுக் காளியன் யமுனையின் மடுவிற்கு வந்த காரணமென்ன? அந்த ஒரு சர்ப்பம் மாத்திரம் கருடனுக்கு என்ன அபராதஞ் செய்தது" என்று கேட்டார்.

2—18. அதைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "ஓ மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ளவரே! கருடனால் விழுங்கக் கூடிய சர்ப்பங்கள் தங்களைக் காப்பாற்றுபவரான கருடனுக்குத் தங்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் பர்வதினத்தில் ஒவ்வொரு சர்ப்பத்தை ஒரு மரத்தின் அடியில் பலியாகக் கொடுக்கிறேமென்று ஒப்புக்கொண்டு நடத்திவந்தன. இந்தக் காளியனென்ற சர்ப்பம் மிகுந்த விஷவீரியமுள்ளதாகையால் அந்த மதத்தால் கருடனை லட்சியஞ் செய்யாமலும் (தான் கருடனுக்கு பலியைக் கொடுக்காமலும்), பிறரால் கொடுக் கப்படும் பலியைத் தானே புசித்தும் வந்தது. பகவானிடத் தில் பக்தியுள்ளவராகிய கருடன் அதனைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்டு காளியனைக் கொல்வதற்கு மிகுந்த வேகமாக ஓடிவந்தார். பயங்கரமாகிய நாக்குள்ளவனும், விஷம், பற்கள் ஆகிய இவைகளை ஆயுதங்களாகக் கொண்டவனுமாகிய அந்தக் காளியன் கருடனைக் கண்டு தன்னுடைய அநேக படங்களைத் தூக்கிக்கொண்டும், கொடிய கண்களை விழித்துக்கொண்டும் கருடனை விஷப்பற்களால் கடித்தான். மிகுந்த வேகமுள்ளவரும்,

உக்கிரமான பராக்கிரமமுள்ளவரும், ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு வாகனமுமாகிய கருடன் காளியனை அதட்டி, தங்க வர்ணமுள்ள தம்முடைய வலது இறக்கையால் அடித்தார். அப்படி கருடனுடைய இறக்கையால் அடிக்கப்பட்டுக் காளியன் மிக்க வருத்தமடைந்து யமுனையின் மடுவிற்கு வந்தார். இது கருடன் வரக்கூடாத ஸ்தலம். ஏனென்றால், முன்னொருகால் கருடன் இந்த மடுவிலுள்ள மீன்களில் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டார். அப்பொழுது ஸௌபரி யென்பவர் அந்த மத்ஸ்யத்தை விட்டுவிடும்படி சொல்லியும் கருடன் மிக்க பசியுள்ளவராக இருந்தபடியால் அவருடைய வார்த்தையை லட்சியஞ் செய்யாமல் அதனைப் புசித்தார். அப்பொழுது மத்ஸ்யங்களுக்கு அரசனாகிய மத்ஸ்யத்தை கருடன் புசித்ததால் மற்ற மத்ஸ்யங்கள் துக்கப்படுவதைக் கண்டு ஸௌபரி என்றவர் அவைகளுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்ய விரும்பி, கிருபையுடன் இனி கருடன் இந்த மடுவில் வந்து மத்ஸ்யங்களைப் புசித்தால் உடனே மரணமடைவான்; சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன் என்று சபித்தார். இந்தச் சமாசாரம் காளியனுக்கு மாத்திரம் தெரியும். மற்ற சர்ப்பங்களுக்குத் தெரியாது. அதனால் காளியன் கருடனிடத்தில் பயந்து யமுனையின் மடுவில் வசித்தான். அவனை ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் வெளியில் துரத்தினார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் திவ்யமான மாலை, சந்தனம், வஸ்திரம், உத்தமான ரத்தினங்கள், சுவர்ணம் ஆகியவை களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராகி மடுவிலிருந்து கரைக்கு வந்தார். அவரைக் கண்டு எல்லாக் கோபர்களும் திரும்பிவந்த பிராணனைக் கண்ட இந்திரியங்கள்போல எழுந்திருந்து, மிகுந்த சந்தோஷத்தால் அசைவற்றவர்களாக அதிகப் பிரியத்தை அடைந்தார்கள். இப்படி யசோதை,

ரோகிணி, நந்தர், மற்ற கோபர்கள், கோபிகைகள் முதலியவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கண்டவுடன் எழுந்திருந்து, பூர்ண மனோரதமுள்ளவர்களானார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை அறிந்த பலராமன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு சிரித்தார். பசுக்களும், விருஷபங்களும் மிகுந்த ஆனந்தத்தை அடைந்தன. முன் உலர்ந்து போயிருந்த மரங்களும் தளிர்த்தன. நந்தருடைய குருக்களான பிராம்மணர்கள் தங்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளுடன், 'ஓ நந்த, காளியனால் பீடிக்கப்பட்ட உம்முடைய புத்திரன் தெய்வச்செயலால் க்ஷேமத்தை அடைந்தான்' என்று சொன்னார்கள். விசேஷ அதிருஷ்டமுள்ளவளான யசோதை, சர்ப்பத்தினிடமிருந்து திரும்பிவந்தவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தழுவி மடியில் வைத்து ஆனந்தக்கண்ணீரைப் பெருக்கினாள்.

19—25. அப்பொழுது சூரியன் அஸ்தமனத்தை அடைந்தார். அதனால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் யசோதை, நந்தர், மற்ற கோபர்கள், பலராமர், பசுக்கள் ஆகிய இவைகளுடன் அன்றைய ராத்திரி அந்த யமுனையின் கரையில் வசித்தார். ஓ அரசர்களுக்குட் சிறந்தவரே! இப்படி கோபர்கள் பசியாலும், தாகத்தாலும், சிரமத்தாலும் வருத்தமடைந்து அவ்விடத்தில் வசித்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் நித்திரை செய்யும்பொழுது காட்டுத்தீ பற்றிக் கொண்டு கோபர்களைச் சுற்றி எரிய ஆரம்பித்தது. அந்த அக்னியின் உஷ்ணத்தால் அவர்கள் விழித்துக்கொண்டு மாயையால் மனிதவடிவங் கொண்டவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, "ஓ கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! அதிக பராக்கிரமமுள்ள ஓ பலராம! உங்களைச் சார்ந்தவர்களாகிய

எங்களை மிகக் கொடிய இந்த அக்னி புசிக்கிறது. ஓ பிரபுவே! பயமற்றதாகிய உம்முடைய பாதத்தை ஒருபொழுதும் விடமாட்டோம். ஆனதால் உமக்குத் தோழர்களும், பந்துக்களுமான எங்களை இந்த மிருத்யு போன்ற அக்னியிலிருந்து காப்பாற்றும்" என்று சொல்லிச் சரணமடைந்தார்கள். ஜகத்திற்கு அதிபதியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்முடைய பந்துக்களுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைப் பார்த்து, அளவிடக்கூடாத மகிமையுள்ளவரானதால் அந்த அக்னியைப் பானஞ்செய்தார் (குடித்தார்).

அத்தியாயம்—18

பிரலம்பாசுர வதம்

1—19. பின்பு மறுநாள் காலையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோகுலஞ் சென்றார். அவருடைய பந்துக்கள் சந்தோஷத்துடன் கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்களைக் கானஞ்செய்து கொண்டும், அவரைச் சுற்றிக்கொண்டும் சென்றார்கள். பசுக்களும் பகவானைச் சுற்றிக்கொண்டு போயின. இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும், பலராமனும் மாயையால் கோப (இடையர்கள்) வடிவங்கொண்டு கோகுலத்தில் விளையாடினார்கள். அப்பொழுது கிரீஷம் (கோடைக்காலம்: ஆனி, ஆடி மாதங்கள்) என்ற ருது வந்தது. அது பிராணிகளுக்கு அதிகச் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதல்ல. ஆனாலும் அந்தக் காலமானது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் பலராமனும் அவ்விடத்தில் வசிப்பதால் அந்த பிருந்தாவனத்தின் குணங்களால் வஸந்த காலம் (சித்திரை, வைகாசி) போலிருந்தது. எப்படியென்றால், கோடைக்காலமானாலும் மலையாறுகளில் ஜலம் வற்றாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தமையால் அதன் சப்தத்தால் ஜல்லியென்ற பிராணிகளின் கொடிய சப்தம் அடங்கியிருந்தது. மேலும், அந்த வனமானது அந்த மலையருவிகளுடைய ஜலத்துளிகளின் சம்பந்தத்தால் கொழுத்த மரங்களால் அழகாக இருந்தது. பின்னும், அந்த வனத்தில் ஆறுகள், குளங்கள் ஆகிய இவைகளின் அலைக் காற்று தாமரை மலர், நீலோற்பலம் முதலியவைகளின் தூளியுடன் வீசிற்று. அதனாலும், எங்கும் பசும்புல் தரைகளாக இருப்பதாலும் வெயிலினுடைய தாபமும், காட்டுத்தீயின் உபத்திரவமும் உண்டாகவில்லை. அந்த வனத்திலுள்ள ஆழமான குளங்களில் ஜலம் பூரணமாக

இருப்பதால் அதன் அலைக்காற்று நான்கு பக்கங்களிலும் வீசிற்று. அதனால் அந்தப் பூமியும், மணல் திட்டுக்களும் ஈரமாகவே இருந்தன. சூரியனுடைய கிரணங்கள் (வெயில்) விஷம்போல உக்கிரமானவைகளானாலும் அந்தப் பூமியி லுள்ள ஜலத்தைக் கிரகிக்கமுடியவில்லை; புல்தரைகளைக் காயச் செய்யவில்லை. ஆனதால் பிருந்தாவனத்திலுள்ள மரங்கள் எல்லாம் புஷ்பித்திருந்தன. பலவகையான மிருகங் களும் பறவைகளும் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. மயில் களும் வண்டுகளும் பாடிக்கொண்டிருந்தன. குயில்களும் ஸாரஸ பட்சிகளும் சப்தித்தன. ஆனதால் அந்த வனம் மிகவும் அழகாக இருந்தது. அப்படிப்பட்ட வனத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் விளையாடுவதற்காகப் பலராமனுடனும் கோபர்களுடனும் பசுக்களை முன் நடத்திப் புல்லாங்குழலை ஊதிக்கொண்டு பின் சென்றார். அவ்விடத்தில் ராமன், கிருஷ்ணன் முதலிய கோபர்கள் தளிர், மயில் தோகை, பூங்கொத்து, மாலைகள், தாதுக்கள் ஆகிய இவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு நர்த்தனஞ் செய்தார்கள்; யுத்தஞ் செய்தார்கள்; பாடினார்கள்; ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நர்த்தனஞ் செய்யும்பொழுது சிலர் பாடினார்கள்; சிலர் வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள்; சிலர் புல்லாங்குழலை ஊதியும், சிலர் கொம்புகளை ஊதியும், சிலர் கைகொட்டியும் சிலாகித்தார் கள். இடையர்களுடைய ஜாதியில் இடையர்களாக ஜனித் திருக்கும் தேவர்கள் வேஷதாரிகள் மாறுவேஷங்கொண்ட வனைத் துதித்தாற்போல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும், பலராமனையும் துதித்தார்கள். பின்னும் ஜில்பாக்களால் அலங்கரிக்கப் பட்ட அவ்விருவர்களும் சுற்றுவது, தாண்டுவது, ஒருவனை யொருவன் தூக்கிப்போடுவது, தட்டிக்கொடுப்பது, இழுப்பது, முஷ்டியுத்தஞ் செய்வது ஆகிய இவைகளைச்

செய்துகொண்டு விளையாடினார்கள். இன்னும் இந்த இராமகிருஷ்ணர்களிருவர்களும், மற்றவர் நர்த்தனஞ் செய்யும்பொழுது தாங்கள் பாடிக்கொண்டும், வாத்தியங்களை முழக்கிக்கொண்டும், 'நன்றாக இருக்கிறது. நன்றாக இருக்கிறது' என்று கொண்டாடிக்கொண்டும் இருந்தார்கள். சிலசமயம் அவ்விருவரும் கும்பமென்ற மரத்தின் பழங்களாலும், வில்வப் பழங்களாலும், நெல்லிக் கனிகளாலும், முஷ்டிகளாலும், மற்றொருவன் தன்னைப் பிடிக்கமுடியாமல் ஓடுவதாலும், கண்களைக் கட்டிக்கொள்வது முதலியவைகளாலும், மிருகங்கள் போலவும், பறவைகள் போலவும் சேஷ்டிப்பதனாலும், சிலசமயம் தவளைகள்போல் தத்தி நடப்பதாலும், பரிகாசம் பண்ணிக்கொள்வதாலும், ஊஞ்சல் ஆடுவதாலும், அரசனைப்போல் நடப்பதாலும், லோகத்தில் வழங்கிவருகிறபடி ஆறுகளிலும், மலைகளிலும், காடுகளிலும், ஓடைகளிலும் விளையாடினார்கள். இப்படி ராமகிருஷ்ணர்கள் இருவர்களும் கோபர்களுடன் பசுக்களை மேய்த்து வரும்பொழுது பிரலம்பன் என்ற ஓர் அசுரன் கோபனாக வேஷந் தரித்து, அவர்களைக் கொல்வதற்காக அந்தக் கூட்டத்தில் சேர்ந்தான். எல்லாவற்றையும் அறிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ராக்ஷதன் வந்திருப்பதை யறிந்திருந்தும், அவனைக் கொல்வதற்காக மற்றவர்களிடம்போல் அவனிடத்திலும் அன்பைக் காண்பித்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் எல்லாக் கோபர்களையும் அழைத்து, "வயதிற்கும் பலத்திற்கும் தக்கபடி இரண்டு இரண்டு பேர்களாகச் சேர்ந்து விளையாடுவோம்" என்று சொன்னார். அதைக் கேட்ட கோபர்கள் பலராமனையும் கிருஷ்ணனையும் ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் தலைவர்களாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு, சிலர் கிருஷ்ணனுடைய பக்கத்திலும், சிலர் பலராமருடைய

பக்கத்திலுமாக இருந்தார்கள். இப்படி இரண்டு இரண்டு பேர்களாக விளையாட்டுச் சண்டை செய்வதில் ஜயித்தவர்களை அபஜயமடைந்தவர்கள் தூக்கினார்கள். இப்படி அவர்களெல்லாரும் ஒரு சமயம் ஜயித்து வாகனத்தின் மீதேறியும், மற்றொரு சமயம் அபஜயத்தை யடைந்து தான் வாகனமாக இருந்துகொண்டும், மாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டும் பாண்டீரகமென்ற ஆலமரத்திற்குச் சென்றார்கள். ராமனுடைய பக்கத்திலிருந்த ஸ்ரீதாமன், விருஷபன் முதலியவர்களும் அப்படியே விளையாடினார்கள். ஸ்ரீதாமா என்பவனுடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் யுத்தஞ் செய்து அபஜயமடைந்தபடியால் ஸ்ரீதாமாவை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தூக்கினார். பத்ரசேனனென்பவன் விருஷபனென்பவனைத் தூக்கினான். கோப வேஷங் கொண்டிருக்கும் பிரலம்பனென்ற அசுரன் பலராமனைத் தூக்கினான். அப்பொழுது அந்தப் பிரலம்பன் எந்த ஸ்தலம் வரையில் தூக்கிக்கொண்டு போக வேண்டுமோ, அந்த இடத்தைத் தாண்டி வெகு வேகமாக பலராமனைத் தூக்கிச் சென்றான். ஏனென்றால், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சமீபத்திலிருந்தால் பலராமனை ஜயிப்பது கஷ்டம். ஆனதால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் வெகுதூரம் கொண்டுபோவோம் என்று வேகமாக ஓடினான்.

20—32. இப்படி அசுரன் ஓடும்பொழுது அவன் மீதிருந்த பலராமன் மலைபோலப் பாரமாக ஆனபடியால் அவனால் சுமக்க முடியாமல் அவனுடைய வேகமானது குறைந்தது. மேலும் அவன் சுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் தன்னுடைய அசுர சரீரத்தை எடுத்துக் கொண்டான். அந்தச் சரீரமானது மின்னல்களுடன் கூடிய மேகம் சந்திரனைத் தூக்கினாற் போல் விளங்கிற்று.

பின்னும் அந்தச் சரீரமானது ஆகாயத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டும், ஜ்வலிக்கும் கண்களாலும், புருவங்களாலும், பயங்கரமான சிங்கப்பற்களாலும், பிரகாசிக்கும் தலைமயிர் களாலும், கிரீடகுண்டலங்களின் காந்தியாலும் அற்புத மாக இருந்தது. அதனைக் கண்டு பலராமன் கொஞ்சம் பயந்தார். பின்பு தம்முடைய சுவரூபத்தை நினைத்துக் கொண்டு தம்மை ஆகாய மார்க்கமாகத் தூக்கிக்கொண்டு போகும் சத்துருவை மிகுந்த கோபத்துடன் தலையில் முஷ்டியால் அடித்தார். அது இந்திரன் மலையைச் வச்சிரத் தால் அடித்ததுபோலிருந்தது. இப்படி பலராமனுடைய முஷ்டியால் அடிக்கப்பட்ட அந்த அசுரன் தலையுடைந்து, வாயினால் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, பிரக்ஞையற்றுக் கதறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து உயிரை விட்டான். அது இந்திரனுடைய ஆயுதத்தால் அடிபட்டு மலை விழுந்தாற் போலிருந்தது. நல்லவன்போலக் கோப வேஷங் கொண் டிருந்த பிரலம்பாசுரனை மிக்க பலமுள்ளவராகிய பலராமன் கொன்றதைப் பார்த்துக் கோபர்கள் ஆச்சரியமடைந்து, சிலாகிக்கத்தக்கவராகிய பலராமனை மரணமடைந்து திரும்பி வந்தவராக நினைத்து, மிக்க பிரியத்துடன் ஆசீர் வதித்தார்கள். மிக்க பாபியான பிரலம்பனுடைய வதத்தைப் பார்த்துத் தேவர்கள் மிகுந்த சுகத்தை அடைந்து, பலராமன் மீது புஷ்பமாரி பெய்து, 'நல்ல காரியத்தைச் செய்தீர்; நல்ல காரியத்தைச் செய்தீர்" என்று சொன் னார்கள்.

அத்தியாயம்—19

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பந்துக்களைக் காட்டுத் தீயிலிருந்து காப்பாற்றியது

1—5. கோபர்கள் விளையாட்டில் ஞாபகமுள்ளவர்களாக இருந்தபொழுது, பசுக்கள் புற்களின்மீது ஆசையினால் வெகுதூரம் தங்களிஷ்டப்படி சென்று புதருள்ள ஒரு காட்டிற்குச் சென்றன. அது மிஞ்சிப்புல்லுள்ள வனம் (ஊகாம் புற்காடு என்று சிலர் சொல்வார்கள்). அப்பொழுது அவ்விடத்தில் காட்டுத்தீ பற்றிக்கொண்டிருந்ததனால் அவ்விடஞ் சென்ற ஆடுகளும் பசுக்களும் தாகத்தை அடைந்து கதறின. பின்பு ராமன், கிருஷ்ணன் முதலிய கோபர்களெல்லோரும் பசுக்களைக் காணாமல் பச்சாத்தாபமடைந்து, பசுக்கள் சென்ற விடத்தைத் தேடினார்கள். மேலும் அவர்கள், தங்களுடைய ஜீவனத்துக்குக் காரணமான பசுக்கள் காணாமற் போனதால் பிரக்ஞையற்றுப் பசுக்களுடைய காலடிகளால் நசுக்கப்பட்ட புல் தரைகளாலும், பற்களால் கடிக்கப்பட்ட திருணங்களாலும் இதுதான் பசுக்கள் சென்ற மார்க்கமென்று தெரிந்து கொண்டு அந்த வழியே சென்றார்கள். ஆனாலும், மிஞ்சிப் புற்காட்டில் வழி தெரியாமல் கதறிக்கொண்டிருக்கும் பசுக்களைக் கண்டுபிடிக்காமலேயே களைப்படைந்து, தாகமுள்ளவர்களாகித் திரும்பி வராமல் அலைந்துகொண்டிருந்தார்கள். (திரும்பி வந்தார்கள் என்று சில புத்தகங்களில் காணப்படுகின்றன.)

6—11. அப்பொழுது மேகம் போன்ற கருத்த திரு மேனியுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உயரமான ஒரு மரத்தின் மீதேறி அந்தப் பசுக்களின் பெயரைச் சொல்லி உரக்க அழைத்தார். மேக கர்ஜனை போன்ற கிருஷ்ணனுடைய குரலைக் கேட்டுப் பசுக்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் கத்தின. இந்தச் சமயத்தில் நான்கு பக்கமும் காட்டுத்தீ பற்றிக்கொண்டது. அதற்கு அனுகூலமாகக் காற்றும் வீசியது. பெரியதான அந்த அக்னியானது தாவரம், ஜங்கமம் முதலிய பிராணிகளை நாசஞ் செய்யத் தொடங் கிற்று. அதனைக் கண்டு கோபர்களும் பசுக்களும் பயந் தனர். கோபர்கள் கிருஷ்ணனை நோக்கி, "ஓ கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ள ஓ பலராம! காட்டுத் தீயினால் எரிக்கப்பட்டு உம்மைச் சரணமடையும் எங்களைக் காப்பாற்றும். சகல தர்மத்தையும் அறிந்த ஓ கிருஷ்ண! நாங்கள் உம்மையே நாதனாகக் கொண்டவர்கள்; உம்மிடத் திலேயே பிரியமுள்ளவர்கள்; ஆனதால் உம்முடைய பந்துக்கள் நாசமடைவது தகுதியல்ல" என்று சரண மடைந்தார்கள். அது, மிருத்யு பயத்தால் ஜனங்கள் ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சரணமடைவது போலிருந்தது.

12—17. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பந்துக்களுடைய தீனமான வார்த்தையைக் கேட்டு, "பயப்படவேண்டாம்; கண்களை மூடிக்கொள்ளுங்கள்" என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்டு எல்லோரும் கண்களை மூடிக்கொண்டார் கள். கோபிகைகளுக்கு அதிபதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்த அக்கினியைத் தாமே பானஞ் செய்து பந்துக்களைக் காப் பாற்றினார். பிறகு அவர்கள் கண்களை விழித்துப் பார்க் கையில் பாண்டீரக வனத்தில் தாங்களிருப்பதாகத் தெரிந்து

கொண்டு, மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். பின்னுமவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய யோக மகிமையையும், யோக மாயையால் காட்டுத் தீயிலிருந்து தாங்கள் தப்பிப் பிழைத்ததையும் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தேவனென்று நினைத்து, தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுடன் சாயங்காலத்தில் பசுக்களைத் திருப்பி ஓட்டிக் கொண்டும், வேணுகானஞ் செய்துகொண்டும் கோகுலஞ் சென்றார். கோப ஸ்திரீகள் பகலில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பாராமல் ஒவ்வொரு கணத்தையும் நூறு யுகங்கள் போலக் கழித்துவந்தவர்களாகையால் சாயங்காலத்தில் அந்தப் பகவானைப் பார்த்து மிகுந்த ஆனந்தத்தை அடைந்தார்கள்.

அத்தியாயம்—20

மழைக் காலத்தின் வருணனை

1—2. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் காட்டுத்தீயிலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றியது, பலராமன் பிரலம்பாசுரனைக் கொன்றது முதலிய அற்புதமான சமாசாரங்களைக் கோபர்கள் தங்கள் தங்கள் வீட்டில் ஸ்திரீகளுக்குச் சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்ட வயது சென்ற கோபர்களும், ஸ்திரீகளும் ஆச்சரியப்பட்டு, சிறந்த தேவர்களே ராமகிருஷ்ணர்களாக கோகுலத்தில் அவதரித்திருக்கிறார்கள் என்று நினைத்தார்கள்.

3—31. பிறகு வர்ஷாகாலம் நேர்ந்தது. அது சகல பிராணிகளும் உண்டாகக்கூடிய காலம். ஆகாயமானது கலங்கிற்று. சந்திரன், சூரியன் இவைகளைச் சுற்றிக் கோட்டை யுண்டாயிற்று; மேலும் மின்னல், கர்ஜனம் இவைகளுடன் கூடிய கருத்த மேகங்களால் இடைவிடாமல் மறைக்கப்பட்ட ஆகாயமானது ஸத்வம் முதலிய குணங்களால் மறைக்கப்பட்டு, வெளிப்படாத தேஜசுள்ள பிரம்மம்போல் விளங்கிற்று. சூரியன் எட்டுமாத காலமாகப் பூமியிலிருந்து தம்மால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஜலமாகிய பணத்தை ஜனங்களுக்குத் திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டிய சமயம் வந்தபொழுது அந்த ஜலத்தைப் பூமியில் வர்ஷிப்பதற்கு ஆரம்பித்தார். இயற்கையில் கருணையுள்ள ஜனங்கள் பிறர் துக்கப்படுவதைப் பார்த்துச் சகியாமல் அவர்களுக்காகத் தங்கள் உயிரையும் எப்படி விட்டுவிடுகிறார்களோ, அப்படியே காற்று, மின்னல் இவைகளுடன் கூடிய பெரிய மேகங்கள் லோகத்திற்கு க்ஷேமத்தைச்

செய்யும் ஜலத்தை வர்ஷித்தன. ஏதோ ஒரு வஸ்துவை யடைவதற்காகத் தவஞ் செய்து இளைத்த சரீரமுள்ளவனுக்கு இஷ்டம் பூர்த்தியான பின் எப்படிச் சரீரம் பருக்குமோ, அதுபோலக் கோடைக்காலத்தால் உலர்ந்து போன பூமியானது மேகங்கள் மழை பெய்தவுடன் பருத்தது. கலியுகத்தில் விவேகத்தைக் கெடுக்கும் பாபத்தால் பாஷண்ட மதம் எப்படிப் பிரகாசிக்குமோ, வேதங்கள் பிரகாசிக்காதோ, அப்படி சாயங்காலத்தில் மின்மினிப் பூச்சிகள் இருட்டினால் பிரகாசித்தன. சந்திரன் முதலிய கிரகங்கள் பிரகாசிக்கவில்லை. ஆசாரியன் நித்ய கர்மங்களை முடித்துப் படிக்கலாமென்று சொன்னவுடன் சிஷ்யர்கள் எப்படி அத்யயனஞ் செய்கிறார்களோ, அப்படியே முன்பு மௌனமாகவிருந்த தவளைகள் மேகத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டுக் கத்தின. இந்திரியங்களுக்குச் சுவாதீனனாகி சாஸ்திரத்தைக் கடந்த புருஷனுடைய சம்பத்துக்கள் விருத்தியடைவதுபோல, கோடைக் காலத்தில் ஜலமில்லாமலிருந்த அற்ப நதிகள் கரைபுரண்டு சென்றன (பாபிகளுடைய சம்பத்தானது நிலையற்றதென்று காட்டப்பட்டது). அரசர்களுடைய சேனையானது பச்சை நிறம், பொன்னிறம் இவைகளுள்ள வஸ்திரங்களால் எப்படி விசித்திரமாக இருக்குமோ, அதுபோல் பூமியானது இளம்புற்களால் பச்சை நிறம் உள்ளதாகவும், இந்திர கோபங்களால் (மழைக் காலத்தில் ஆகாயத்திலிருந்து விழும் சிவந்த நிறமுள்ள பட்டுப்பூச்சிகள்) சிவந்த நிறமுள்ளவைகளாகவும், நிலை வாழைப்பூக்களுடைய காந்தியுள்ளதாகவும் இருந்தது. மழையால் விருத்தியடையும் பயிர்களால் நிறைந்த வயல்கள் பயிரிட்டவர்களுக்கு சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணின. (மழையில்லாதபோது

தாபத்தையும் கொடுத்தன.) மேலும், அவரவர்களுடைய அதிருஷ்டத்துக்குத் தக்கபடி பலன் கிடைக்கிறது என்பதை யறியாமல் வீணில் அகங்காரமடைந்தவர்கள் பச்சாத்தாபத்தை யடைந்தார்கள். ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சேவிப்பவர்கள் எப்படி அழகான சரீரத்தை யடைகிறார்களோ, அதுபோல ஜலத்தில் சஞ்சரிக்கும் பிராணிகளும், ஸ்தலத்தில் வசிக்கும் ஜந்துக்களும் புதிதான மழை ஜலத்தை யடைந்து அழகான சுரூபத்தை யடைந்தன. விஷயங்களில் மூழ்கினதும், பலவகையான காமனையுள்ளதும், குணங்களுள்ளதுமான புருஷனுடைய மனமானது யோகபரிபாகமில்லாததினால் எப்படிக் கலங்குமோ, அப்படி சமுத்திரமானது அநேக நதிகளுடன் சேர்ந்து, காற்றினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அலைகளுடன் மேலுங்கீழுமாகக் கலங்கிற்று. பகவானிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தியவர்கள் எவ்வளவு துக்கங்கள் நேர்ந்தாலும் எப்படி வருத்தமடையார்களோ, அதுபோல மழையினுடைய தாரைகளால் அடிக்கப்பட்டும், மலைகளும் அசையவில்லை. (பகவானிடத்தில் பக்தி செய்வதே சகல பாபத்தையும் போக்கடிக்கக்கூடியது என்பது கருத்து.) காலத்தின் மகிமையால் வேதங்களைப் பிராமணர்கள் அத்யயனஞ் செய்யாததால் அவைகள் ஒளிந்துபோனாற்போல மழைக்காலத்தில் வழி நடப்பவர்கள் இல்லாததால் வழிகள் புற்களால் மூடப்பட்டு இது வழியோ அல்லவோ என்று சந்தேகிக்கக் கூடியவைகளாக இருந்தன. (வேதத்தை அத்யயனம் செய்தவர்கள் எப்பொழுதும் அதைப் படித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்பது காட்டப்பட்டது.) நற்குணங்கள் பொருந்திய புருஷர்களிடத்திலும் ஸ்திரீகள் எப்படி ஸ்திரமாகப் பிரியப்படுகிறதில்லையோ, அதுபோல

லோகோபகாரிகளான மேகங்களிடத்தில் மின்னல்கள் சொற்ப காலமிருந்தன. (ஸ்திரீகளிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி வைக்கக்கூடாது என்பது காட்டப்பட்டது.) சப்தமாகிய குணமுள்ள ஆகாயத்தில் இந்திர வில்லானது நாண் கயிறு இல்லாமல் தோன்றியது. அது ஸத்வம் முதலிய குணங்களுடைய சம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட ஜகத்தில் குண சம்பந்தமில்லாத பரமாத்மா வசிப்பதுபோலிருந்தது. ஜீவன் நான் வித்துவான், கொடுப்பவன், சூரன் என்ற அகங்காரத்தைத் தன்னிடத்தில் ஏற்படுத்திக்கொண்டு, சரீரம் முதலியவைகளைத் தானென்று நினைத்து அகங்காரத்தால் மறைக்கப்பட்டு, சரீரம் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் தாம் வேறாக எப்படிப் பிரகாசிக்கவில்லையோ, அப்படி சந்திரன் தன்னுடைய கிரணங்களால் பிரகாசிக்கும் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்தான். ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கஷ்டப்பட்டு நிர்வேதத்தை யடைந்த ஜனங்கள் பகவத் பக்தர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் எப்படி ஆனந்தப்படுவார்களோ, அப்படி மயில்கள் மேகங்களைக் கண்டு சந்தோஷத்தை யடைந்தன. பசி தாகங்களைச் சகித்துத் தவஞ் செய்தவர்கள் இஷ்டத்தை யடைந்த பிறகு எப்படிப் பருத்த சரீரமுள்ளவர்களாக ஆகிறார்களோ, அதுபோல மரங்கள் வேர்களால் மழை ஜலத்தைக் குடித்துவிட்டுத் தளிர்த்துப் புஷ்பித்துப் பலித்தன. விஷய சுகத்தில் ஆசைகொண்ட கிராமிய ஜனங்கள் ஓய்வில்லாமல் பலவகையான காரியங்களைச் செய்துகொண்டு கிருகஸ்தாச்ரமத்திலிருப்பது போல, ஸாரஸ பட்சிகள் சேறு, முள் இவைகளுள்ள குளக்கரையில் வசிக்கின்றன. (கிராமிய ஜனங்கள் விஷயத்தில் ஆசையுள்ளவர்கள்; அற்ப சுகத்தை விரும்பியவர்களென்று காட்டப்பட்டது.) கலியுகத்தில் பாஷண்டர்

களுடைய துர்வாதத்தால் ஆச்சிரம தர்மங்கள் கெட்டுப் போவதுபோல, பர்ஜன்யன் மழையைப் பெய்யும் பொழுது ஆறுகள், குளங்கள் இவைகளுடைய கரைகள் உடைந்தன. அரசர்கள் புரோகிதருடைய உபதேசத்தால் உசிதமான காலங்களில் யாசகர்களுக்கு அவரவர்கள் இஷ்டப்படும் வஸ்துக்களை எப்படிக் கொடுக்கிறார்களோ, அப்படிக் காற்றினால் தூண்டப்பட்ட மேகங்கள் பிராணி களுக்கு ஜலத்தைக் கொடுத்தன. (அரசர்கள் இப்படி நடக்கவேண்டுமென்று காட்டப்பட்டது.) அந்த மழைக் காலத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுடனும், கோபர் களுடனும் விளையாடுவதற்காக வனத்திற்குச் சென்றார். அந்த வனமானது பேரீச்சம்பழம் முதலியவைகளால் நிறைந்திருந்தது. பருத்த மடியின் பாரத்தால் மிருதுவாக நடக்கும் பசுக்களும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் அழைக்கப்பட்டுப் பால் பெருக்குடன் வேகமாகச் சென்றன. வனத்திலுள்ள சகல பிராணிகளும் சந்தோஷமாக இருந்தன. வனங்கள் பழம், தேன் முதலியவைகளால் பூர்ணங்களாக இருந்தன. மலையில் மழை பெய்யும்பொழுது சப்தமுண்டாயிற்று. அநேக குறைகளிருந்தன. அவைகளை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பார்த்தார். மேலுமவர் மழை பெய்யும்பொழுது மரத்தி னடியிலும், குகையிலும் வசித்துக் கிழங்கு, வேர், பழம் ஆகிய இவைகளைப் புசித்துக்கொண்டு விளையாடினார். பின்னுமவர் வீட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட தயிரன்னத் தையும், பலவகையான ஊறுகாய்களையும் ஜலக் கரையில் கற்பாறையில் வைத்துக்கொண்டு பலராமனுடனும் மற்ற கோபர்களுடன் புசித்தார். அப்பொழுது விருஷபங்களும், பருத்த கன்றுகளும், மடியின் பாரமுள்ள பசுக்களும் புற்றரையில் படுத்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டு அசை

போட்டுக்கொண்டிருந்தன. அந்த மழைக்காலத்திய வேடிக்கை சகல பிராணிகளுக்கும் இன்பத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அதனைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்முடைய சங்கற்பத்தால் விருத்தியான வனத்தின் காந்தியைச் சிலாகித்தார்.

32—49. இப்படி கோகுலத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும், ராமனும் வசிக்கும்பொழுது சரத் காலம் (ஐப்பசி, கார்த்திகை) வந்தது. ஆகாயம் மேகங்களின் மறைவில்லாமல் சுத்தமாயிற்று; ஜலம் தெளிந்தது; கடுமையான காற்று ஒழிந்தது; யோகத்தை அப்பியசித்து நடுவில் விக்னத்தால் தடுக்கப்பட்டு யோகத்திலிருந்து நழுவியவர்களுடைய மனமானது திரும்பவும் யோகாப்பியாசஞ் செய்ததால் சுத்தமானாற் போல மழைக்காலத்தில் கலங்கியிருந்த ஜலம் சரத் காலம் வந்ததால் தெளிந்தது. மகரிஷிகள் ஆசைகளை யொழித்துச் சாந்தர்களாகி, பாபமற்றவர்களாக எப்படிப் பிரகாசிக்கிறார்களோ, அதுபோல மேகங்கள் தங்களுடைய சொத்தாகிய ஜலம் முழுவதையும் கொடுத்து, வெண்மை நிறத்துடன் பிரகாசித்தன. ஞானிகள் ஞானத்தை எப்படிச் சிலருக்கு உபதேசித்தும், சிலருக்கு உபதேசியாமலும் இருக்கிறார்களோ, அதுபோல மலைகள் சுத்தமான ஜலத்தைச் சிலவிடத்தில் மாத்திரம் பெருகவிட்டன. தரித்திரனும் குடும்பியும் இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனுமாகிய புருஷன் எப்படித் தாபத்தை யடைவானோ, அப்படி சொற்ப ஜலத்தில் சஞ்சரிக்கும் மீன் முதலிய பிராணிகள் சரத்கால வெய்யிலால் பயத்தை யடைந்தன. ஆத்ம ஞானத்தை யடைந்த புத்திமான்கள் சரீரத்திலும், புத்திரன் முதலியவர்களிடத்திலும் 'நான்,

என்னுடையது' என்ற அகங்காரத்தை எப்படி நாளடைவில் விட்டுவிடுவார்களோ, அதுபோல பூமி சேறில்லாமல் உலர்ந்தது. கொடிகளும் ஈரமில்லாமல் உலர்ந்தன. மனத்தின் வியாபாரங்கள் அடங்கியபொழுது புருஷன் முனியாகி, கர்மங்களை விட்டு எப்படி ஒழிவை யடைகிருனே, அப்படி சரத்காலம் வந்தவுடன் சமுத்திரமானது அசையாமலிருந்தது. யோகிகள் இந்திரியங்களை வெளியிற் செல்லவொட்டாமல் தடுத்து ஞானத்தை எப்படிக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுகிருர்களோ, அப்படிப் பயிரிடுவோர்கள் கரைகளைக் கெட்டிசெய்து, வயல்களில் ஜலத்தைக் கட்டினுர்கள். ஞானமானது அஞ்ஞானத்தை எப்படிப் போக்கடிக்கிறதோ, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோபஸ்திரீகளுக்கு எப்படித் தாபத்தை நிவர்த்திக்கிருரோ, அப்படி சரத்காலத்திய வெயிலின் உஷ்ணத்தைச் சந்திரன் போக்கடித்தார். ஆகாயமானது மேகங்களால் மறைக்கப்படாமல் நன்ருகப் பிரகாசிக்கும் நட்சத்திரங்களுடன் விளங்கிற்று. அது வேதங்களுடைய அர்த்தத்தை நன்ருக அறிந்து, ஸத்வ குணத்துடன் பிரகாசிக்கும் சாதுவின் மனம்போலிருந்தது. பூமியில் கிருஷ்ணன் விருஷ்ணி வம்சத்தார்களால் சுத்தப் பட்டிருப்பதுபோல ஆகாயத்தில் சந்திரன் நட்சத்திரங்களுடன் பிரகாசித்தார். கோபஸ்திரீகள் கிருஷ்ணனை மனத்தால் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு சுகப்படுவதுபோல ஜனங்கள் சமமான குளிர்ச்சி, உஷ்ணம் இவைகளுள்ள காட்டுக் காற்றை அடைந்து, சுகத்தை அடைந்தார்கள். பலனை விரும்பாமல் பகவானை ஆராதித்தாலும் விரும்பாத பயன்கள் எப்படிக் கிடைக்கின்றனவோ, அப்படிப் பசுக்களும், மிருகங்களும், பறவைகளும், ஸ்திரீகளும், தங்கள் புருஷர்களை விரும்பாதிருந்தும் அவர்களால் பின்தொடரப்

பட்டு சரத்காலத்தில் சர்ப்பத்தை அடைந்தார்கள். அரசனால் ஜனங்கள் எப்படி சுகப்படுகிறார்களோ, அப்படி சூரியனைக் கண்டு தாமரைமலர்கள் மலர்ந்தன. அரசனைக் கண்டு திருடர்கள் எப்படி சந்தோஷிக்கிறதில்லையோ, அப்படி குமுதங்கள் சூரியனைக் கண்டு மலரவில்லை. பட்டணங்களிலும் கிராமங்களிலும் புதிய அன்னத்தை உண்பதற்காகச் செய்யும் ஆக்ரயணம் என்ற வைதிக கர்மங்கள் நடந்தன. லௌகிகங்களான மகோற்சவங்களும் நடந்தன. ராமகிருஷ்ணர்கள் பூமியில் வசிப்பதால் எல்லாப் பயிர்களும் பலித்து, அவைகளால் பூமி நிறைந்திருந்தது. வியாபாரிகள் சரத் காலம் வந்தவுடன் வியாபாரத்திற்கு வெளியில் சென்று லாபத்தை அடைந்தார்கள். சன்னியாசிகள் மழைக் காலத்தில் சஞ்சாரத்தை யொழித்து சாதுர்மாஸ்ய விருதத்தை யநுஷ்டித்து, சரத்காலம் வந்தவுடன் தங்களிஷ்டப்படி சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அரசர்கள் திக்விஜயத்திற்காகப் புறப்பட்டார்கள். ஸநாதகர்கள் தேசாந்திரஞ் சென்று வித்தையை அப்பியசித்தார்கள்.

அத்தியாயம்—21

கோபிகைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தை வருணித்தது

1—6. சரத்காலம் வந்ததால் ஆறு குளங்களிலிருக்கும் ஜலம் தெளிந்தது. தாமரை மலரின் வாசனையுடன் காற்று வீசிற்று. இந்தச் சமயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் கோபர்களுடன் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு காட்டிற்குச் சென்றார். அந்தக் காட்டில் குளக்கரைகளிலும், ஆற்றங்கரைகளிலும், மற்ற விடங்களிலும் இருக்கும் மரங்களெல்லாம் புஷ்பித்திருந்தன. புஷ்பங்களின் தேனைக் குடித்து மதித்த வண்டுகளும், மற்ற பறவைகளும் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. அப்பேர்ப்பட்ட வனத்தில் கோபர்களுடன் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் புல்லாங்குழலை ஊதினார் (வேணுகானஞ் செய்தார்). அந்த சப்தத்தைக் கோகுலத்திலிருக்கும் கோப ஸ்திரீகள் கேட்டு, காமவெறி கொண்டு தங்களுடைய தோழிகளை நோக்கி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். மேலுமவர்கள் மயில் தோகையைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டவரும், கர்ணிகார புஷ்பத்தைக் காதுகளில் வைத்துக்கொண்டவரும், தங்கச் சரிகையுள்ள வஸ்திரத்தை உடுத்திக் கொண்டவரும், வைஜயந்தி என்ற மாலையைத் தரித்தவரும், கோபர்களால் கானம் பண்ணப்பட்ட கீர்த்தியுள்ளவரும், நடன்போல வேஷந்தரித்தவரும், தம்முடைய பாதஸ்பரிசத்தால் பிருந்தாவனத்திற்கு அழகைச் செய்பவரும், புல்லாங்குழலை யெடுத்து அதன் துவாரங்களை உதட்டிலுள்ள அமிருதத்தால் பூர்த்திசெய்துகொண்டு கானஞ்செய்பவரு

மாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தியானஞ் செய்தார்கள் (துதித்தார்கள்.) அதனால் அவர்களுடைய மனம் மன்மத தாபத்தால் கலங்கியது. இப்படி கோகுலத்திலுள்ள ஸ்திரீகளெல்லோரும் சகல பிராணிகளின் மனத்தை அபகரிக்கக்கூடிய வேணுகானத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய லீலையைப் பின்வருமாறு ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு ஆனந்தத்தை யடைந்தார்கள். (மனத்தால் கிருஷ்ணனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார்களென்பது கருத்து.)

7. எப்படியென்றால், "ஓ தோழிகளே! கோபர்களுடன் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டும், வேணுகானஞ் செய்துகொண்டும், சினேகமுள்ள கடைக்கண் பார்வையுடனும் சஞ்சரிக்கும் ராமகிருஷ்ணர்களுடைய முகத்தைத் தரிசிப்பதே கண்களுக்குப் பயன். இதைவிட மேலான பயன் கண்களுக்கு ஒன்றுமில்லை" என்று ஒரு கோப ஸ்திரீ சொன்னாள்.

8. மற்றும் சில ஸ்திரீகள், "மாந்தளிர், மயில் தோகை, பூங்கொத்து, நீலோற்பல புஷ்பம், தாமரை மலர் இவைகளின் மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும், அவைகளின் காந்தியால் கருத்தும் சிவந்தும் இருக்கும் வஸ்திரமுள்ளவர்களுமாகிய ராமகிருஷ்ணர்களிருவரும் நாட்டிய சாலையில் கானஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் இரண்டு சிறந்த நடர்கள்போல கோபர்களுடைய நடுவில் விளங்குகிறார்கள்" என்றார்கள். (அந்தக் கோபர்களே பாக்கியசாலிகள் என்பது கருத்து.)

9. பின்னும் சில ஸ்திரீகள், "ஓ கோபிகைகளே! ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய உதட்டின் அமிருதமானது கோபிகை

களால் அனுபவிக்கக்கூடிய தல்லவா? அப்படியிருந்தும் இந்தப் புல்லாங்குழலானது தனதிஷ்டப்படி அந்த அமிருதத்தைத் தான் தனியே பானஞ்செய்கிறது. ஆனதால் இது எவ்விதப் புண்ணியஞ் செய்ததோ? மரங்கள் தங்கள் ஜாதியில் பிறந்த புல்லாங்குழலுடைய பாக்கியத்தைக் கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கின. (மரங்களிலிருந்து பெருகும் புஷ்பரசம் ஆனந்தக்கண்ணீரென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.) நதிகளும் குளங்களும் தங்களுடைய ஜலத்தால் வளர்ந்த மூங்கிலிலிருந்து உண்டான இந்தப் புல்லாங்குழல் இவ்வளவு பாக்கியம் பெற்றதேயென்று மயிர்க்கூச்சலடைந்தன. (நதிகளுடைய ஜலத்தால் மூங்கில் வளருகிறபடியால் புல்லாங்குழலுக்கு நதிகள் மாதா ஆயின. புஷ்பிக்கும் தாமரை மலர்கள் அவைகளுக்கு மயிர்க்கூச்சலென்று சொல்லப்பட்டது.) பெரியோர்கள் தங்கள் வம்சத்தில் பிறந்தவன் பகவானைச் சேவித்து, பக்தனாக இருந்தால் அதனால் சந்தோஷித்து ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கி மயிர்க்கூச்சலை யடைவது வழக்க மல்லவா?" என்றார்கள்.

10. இன்னுஞ் சில ஸ்திரீகள், "அடி தோழி! தேவகியின் புத்திரனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிருந்தாவனத்தில் சஞ்சரிப்பதால் அந்த வனம் மிகவும் அழகாயிருக்கிறது. மேலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய வேணுகானத்தைக் கேட்டு அங்கிருக்கும் மயில்கள் 'இது மிருதுவாகக் கர்ஜிக்கும் கருத்த மேகம்' என்று நினைத்து நர்த்தனஞ் செய்கின்றன. அதனைக் கண்ட மலையின் தாழ்வரையிலுள்ள மற்ற மிருகங் கள் மற்ற வேலைகளை விட்டு அதையே பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றன. இம்மாதிரியான பாக்கியம் சுவர்க்க லோகத்

திற்கும் கிடைக்கவில்லையாதலால் இந்தப் பிருந்தாவனத்தால் பூமிக்கு விசேஷ கீர்த்தி ஏற்பட்டிருக்கின்றது" என்று சொன்னார்கள்.

11. இன்னும் சில ஸ்திரீகள், "பிருந்தாவனத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வேணுகானம் செய்யும்பொழுது அதனைக் கேட்டும், அற்புதமான அவருடைய சுரூபத்தைத் தரிசித்துக்கொண்டுமிருக்கிற பெண் மான்கள் தங்களுடைய புருஷர்களுடன் பிரீதியாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்துப் பூஜிக்கின்றன அல்லவா? ஆனதால் மந்த புத்தியுள்ளவையானாலும் அவைகளே மேலானவை" என்று சொன்னார்கள். (மான்களைவிடத் தாங்கள் புத்தியுள்ளவர்களானாலும் தங்களுக்கு அந்தப் பாக்கியம் கிடைக்கவில்லையென்பது கருத்து.)

12. பின்னுஞ் சில ஸ்திரீகள், "ஓ கோபிகைகளே! ஸ்திரீகளுக்கு ஆனந்தத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடிய அழகு, சுபாவம் ஆகிய இவைகளுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிருந்தாவனத்தில் வேணுகானஞ் செய்யும்பொழுது விமானத்தின் மீதேறி ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்லும் தேவ ஸ்திரீகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து அவருடைய கானத்தையுங் கேட்டு, மன்மத தாபங்கொண்டு தைரியத்தை விட்டு மோகமடைந்தார்கள். அவர்களுடைய (பர்த்தாவின் மடியிலிருக்கும்பொழுதும்) எக்கு முடிச்சு அவிழ்ந்தது; தலை முடிச்சும் அவிழ்ந்தது; அதிலிருந்த புஷ்பங்கள் கீழே நழுவின" என்றார்கள்.

13. இன்னுஞ் சில ஸ்திரீகள், "ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகமாக வெளிப்படும் வேணுகானமாகிய

அமிருதத்தைப் பசுக்கள் காதுகளை உயரத் தூக்கிக் கொண்டு பானஞ்செய்கின்றன. (தலை குனிந்திருந்தால் காதில் சென்ற மேற்கண்ட அமிருதம் சிந்திப்போய்விடு மென்றெண்ணிக் காதுகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டன.) கன்றுகள் ஊட்டுவதற்குச் சென்றவுடன் பகவான் கானஞ்செய்ய, அதனைக் கேட்ட அந்தக் கன்றுகள் முகத்தை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்து, மனத்தில் தியானித்துக்கொண்டு ஊட்டுவதை மறந்து நிற்கின்றன. பால் பெருகி ஓடுகிறது. கன்றுகளும் பசுக்களும் கொஞ்சம் ஆனந்த பாஷ்பத்தைப் பெருக விட்டன" என்றார்கள்.

14. மற்றுஞ் சில ஸ்திரீகள், "ஓ அம்ம! இந்த பிருந்தாவனத்தில் பறவைகள், தளிர்களுள்ள மரத்தின் கிளைகளிலிருந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்து, அவருடைய மதுரமான கானத்தைக் கேட்டு, மற்ற வார்த்தைகளை விட்டுக் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஆனந்தத்தை அடை கின்றன. ஆனதால், அவைகளை மகரிஷிகளென்றே நினைக் கிறேன். மகரிஷிகள் வேதமாகிய மரத்தின் கிளையிலேறி, பலத்தை விரும்பாமல் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தையே கேட்கிறார்கள் அல்லவா?" என்றார்கள்.

15. இன்னுஞ் சில ஸ்திரீகள், "நதிகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண னுடைய வேணுகானத்தைக் கேட்டு மன்மத தாபங் கொண்டு சுழிகளால் (சுழல்கள்) வேகங் குறைந்தவை களாகி, அலைகளாகிய கைகளால் தாமரை மலர்களைக் காணிக்கைகளாக எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களைத் தொடுகின்றன" என்றார்கள்.

16. பின்னுஞ் சில கோபிகைகள், "ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுடனும் கோபர்களுடனும் வெயிலில் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டும், வேணுகானஞ் செய்துகொண்டும் சஞ்சரிக்கும்பொழுது மேகங்கள் கருத்த திருமேனியுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தங்களுக்குச் சிநேகிதரென்று நினைத்து, மிகுந்த பிரியத்துடன் புஷ்பங்கள்போன்ற ஜலத்துளிகளை அவர்மீது வர்ஷித்துக் குடைபிடிப்பதுபோல வெயிலை மறைக்கின்றன" என்று சொன்னார்கள். (அசேதனங்கள் கூட பகவானை உபசரிக்கின்றன. நமக்கு அந்தப் பாக்கியங் கிடைக்கவில்லையென்று கருத்து.)

17. மற்றுஞ் சில ஸ்திரீகள், "ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிருந்தாவனத்தில் சஞ்சரிக்கும்பொழுது அவருடைய பாதங்களிலிருந்த குங்குமம் புற்களில் ஒட்டிக்கொண்டது. அது கோபிகைகளுடைய ஸ்தனத்திலிருந்து பகவானுடைய பாதத்தில் சம்பந்தித்தது. அதை வேட ஸ்திரீகள் எடுத்துத் தங்களுடைய முகத்திலும், ஸ்தனங்களிலும் வைத்துக் கொண்டு, மன்மத தாபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டார்கள். ஆனதால், அவர்கள் மேலானவர்கள் (கிருதார்த்தர்கள்)" என்றார்கள்.

18. மற்றுஞ் சில ஸ்திரீகள், "ஓ கோபிகைகளே! இந்தக் கோவர்த்தன மலையானது ராமகிருஷ்ணர்களுடைய பாதஸ்பரிசத்தை அடைந்திருக்கிறது; ராமகிருஷ்ணர்களுக்கும் அவர்களுடன் சஞ்சரிக்கும் பசுக்களுக்கும் ஜலம், நல்ல புற்கள், குகை கிழங்கு ஆகிய இவைகளைக் கொடுத்துப் பூஜிக்கிறது. ஆனதால் இந்தப் பர்வதம் ஹரிதாஸர்களுக்குட் சிறந்தது (பக்தர்களுக்குட்சிறந்தது); ஆச்சரியம்" என்றார்கள்.

19. இன்னுஞ் சில ஸ்திரீகள், "ஓ அந்தரங்கத் தோழிகளே! ராமகிருஷ்ணர்களிருவரும் பசுக்களை அணைந்து கறக்கும் கயிறுகளைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டும், முரட்டு மாடுகளைக் கட்டுவதற்கு மோரைக்கயிறுகளைத் தலையில் சுற்றிக்கொண்டும், கோப வேஷத்துடன் பிருந்தாவனத்தில் கோபர்களுடன் வேணுகானஞ் செய்து பசுக்களை மேய்த்துவரும்பொழுது ஜங்கமங்களான பிராணிகள் அசையாமல் நின்றன. தாவரங்களான மரம் முதலியவை மயிர்க்கூச்சலை அடைந்தன; ஆச்சரியம்" என்றார்கள்.

20. இப்படி கோப ஸ்திரீகளெல்லோரும் பிருந்தாவனத்தில் சஞ்சரிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய விளையாட்டுக்களை வருணித்துக்கொண்டு தன்மயமானார்கள்.

அத்தியாயம்—22

பகவான் கோபிகைகளின் வஸ்திரங்களை அபகரித்தது

1—7. நந்தகோகுலத்திலுள்ள சிறு பெண்களெல்லோரும் ஹேமந்த ருதுவின் முதல் மாதமான மார்கழி மாதத்தில் அந்த மாதம் முழுவதும் ஹவிஸ்ஸைப் புசித்துக் காத்தியாயனி விருதத்தை அனுஷ்டித்தார்கள். காலையில் யமுனையின் ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அருணோதய காலத்தில் ஜலக்கரையில் மணலால் காத்தியாயனியின் பிம்பஞ்செய்து அதைச் சந்தனம், வாசனையுள்ள புஷ்ப மாலைகள், தூப தீபங்கள், பலவகையான நிவேதனங்கள், பழங்கள், தளிர்கள், அட்சதங்கள் முதலியவைகளால் பூசித்து, "ஓ காத்தியாயனி! மகாமாயையே! மகாயோகினி! எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியாயிருப்பவளே! நந்தகோபருடைய புத்திரனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எங்களுக்குப் புருஷனாகும்படி நீ செய்யவேண்டும்" என்று ஒவ்வொரு பெண்களும் தனியே பிரார்த்தித்துப் பூஜை செய்தார்கள். இப்படி அந்தப் பெண்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தங்களுக்குப் புருஷனாக ஆகவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் பத்திரகாளியைப் பூசித்தார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுந்திருந்து, ஒவ்வொருவருடைய பெயரையுஞ் சொல்லி அழைத்து, ஒருவர் கையை மற்றொருவர் பிடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தை உரக்கக் கானம் பண்ணிக்கொண்டு ஸ்நானத்திற்காக யமுனா நதிக்குச் செல்லுகிறது வழக்கம்.

8—12. ஒரு நாள் இந்தப் பெண்கள் யமுனையின் கரையில் தங்கள் வஸ்திரங்களை வைத்துவிட்டு ஜலத்தி லிறங்கி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு சந்தோஷமாக விளையாடினார்கள். அப்பொழுது யோகீசுவரர்களுக்கும் அதிபதியாயிருக்கும் பகவான் விருதத்தின் பலத்தை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்காகத் தோழர்களுடன் அவ்விடம் வந்தார். பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களுடைய வஸ்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டு வேக மாகக் கடம்ப மரத்தின் மேலேறி, சிரித்துக்கொண்டு அந்தப் பெண்களை நோக்கி, "ஓ பெண்களே! நீங்கள் கரையில் வந்து அவரவர்களுடைய வஸ்திரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்; நீங்கள் விருதஞ்செய்து கஷ்டப்பட்டிருப்ப தால் உங்களைப் பரிகாசஞ் செய்யவில்லை; உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்; இதுவரையில் நான் பொய் சொன்ன தில்லை என்பது இந்தக் கோபகுமாரர்களுக்குத் தெரியும்; நீங்கள் தனியாகவாவது, ஒன்று சேர்ந்தாவது கரையில் வந்து வஸ்திரத்தை வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்" என்று பரிகாசமாகச் சொன்னார்.

13—16. அவருடைய பரிகாச வார்த்தையைக் கேட்ட அந்தப் பெண்கள் மிகுந்த பிரீதியுடன் ஒருவருக் கொருவர் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு வெட்கத்தால் ஜலத்திலிருந்து வெளியே வரவில்லை. ஆனாலும் கிருஷ்ணனுடைய பரிகாச வார்த்தையால் மனங் கலங்கினவர்களாகிக் குளிர்ந்த ஜலத்தில் கழுத்துவரையில் முழுகிக்கொண்டு, குளிரால் நடுக்கமடைந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நோக்கி, "நீர் நந்தராஜனுடைய புத்திரர்; கோகுலத்திலிருப் பவர்களுக்குட் சிறந்தவர்; எல்லோருக்கும் பிரியத்தைச்

செய்பவரென்று எங்களுக்குத் தெரியும். ஆகையால் அநியாயத்தைச் செய்யவேண்டாம். நாங்கள் குளிரால் நடுக்க மடைந்திருக்கிறோம். எங்கள் வஸ்திரத்தைக் கொடும். ஓ அழகுள்ளவரே! உமக்கு வேலைசெய்பவர்களாக இருக்கிறோம். உம்முடைய உத்தரவின்படி நடக்கிறோம்; அப்படிக் கொடுக்காவிட்டால் அரசனிடத்தில் (நந்தர் அல்லது கம்ஸன்) தெரிவிப்போம்" என்று சொன்னார்கள்.

17—20. அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் எனக்குத் தாசிகளும், நான் சொல்வதைச் செய்பவர்களுமாக இருப்பது உண்மையானால், கரையில் வந்து வஸ்திரங்களை வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்; இல்லாவிட்டால் கொடுக்கமாட்டேன். கிழவனாகிய அரசன் என்ன செய்வார்" என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட அந்தப் பெண்கள் குளிரால் நடுக்கமுள்ளவர்களாகி, இரு கைகளால் ரகசிய ஸ்தானத்தை மறைத்துக் கொண்டு ஜலத்திலிருந்து கரைக்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களுடைய சுத்தமான எண்ணத்திற்கே சந்தோஷப்பட்டு வஸ்திரங்களைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு அந்தப் பெண்களிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியுடன், "விருதத்தை அநுஷ்டிக்கும் நீங்கள் வஸ்திரமில்லாமல் ஜலத்தில் இறங்கியபடியால் அது தேவர்களுக்கு அபராதம் செய்ததாயிற்று. அந்தப் பாபத்தின் நிவர்த்திக்காகத் தலையில் அஞ்சலி செய்துகொண்டு நமஸ்கரித்து உங்களுடைய வஸ்திரங்களை வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்" என்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்னார்.

21—24. அதனைக் கேட்ட பெண்கள் மகாத்மாவாகிய கிருஷ்ணன் வார்த்தை தர்மத்திற்கு ஒத்தது என்று நினைத்து, ஒரு கையினால் ரகசிய ஸ்தானத்தை மறைத்துக் கொண்டு, மற்றொரு கையினால் நமஸ்கரித்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் திரும்பவும் அவர்களை நோக்கி, "எவன் பகவானை ஒரு கையால் நமஸ்கரிக்கிறானோ, அவனுடைய கையை வெட்டிவிடுவது அவனுக்குச் சிட்சை என்று தர்ம சாஸ்திரக்காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் மனிதன் இரு கைகளாலும் பகவானை நமஸ்கரிக்கவேண்டும்; நீங்கள் அப்படிச் செய்வீர்களானால் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷகரமாக இருக்கும். வஸ்திரமில்லாமல் ஜலத்தில் பிரவேசித்ததாலும், ஒரு கையால் நமஸ்கரித்ததாலும் உண்டான இருவகைப் பாபத்தையும் நிவர்த்தித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற விருப்பம் உங்களுக்கு இருக்குமானால் இரண்டு கைகளாலும் நமஸ்கரித்து, வஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்" என்று தர்மமான வார்த்தையைச் சொன்னார்.

25—28. அதனைக் கேட்ட அந்தப் பெண்கள், வஸ்திரமில்லாமல் ஸ்நானஞ்செய்தது விருதத்திற்குக் குறைவைச் செய்யக்கூடியதாகையால் அதற்குப் பிராயச்சித்தத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது அவசியம் என்று நினைத்து, சகல கர்மங்களின் பலசுரூபியும், பாபத்தைப் போக்கடிப்பவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை (இரு கைகளாலும்) நமஸ்கரித்தார்கள். அப்படி நமஸ்கரித்த பெண்களைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கருணை, சிநேகம் இவைகளுள்ளவராகி, வஸ்திரங்களை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். இப்படி அந்தப் பெண்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் ஏமாற்றப்பட்டார்கள்.

வெட்கத்தை விடும்படி செய்யப்பட்டார்கள்; பரிகாசஞ் செய்யப்பட்டார்கள்; விளையாட்டுக் கருவிகளாக்கப்பட்டார்கள்; மேலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களுடைய வஸ்திரங்களையும் அபகரித்துக்கொண்டார்; ஆனாலும் அவரிடத்தில் அந்தப் பெண்கள் அசூயை அடையவில்லை. அவருடைய சேர்க்கையால் சுகத்தை அடைந்தார்கள். பின்னும் அவர்கள், வஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் சுவாதீனப்படுத்தப்பட்டவர்களாகி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தி, வெட்கத்துடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே நின்றார்கள்.

29—33. அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்முடைய பாதத்தை யடையவேண்டி விருதத்தை யனுஷ்டித்த பெண்களுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்தவராகையால் அவர்களை நோக்கி, "ஓ பதிவிரதைகளான பெண்களே! என்னைச் சேவிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் விரதாநுஷ்டானஞ் செய்த உங்களுடைய அபிப்பிராயம் எனக்குத் தெரியும். நானும் அதனை ஒப்புக்கொண்டதால் அது சத்தியமாகக் கூடியதேயாம். என்னிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தியவர்களுடைய காமனையானது மற்றொரு காமனையை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. வறுக்கப்பட்ட தானியங்களும், பக்குவமான தானியங்களும் பெரும்பாலும் முளைக்கிறதில்லை யல்லவா? ஆனால் ஓ பெண்களே! கோகுலம் போகலாம். பூர்ண மனோரதமுள்ளவர்களாக வருகிற ராத்திரிகளில் என்னுடன் ரமிக்கலாம். இதற்காகக் காத்யாயனீ விரதஞ் செய்தீர்களல்லவா?" என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அதனைக் கேட்ட அந்தப் பெண்கள் பூர்ண மனோரதமுள்ளவர்களாகி,

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ் செய்து கொண்டு அவரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் சிரமப் பட்டுக் கோகுலத்திற்குச் சென்றார்கள்.

34—42. பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், பலராமனுடனும் கோபர்களுடனும் பிருந்தாவனத்திலிருந்து பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு வெகு தூரஞ் சென்று கோபர்களை நோக்கி, "ஓ ஸ்தோக! கிருஷ்ண! அம்சுவே! ஸ்ரீதாம! ஸுபல! அர்ஜுன! விசால! விருஷப! ஓஜஸ்விபே! தேவப்ரஸ்த! வருதப! இந்த மரங்களைப் பாருங்கள். காற்று, மழை, வெயில், பனி இவைகளைச் சகித்து, அண்டினவர்களுக்கு நிழலைக் கொடுத்துக் குடைபோல இருக்கின்றன; இவைகள் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்வதற்காகவே ஜீவிக்கின்றன. அவைகளுடைய பிறப்பானது சகல பிராணிகளுக்கும் உபகாரமாக இருக்கிறது; ஆச்சரியம். சாதுக்களுடைய கிருகத்திற்கு அதிதிகள் சென்றால் எப்படி அவர்களுடைய இஷ்டம் பூர்த்தியாகாமலிருப்பதில்லையோ, அதுபோல் இவைகளை யடைந்தவர்கள் மன வருத்தத்துடன் திரும்புகிறதில்லை. இவைகள் இலைகளாலும், புஷ்பங்களாலும், பழங்களாலும், நிழல்களாலும், வேர்களாலும், மரவுரிகளாலும், கட்டைகளாலும், வாசனையுள்ள பிசின்களாலும், சாம்பல்களாலும், தளிர்களாலும் பிறருடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்கின்றன. பிராணிகள் பணத்தாலும், பிராணனாலும், புத்தியாலும், வாக்கினாலும் பிறருக்கு க்ஷேமத்தை எப்பொழுதும் செய்துகொண்டிருப்பதே அவர்களுடைய ஜன்மத்தின் பலனாகிறது" என்று சொல்லிக்கொண்டு தளிர்கள், பழங்கள், பூங்கொத்துகள், புஷ்பங்கள், இலைகள் ஆகிய

இவைகளின் பாரத்தால் வணங்கிய மரங்களின் நடுவில் போகும் வழியாக யமுனா நதிக்குச் சென்றார். அவ்விடத்தில் கோபர்கள் பசுக்களுக்கு யமுனையில் ஜலம் காட்டி (குளிர்ந்த ருசியுள்ள ஜலத்தைக் குடிக்கச் செய்து), தாங்களும் யமுனையின் ருசியுள்ள தீர்த்தத்தைப் பானஞ் செய்தார்கள். இப்படி யமுனையின் கரையில் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கும் கோபர்கள் மிகவும் பசியுள்ளவர்களாகி ராமகிருஷ்ணர்களிடம் வந்து பின்வருமாறு சொன்னார்கள்.

அத்தியாயம்—23

தீக்ஷித பத்தினிகளை அநுக்கிரகித்தது

1—2. கோபர்கள் யமுனையின் கரையில் உட்கார்ந்து பசியுள்ளவர்களாகி, ஜகத்திற்கு அதிபதிகளாகிய ராம கிருஷ்ணர்களை நோக்கி, "ஓ மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ள ராம! ராம! துஷ்டர்களைச் சிட்சிக்கும் கிருஷ்ண! பசியால் நாங்கள் உபத்திரவிக்கப்படுகிறோம். அதனை நிவர்த்திக்க வேண்டும்" என்று தெரிவித்துக்கொண்டார்கள்.

3—9. அதனைக் கேட்டு ஜகதீசராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்மிடத்தில் பக்தியுள்ளவளாகிய பிராம்மண பத்தினியை அநுக்கிரகிக்க விரும்பி, கோபர்களை நோக்கி "இதோ சமீபத்தில் பிரம்மிஷ்டர்களான பிராம்மணர்கள் சுவர்க்கத்தை அடைவதற்காக ஆங்கீரசமென்ற ஸத்திரம் (யாகம்) செய்கிறார்கள். அவ்விடஞ் சென்று நாங்கள் வரச் சொன்னதாக அண்ணவின் பெயரையாவது என்னுடைய பெயரையாவது சொல்லி, அன்னங் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேளுங்கள்" என்றார். அதனைக் கேட்ட கோபர்கள் அவருடைய உத்தரவின்படி யாகசாலைக்குச் சென்று, அஞ்சலிசெய்து தண்டம்போல் பூமியில் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்து, "ஓ பிராம்மணர்களே! நாங்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண ராமர்களுடைய உத்தரவினால் உங்களிடம் வந்திருக்கிறோம். உங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகும். இந்த யாகசாலைக்குச் சமீபத்தில் ராமனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பசியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதனால் ஆகாரத்தைப் புசிக்க விரும்புகிறார்கள். தர்மத்தை யறிந்தவர்களுக்குட் சிறந்தவர்களான வேதியர்களே! உங்களுக்குச் சிரத்தை

இருக்குமானால் அவர்களுக்காக அன்னத்தைக் கொடுங்கள். தீக்ஷை முதல் பசுவைக் கொல்லும் தினம் வரையிலும், ஸௌத்ராமணியிலும் தீக்ஷிதருடைய அன்னத்தைப் புசிக்கக்கூடாது. மற்ற காலத்தில் தோஷமில்லை" என்று யாசித்தார்கள்.

10—15. இம்மாதிரியான பகவானுடைய யோசனையைக் கேட்டும் அந்தப் பிராம்மணர்கள் கோபர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்காதவர்கள் போலவே இருந்தார்கள். அவர்கள் அற்பமான சுவர்க்கத்தை அடைவதற்காக மிகுந்த சிரமமுள்ள கர்மத்தை யநுஷ்டிப்பவர்கள்; மூடர்கள்; தங்களை ஞானிகளென்று நினைத்துக்கொண்டவர்கள்; மேலும் தேசம், காலம், சரு, புரோடாசம் முதலிய திரவியம், மந்திரம், தந்திரம், ரித்விக், அக்னி, தேவதை, யஜமானன், யாகம், தர்மம் ஆகிய இவைகள் எந்தப் பகவானுடைய சுரூபமாக இருக்கின்றனவோ, அந்த பரப்பிரம்மமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை மனிதன் என்று நினைத்து, அவருடைய உண்மையான சுரூபத்தை அவர்கள் அறியவில்லை. அவர்கள் சரீரத்தில் அபிமானமுள்ளவர்கள்; தாம் பிராம்மணர்கள் என்ற துரபிமானமுள்ளவர்கள்; ஆனதால் அவர்கள் கோபர்களுக்குக் கொடுக்கிறோம் என்றுவது, இல்லை யென்றுவது பதில் சொல்லவில்லை. பின்பு கோபர்கள் ஆசையொழிந்தவர்களாகி, ராமகிருஷ்ணர்களிடம் வந்து தெரிவித்தார்கள். அதனைக் கேட்ட பகவான் சிரித்துக்கொண்டு கோபர்களை நோக்கி, "நீங்கள் தீக்ஷிதர்களுடைய பத்தினிகளிருக்கும் சாலைக்குச் சென்று நான் பலராமனுடன் இவ்விடம் வந்திருப்பதைச் சொல்லுங்கள். அவர்களுக்கு என்னிடத்தில் பிரீதியுண்டு; அவர்களுடைய சரீரம் வீட்டில்

வசிக்கிறதேயொழிய அவர்களுடைய மனம் என்னிடத்தி லேயே வசிக்கிறது. அவர்கள் மிகவும் அன்னத்தைக் கொடுப்பார்கள்" என்று திரும்பவும் போகச் சொன்னார். (காரியத்தில் நோக்கமுள்ளவன் ஒரு தடவை யாசித்துக் கிடைக்காவிடில் அதனால் மனவருத்தத்தை அடையக் கூடாது. யாசகர்கள் அவமானத்தை யடைவது சகஜமே என்ற உலக வழக்கத்தை இதன் மூலமாய்ப் பகவான் வெளியிட்டார்.)

16—24. பின்பு கோபர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய உத்தரவின்படி பத்தினிசாலைக்குச் சென்று, அவ்விடத்தில் அலங்கரித்த சரீரங்களுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் பிராம்மண ஸ்திரீகளை நமஸ்கரித்து, வணக்கத்துடன் "பிராம்மண ஸ்திரீகளான உங்களுக்கு நமஸ்காரம். எங்களுடைய வார்த்தையைக் கேளுங்கள். இதற்குச் சமீபத்தில் சஞ்சரிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் உங்களிடம் அனுப்பப்பட்டு வந்தோம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுடனும் கோபர் களுடனும் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு வெகு தூரம் வந்துவிட்டார். அதனால் அவரும் அவருடன் வந்தவர் களும் பசியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அன்னங் கொடுக்கவேண்டும்" என்று சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்ட அந்த ஸ்திரீகள் அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய கதையை நினைத்துக்கொண்டு அவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவர்களாக இருந்தவர்களானதால், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வருகிறார் என்பதைக் கேட்டவுடன் மிகுந்த பரபரப்புள்ளவர்களாகி பக்ஷயம், போஜ்யம், லேஹ்யம், சோஷ்யம் என்ற நான்கு வகையான ருசியுள்ள அன்னங்களைப் பாத்திரங்களில் எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இருக்கும் இடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்

கள். அது சகல நதிகளும் சமுத்திரத்தை நோக்கிச் செல்வதுபோலிருந்தது. அப்பொழுது அவர்களுடைய புருஷர்களும், பிதாக்களும், சகோதரர்களும் யாகசாலையை விட்டுப் போகக்கூடாதென்று தடுத்தார்கள். அப்படியும் அவர்கள் அதனைக் கேட்காமல், உத்தம சுலோகராகிய பகவானிடத்தில் வெகு நாளாக மனதைச் செலுத்தினவர்களாகையால் யமுனையின் கரைக்கு வந்து, அசோக மரங்களின் தளிர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த வனத்தில் பலராமனுடனும் கோபர்களுடனும் சஞ்சரிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கருத்த தேகமுள்ளவராகவும், பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவராகவும், வனமாலையாலும், மயில் தோகையாலும், தாதுக்களாலும், தளிர்களாலும் நடன்போல் வேஷத்தைத் தரித்தவராகவும், தோழனுடைய தோளில் கையை வைத்துக்கொண்டவராகவும், மற்றொரு கையால் தாமரை மலரைச் சுற்றிக் கொண்டும், காதுகளில் நீலோத்பலத்தை வைத்துக் கொண்டும், கன்னங்களில் தொங்கும் தலைமயிர்களுள்ள சிரித்த முகமுள்ளவராகவும் இருந்தார். அந்த ஸ்திரீகள் அநேகந் தடவை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய குணங்களைக் கேட்டுக் கிருஷ்ணனிடத்தில் மனதைச் செலுத்தியவர்களாகையால் இப்பொழுது நேரில் பார்த்தும் கிருஷ்ணனை மனத்தில் வெகு காலம் தியானம் பண்ணியும் பாபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டார்கள். அது அகங்கார விருத்திகள் பிராஞ்ஞனிடத்தில் லயத்தை யடைவதுபோலிருந்தது.

25—29. இப்படி சகல ஆசைகளையும் ஒழித்துத் தம்மைத் தரிசிப்பதற்காக வந்திருந்த ஸ்திரீகளை நோக்கி எல்லாருடைய புத்திக்கும் சாட்சியாக இருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சிரித்த முகத்துடன், "ஓ மிகுந்த பாக்கிய

முள்ளவர்களே! சுகமாக வந்தீர்களா? உட்காருங்கள். நாங்கள் உங்களுக்கு என்ன செய்யவேண்டும்? நம்மைப் பார்ப்பதற்காக நீங்கள் வந்தது யுக்தமானதேயாம். தன்னுடைய இதத்தை அறிந்த வித்வான்கள் எல்லாருக்கும் ஆத்மாவாகவும், பிரியருமாக இருக்கும் என்னிடத்தில் பலனை யுத்தேசியாமல் இடைவிடாது உண்மையாகப் பக்திசெய்கிறார்கள். பிராணன், புத்தி, மனது, தேகம், களத்திரம், குழந்தைகள், பணம் முதலியவைகள் எதற்காக மிக்கப் பிரியத்துடன் காப்பாற்றப்படுகின்றனவோ, அந்த ஆத்மாவைக் காட்டிலும் பிரியமான வஸ்து வேறு இருக்கிறதா? (ஆத்மாவாகிய என்னைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று நீங்கள் வந்தது யுக்தம்.) யாகசாலைக்கு நீங்கள் செல்லவேண்டும். உங்களுடைய பர்த்தாக்களான பிராம்மணர்கள் உங்களை வைத்துக்கொண்டு யாகங்களை முடித்துக்கொள்வார்கள்" என்றார்.

30—31. அதனைக் கேட்ட அந்தப் பிராம்மண ஸ்திரீகள் பகவானை நோக்கி, "ஓ பிரபுவே! நாங்கள் சகல பந்துக்களையும் விட்டு உம்முடைய பாதத்தை அடைந்தோம். உம்முடைய பாதத்தால் தள்ளப்பட்ட துளசிமாலையைச் சிரசால் வகித்துத் தாசிகளாக இருக்கிறோம். அப்படியிருக்க நீர் இப்படிச் சொல்வது உசிதமல்ல; 'உம்மை அடைந்தவன் திரும்பமாட்டான்' என்று சொல்லும் வேத வாக்கியத்தை உண்மையாகச் செய்யும். ஓ! காமம் முதலிய சத்துருக்களை நாசஞ்செய்பவரே! நாங்கள் திரும்பிச் சென்றாலும் எங்களுடைய புருஷர்களாவது, பிதாக்களாவது, புத்திரர்களாவது, சகோதரர்களாவது, பந்துக்களாவது எங்களை அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள். மற்றவர்கள் ஆதரிப்பார்களா? ஆனதால் உம்முடைய நுனிக்காலில்

விழுந்தவர்களான எங்களுக்கு வேறு கதியில்லை. எங்களை வேலைக்காரிகளாக அங்கீகரிக்கவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

32—35. அதனைக் கேட்ட பகவான் அவர்களை நோக்கி, "உங்களுடைய புருஷர்களாவது, பிதா, சகோதரர்கள் முதலியவர்களாவது உங்களிடத்தில் அசூயைப்படமாட்டார்கள். என்னுடைய உத்தரவினால் மற்ற ஜனங்களும் தேவர்களும் இதை அநுமோதிப்பார்கள். என்னுடைய பக்தர்களுக்கு சுகத்தையும், சிநேகத்தையும் விருத்திசெய்வது சரீர சம்பந்தமல்ல (என்னுடன் சேர்ந்திருப்பதால் அவை விருத்தியாகுமென்பதில்லை யென்று கருத்து.); மனத்தை என்னிடத்தில் எப்பொழுதும் செலுத்திக்கொண்டு சீக்கிரத்தில் என்னை அடைவீர்கள். என்னைத் தியானஞ்செய்வதாலும், என்னுடைய கதைகளைக் கேட்பதாலும், கதைகளைச் சொல்வதாலும் என்னிடம் பக்தியுண்டாவதுபோல் சமீபத்திலிருப்பதால் உண்டாகிறதில்லை. ஆனதால் வீட்டிற்குப் போகலாம்" என்றார். அதனைக் கேட்ட ஸ்திரீகள் யாகசாலைக்கு வந்தார்கள். அந்தப் பிராம்மணர்களும் அசூயை யன்னியில் அந்த ஸ்திரீகளை வைத்துக்கொண்டு யாகத்தை முடித்தார்கள்.

36. அந்த ஸ்திரீகளுக்குள் ஒருவள் பகவானைத் தரிசிப்பதற்காகப் புறப்படும்பொழுது அவளுடைய பர்த்தா வெளியில் போகக்கூடாதென்று தடுத்தபடியால் அவள் பகவானிடம் வரமுடியாதவளாகி வீட்டிலேயே முன் கேள்விப்பட்டிருந்த பகவானுடைய ரூபத்தைத் தியானஞ் செய்து கர்மசரீரத்தை விட்டுவிட்டாள்.

37—38. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் நான்கு வகையான அன்னத்தைக் கோபர்களுக்குக் கொடுத்து, தாமும்

புசித்தார். இப்படி பகவான் விளையாட்டாக மனித வேஷங் கொண்டு லோகத்தை யநுசரித்துக் கோபர்களையும், கோப ஸ்திரீகளையும், பசுக்களையும் தம்முடைய ரூபத்தாலும், வாக்கினாலும், சேஷ்டையாலும் சந்தோஷிக்கச் செய்து கொண்டு விளையாடினார்.

39—53. பின்பு அந்தப் பிராம்மணர்கள், "ஜகத்பதி களான ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்கள் யாசித்ததைக் கவனிக்காமல் அவர்களை மனிதர்களாக நினைத்து அலட்சியஞ் செய்து குற்றவாளிகளானோம். ஸ்திரீகளுக்குப் பகவானிடத்தில் ஏற்பட்ட பக்தி நமக்கு இல்லையே; நம்முடைய மூவகை யான ஜன்மங்கள், நம்முடைய வித்தை, பிரம்மசரியம் முதலிய விருதம், பல விஷயங்களை அறிந்திருப்பது, மேலான குலத்தில் பிறந்திருப்பது, கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதில் சாமர்த்தியம் ஆகிய இவைகள் யாவும் நிந்திக்கக்கூடியவை கள் (பயனற்றவையாயின வென்று கருத்து). பகவானை அலட்சியஞ் செய்தோமே. நாம் பிறருக்கு ஆசாரியர்களாக இருந்தும் நம்முடைய விஷயத்தில் தவறினோம். பகவா னுடைய மாயை யோகிகளையும் மோகிக்கச் செய்கிறது. ஜகத்குருவாகிய பகவானிடத்தில் ஸ்திரீகளுக்கு உண்டான மேலான பக்தியைப் பாருங்கள். அந்தப் பக்தியால் ஸம்ஸாரம் நிவர்த்திக்கப்படுகிறது. இவர்களுக்கு த்விஜாதிக் குரிய ஸம்ஸ்காரங்களில்லை. இவர்கள் குருகுலவாசம், சந்தியோபாசனம் முதலியவைகளைச் செய்யவில்லை. அப்படியிருந்தும் அவர்களுக்கு உத்தம சுலோகராகிய பகவானிடத்தில் திருடமான பக்தி யிருக்கிறது. மேற்கண்டவைகளுள்ளவர்களானாலும் நமக்கு அந்தப் பக்தி யுண்டாகவில்லை. மேலும், சாதுக்களுக்கு அதிபதி யான பகவான் பணம், வீடு முதலியவைகளில் ஆசை

கொண்டவர்களும், தங்களுடைய க்ஷேமத்தில் தவறினவர்களுமான நமக்கு கோபர்களைக்கொண்டு ஞாபகப்படுத்தினார். கைவல்யம் முதலியவைகளுக்கு அதிபதியான ஸ்ரீ பகவானுக்கு நம்மால் ஆகவேண்டிய காரியமென்ன இருக்கிறது? பகவானுக்கு இது ஒரு லீலையே. லக்ஷ்மீதேவியும் சஞ்சல சுபாவத்தை விட்டு எவருடைய பாதத்தைச் சேவிக்க விரும்பி எவரை அடைகிறாளோ, அந்தப் பகவான் பிறரை யாசிக்கிறார் என்பது ஜனங்களை மோகிக்கச் செய்கிறது. மேலும் தேசம், காலம், சரு, புரோடாசம் முதலிய திரவியங்கள், மந்திரம், தந்திரம், ரித்விக்குகள், அக்னிகள், தேவதை, யஜமானன், யாகம், அதனாலுண்டாகும் அபூர்வமென்ற தர்மம் ஆகிய இவைகள் எவருடைய சுரூபமாக இருக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட யோகேசுரர்களுக்கும் அதிபதியான ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவானவர் யது வம்சத்தில் அவதரித்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டோமல்லவா? அப்படியும் அதனை மறந்துவிட்டோமே என்று பச்சாத்தாபத்தை அடைந்ததுமன்றி, தடையற்ற ஞானமுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். உம்முடைய மாயையால் புத்தி மயங்கி, கர்ம மார்க்கத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த மகா புருஷனுடைய மாயையால் மோகித்து (மயங்கி), அவருடைய மகிமையை அறியாமல் குற்றஞ் செய்தோம். அதனால் அந்தப் பிழையை ஆதி புருஷனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பொறுக்கவேண்டும்" என்று சொல்லித் தாங்கள் செய்த அபராதத்தை நினைத்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நேரில் தரிசிக்கவேண்டுமென்ற அபிப்பிராயங் கொண்டார்கள். ஆனாலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்ப்பதற்காகச் சென்றால் கம்ஸன் என்ன செய்வானோ என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இருக்குமிடத்திற்குப் போகவில்லை.

அத்தியாயம்—24

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இந்திர யாகத்தைத் தடுத்தது

1—7. இப்படி பிராம்மணர்கள் கம்ஸனிடம் பயந்து தங்களுடைய ஆசிரமங்களில் இருந்துகொண்டே பகவானை உபாசித்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் பலராமனுடன் கோகுலத்தில் வசித்தார். ஒரு சமயம் கோபர்கள் எல்லோரும் இந்திரனைப் பூஜிக்கவேண்டி அதற்குரிய யத்தனங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது எல்லாருக்கும் ஆத்மாவும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்த விஷயத்தை அறிந்தவரானாலும், அறியாதவர் போல நந்தர் முதலிய பெரியோர்களை நோக்கி, மிகவும் வணக்கமாக "என்ன யாகஞ் செய்யப்போகிறீர்கள்? ஏன் இவ்வளவு பரபரப்பு? இந்த யாகம் எந்தப் பலனைக் கொடுக்கக்கூடியது? இதனால் எந்தத் தேவதை ஆராதிக்கப்படுகிறது? எதனால் இந்த யாகம் முடியக்கூடியது? இதில் உங்களுக்கு எப்படி அதிகாரம் ஏற்பட்டது? அண்ண! இதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற மிக்க ஆவலுள்ளவனாக இருக்கிறேன்; சொல்லவேண்டும். மேலும், எல்லாரையும் தாமாகப் பாவித்தவர்களும், தன்னைச் சார்ந்தவன், பிறர் என்ற பேத புத்தியற்றவர்களும், மித்திரன், சத்ரு, உதாசீனன் என்ற எண்ணமில்லாதவர்களுமான சாதுக்கள் ஒன்றையும் ரகசியமாக வைத்துக் கொள்ளமாட்டார்கள்; பேதபுத்தியுள்ளவர்களானாலும், உதாசீனனைச் சத்துருபோலத் தள்ளிவிடவேண்டும் (கேட்காமலிருந்தால் சொல்லவேண்டியதில்லை). மித்திரனைத் தன்னுடைய ஆத்மாவாகப் பாவிக்கவேண்டும். ஜனங்களில் சிலர் மித்திரர்களுடன் யோசித்துக் கர்மங்களின் சுரூபத்,

தைத் தெரிந்துகொண்டு செய்கிறார்கள். சிலர் யோசியாமலே செய்கிறார்கள். யோசித்துக் கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கும் வித்வானுக்குப் பயன் கிடைப்பது போல் யோசியாமல் செய்யும் மூடனுக்குப் பயன் கிடைக்கிறதில்லை. ஆனதால் உங்களால் செய்யப்படப்போகிற யாகம் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டதா? அல்லது வழக்கமாகச் செய்து வரப்படுகிறதா? காரணத்துடன் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

8—11. அதனைக் கேட்ட நந்தர் கிருஷ்ணனை நோக்கி, "பகவானாகிய இந்திரனுக்கு மேகங்கள் பிரியமான சரீரங்கள்; அந்த மேகங்கள் பிராணிகளுக்குப் பிராணனை விருத்திசெய்யக்கூடிய ஜலத்தை வர்ஷிக்கின்றன. ஆனதால் மேகங்களுக்கு அதிபதியும், ஈசுவரனுமாகிய இந்திரனை நாமும் மற்றவர்களும் அவருடைய ரேதஸ்ஸால் (மழை ஜலத்தால்) விருத்தியான தான்யம் முதலியவைகளைக் கொண்டு பூசிப்பது வழக்கம். அந்த இந்திர யாகத்திற்கு உபயோகப்பட்டு எஞ்சியதைத் தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளுக்கு மனிதர்கள் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். புருஷப் பிரயத்தனமுள்ளவர்களுக்குப் பர்ஜன்யன் பலத்தைக் கொடுக்கிறார். (மழையில்லாவிடில் பயிர்கள் பலிக்காவென்று கருத்து.) இந்தத் தர்மமானது பரம்பரையாக நடந்துவருகிறது. காமத்தாலாவது, லோபம் முதலியவையாலாவது இந்தத் தர்மத்தைச் செய்யாமல் நிறுத்தினால் அவனுக்கு க்ஷேமம் கிடைக்கிறதில்லை" என்று சொன்னார்.

12—30. இப்படி நந்தரும், மற்ற கோகுலவாசிகளும் சொல்வதைக் கேட்டு, கிருஷ்ணன் இந்திரனுக்குக்

கோபத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காக அவர்களை நோக்கி, "சகல பிராணிகளும் கர்மத்தாலுண்டாகின்றன; கர்மத்தாலேயே மரணமடைகின்றன. (ஜனனத்திற்கும், மரணத்திற்கும் கர்மமே காரணமாக இருக்கிறது.) சுகம், துக்கம், பயம், க்ஷேமம் ஆகிய இவைகளும் கர்மத்தாலேயே உண்டாகின்றன. (கர்மம் ஜடமல்லவா? அது எப்படிப் பலனைக் கொடுக்கும்? ஆனதால் கர்மத்திற்குப் பரதந்திரனாகிய ஈசுவரன் [தேவதை] பலத்தைக் கொடுக்கிறான் என்ற மதத்தை நிந்திக்கிறார்.) மற்ற ஜீவர்கள் செய்யும் கர்மத்திற்குப் பலனை ஈசுவரன் கொடுக்கிறானென்றாலும் அவரும் கர்மத்தைச் செய்பவனையே அடைகிறார். கர்மத்தைச் செய்யாதவனுக்கு அவர் பிரபுவாகிறதில்லை. ஆனதால் அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்குத் தக்கபடி பலனை ஜனங்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். ஆனதால் ஜனங்களுக்கு இந்திரனால் என்ன பிரயோஜனம்? மேலும் பிராணிகளுக்கு அவரவர்களுடைய சுபாவத்திற்குத் தக்கபடி ஏற்பட்டிருக்கும் சுபத்தையாவது, அசுபத்தையாவது இந்திரனால் மாற்ற முடியுமா? எல்லா ஜனங்களும் சுபாவத்திற்கு வசப்பட்டவர்களாகையால் அதனையே அனுசரித்திருக்கிறார்கள். தேவர்கள், மனிதர்கள் அடங்கிய இந்த ஜகத் முழுவதும் சுபாவத்திலேயே இருக்கிறது. ஆனதால் ஜீவன் கர்மத்தினால் பலவகையான சரீரத்தை யடைந்து, அவைகளை விட்டுவிடுகிறான். கர்மத்தாலேயே சத்துருவாகவும், மித்திரனாகவும், உதாசீனனாகவும் ஆகிறான். ஆனதால் கர்மமே மேலானது. அதுவே ஈசுவரன். ஆனதால் சுபாவத்திற்கு வசப்பட்டு, தனக்குரிய கர்மத்தைச் செய்பவன் கர்மத்தையே மேலானதென்று நினைக்கவேண்டும். எதை ஆச்சிரயித்து ஜீவிக்கிறானோ, அதுவே அவனுக்குத் தெய்வம். ஒன்றை ஆச்

சிரயித்து ஜீவிப்பவன் அதனை விட்டு மற்றொன்றைப் பூசிப்பானுகில் அவனுக்கு க்ஷேமம் கிடைக்கிறதில்லை. பரபுருஷனிடத்தில் ஆசையுள்ள வியபசாரிக்கு க்ஷேமம் கிடைக்குமா? பிராம்மணன் வேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்வது முதலியவைகளால் ஜீவிக்கவேண்டும். க்ஷத்திரியன் பூமியைக் காப்பாற்றுவதால் ஜீவிக்கவேண்டும். வைசியன் வார்த்தை என்ற விருத்தியைச் செய்து ஜீவிக்கவேண்டும். சூத்திரன் மூன்று வர்ணங்களைச் சேவித்து ஜீவிக்கவேண்டும். வைசியனுடைய விருத்தியாகிய வார்த்தையென்பது பயிரிடுவது, மாடு மேய்ப்பது, வியாபாரஞ் செய்வது, வட்டி வாங்குவது ஆகிய நான்கு வகையுள்ளது. அவ்வகையில் நாம் பசுக்களைக்கொண்டு ஜீவிப்பவர்கள். இந்த ஜகத் உண்டாவதற்கும், க்ஷேமமாயிருப்பதற்கும், நாசமடைவதற்கும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்கள் முறையே காரணங்களாக இருக்கின்றன. அவைகளில் ரஜோ குணத்தால் பலவகையான இந்த ஜகத்து உண்டாகிறது. ஆனதால் மேகங்களும் ரஜோகுணத்தால் உண்டாகி, ஜலத்தை எங்கும் வர்ஷிக்கின்றன. அந்த ஜலங்களால் சகல தானியங்களும் விருத்தியடைகின்றன. அவைகளை ஜனங்கள் உபயோகித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்திரன் எதைச் செய்யப் போகிறான்? நமக்குத் தேசமாவது, பட்டணமாவது, கிராமமாவது, வீடாவது இல்லை. நாம் காட்டிலேயே வசிப்பவர்கள். ஆனதால் காடுகளும், மலைகளும், நமக்கு வீடாகின்றன. ஆனதுபற்றிப் பசுக்களையும், பிராம்மணர்களையும், மலையையும் நாம் பூஜிக்கவேண்டும். இந்திரனுடைய யாகத்திற்காகச் சேர்க்கப்பட்ட சாமான்களைக் கொண்டு இந்த யாகத்தை முடிக்கவேண்டும். பாயசம் முதல் பருப்புவரையிலுள்ள பலவகையான பதார்த்தங்கள்

சமைக்கப்படட்டும், கோதுமை முதலியவைகளால் செய்யக்கூடிய பக்ஷியங்களும், அதிரசம், முறுக்கு முதலியவைகளும் செய்யப்படட்டும். வேதத்தை யறிந்தவர்களான பிராம்மணர்கள் அக்கினியில் ஓமஞ்செய்யட்டும். அவர்களுக்குப் பலவகையான அன்னங்களைக் கொடுத்து, போஜனம் செய்விக்கவேண்டும். பசுக்களைத் தட்சிணையாகக் கொடுங்கள். நாய், சண்டாளன், பதிதர்கள் முதலிய எல்லோருக்கும் அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி வஸ்துக்களைக் கொடுங்கள். மேலும் பசுக்களுக்குப் புற்களைக்கொடுங்கள். மலைக்குப் பலி போடுங்கள். பின்பு நீங்கள் நல்ல வஸ்திரம் முதலியவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு போஜனஞ் செய்துவிட்டு, பசுக்களையும், பிராம்மணர்களையும், அக்கினியையும், பர்வதத்தையும் பிரதக்ஷிணம் செய்யுங்கள். இப்படிச் செய்வது யுக்தமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்த யாகமே எனக்கும், பசுக்களுக்கும், பிராம்மணர்களுக்கும் பிரீதிகரமானது" என்று சொன்னார்.

31—38. இப்படி காலசுரூபியாகிய பகவான் இந்திரனுடைய கர்வத்தை யடக்குவதற்காக நந்தன் முதலியவர்களை நோக்கிச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, அவர்கள் யுக்தமென்று அதை ஒப்புக்கொண்டார்கள். பின்னுமவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொன்னபடி எல்லாவற்றையும் செய்து, அந்தச் சாமான்களைக்கொண்டு பிராம்மணர்களையும், மலையையும் பூஜித்து, ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்வித்து மிகுந்த ஆதரவுடன் பசுக்களைக் கொடுத்து, பர்வதத்திற்குப் பலியையும் போட்டார்கள். பின்னுமவர்கள் பசுக்களை முன் நடத்திக்கொண்டு, பர்வதத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது கோப ஸ்திரீகளும் பிராம்மணர்

களால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு எருதுகள் கட்டிய வண்டியின் மீதேறி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்களைக் கானம் பண்ணிக்கொண்டு பர்வதத்தைச் சுற்றி வந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் கோபர்களுக்கு நம்பிக்கை யுண்டுபண்ணுவதற்காகப் பெரிதான வேறு சுரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு, 'நான் பர்வதம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு பர்வதத்திற்கு என்று போடப்பட்ட பலியைப் புசித்தார். பிறகு கோபர்கள் பர்வதத்தை நமஸ்கரிக்கும் பொழுது தாமும், "ஓ கோபர்களே! பாருங்கள். இந்த மலையானது தன்னுடைய சுரூபத்துடன் நமக்கு அநுக்ரகத்தைச் செய்தது. இது தனது இஷ்டப்படி ரூபத்தை எடுத்துக்கொள்ளச் சக்தியுள்ளது. இதனை யார் அலட்சியம் செய்கிறார்களோ, அவர்களை இந்த மலையானது புலி, சிங்கம் முதலிய துஷ்ட மிருகங்களாக இருந்து கொல்லுகிறது. ஆனதால் நமக்கும், பசுக்களுக்கும் க்ஷேமம் உண்டாவதற்காக இதற்கு நமஸ்காரம் செய்வோம்" என்று சொல்லிக் கொண்டு நமஸ்காரம் செய்தார். இப்படி கோபர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் தாண்டப்பட்டு, பர்வதத்திற்கும், பசுக்களுக்கும், பிராம்மணர்களுக்கும் பூஜை செய்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடன் கோகுலஞ் சென்றார்கள்.

அத்தியாயம்—25

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோவர்த்தன மலையைத் தூக்கினது

1—7. பரீக்ஷித்து மகாராஜனே! இந்திரன், 'கோபர்களால் தனக்குச் செய்யப்படும் பூஜையை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தடுத்துவிட்டார்' என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே தெய்வமாகக்கொண்ட கோபர்களிடத்தில் கோபங்கொண்டான். மேலுமவன் தன்னையே மூன்று லோகத்திற்கும் அதிபதியென்று நினைத்துக்கொண்டு, ஸம்வர்த்தம் என்ற பெயருள்ள மேகங்களுடைய கணத்தை (கூட்டம்) வரவழைத்து மழை பெய்யும்படி தூண்டியது மன்றி, "வனவாசிகளான கோபர்களுக்கு எவ்வளவு தன கர்வமிருக்கிறது. ஆச்சரியம்! மனிதனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, தேவனாகிய என்னை அலட்சியஞ் செய்தார்கள். ஆத்மவிசாரஞ் செய்யாமல் கர்மங்களைச் செய்து, அவைகளாகிய ஓடத்தால் ஸம்ஸார சமுத்திரத்தைத் தாண்ட விரும்பிய மூடர்களைப் போல மனிதனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஆச்சிரயித்துக் கோபர்கள் எனக்கு அபராதஞ் செய்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனோ சிறுவன்; அதிகமாகப் பேசக்கூடியவன்; வணக்கமில்லாதவன்; தன்னைப் பண்டிதன் என்று நினைத்துக்கொண்டவன்; கோபர்களோ பணத்தால் கர்வங்கொண்டவர்கள்; மதித்தவர்கள்; பருத்த சரீரமுள்ளவர்கள்; அவர்களுடைய பணக்கொழுப்பை நீங்கள் போக்கடியுங்கள். பசுக்களை நாசஞ் செய்யுங்கள். நானும் ஐராவதத்தின் மீதேறிக்கொண்டு தேவர்களுடன் நந்தகோகுலத்தை நாசஞ் செய்வதற்காக உங்கள்பின் வருகிறேன்" என்று சொன்னான்.

8—14. இம்மாதிரி இந்திரனால் உத்தரவு செய்து கட்டிலிருந்து அவிழ்த்துவிடப்பட்டவையான மேகங்கள் மழையைப் பெய்து, கோகுலத்தை உபத்திரவித்தன. அவைகள் மின்னல்களால் பிரகாசித்தன; இடிகளால் சப்தித்தன; கடுமையான காற்றுக் கூட்டங்களால் தூண்டப்பட்டு ஜலமாகிய கற்களை (ஆலங்கட்டி) வர்ஷித்தன; இப்படி மேகங்கள் தூண்களைப்போலப் பெரிதாகிய தாரைகளுடன் இடைவிடாது மழை பெய்யும்பொழுது பூமி முழுவதும் ஜலத்தால் மறைக்கப்பட்டு, மேடுபள்ளம் தெரியாதிருந்தது. அப்பொழுது அதிக மழையாலும், அதிகக் காற்றினாலும் நடுக்கமடைந்து, கோபர்களும் கோபஸ்திரீகளும் குளிரால் வருத்தமடைந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சரணமடைந்தார்கள். பசுக்களும் மழையால் உபத்திரவமடைந்து தங்கள் தலைகளையும், கன்றுகளையும் சரீரத்தால் மறைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதத்தை யடைந்தன. "ஓ கிருஷ்ண! பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரே! நம்மிடத்தில் கோபங்கொண்டு இந்திரன் மழை பெய்யச் செய்திருப்பதால் உம்மையே நாதனாகக்கொண்ட கோகுலத்தை நீர் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று கோபர்களும் பிரார்த்தித்தார்கள்.

15—23. அதனைக் கேட்ட பகவான் கல் மழையால் அடிபட்டுப் பிரஞ்ஞையில்லாமலிருக்கும் கோகுலத்தைப் பார்த்து, இது இந்திரன் செய்த காரியம்; இந்திரனுடைய யாகத்தை நாம் கெடுத்துவிட்டபடியால் அவன் கோபங்கொண்டு அகாலத்தில் மிகுந்த காற்றுடன் கல் மழை பெய்யச் செய்து கோகுலத்தை நாசஞ் செய்கிறான். இதற்குத் தகுந்ததை என்னுடைய மகிமையால் நான்

செய்வேன். தான் ஒரு லோகத்திற்கு அதிபதியென்ற அகங்காரங்கொண்ட மூடனாகிய இந்திரனுடைய கர்வத்தைப் போக்கடிக்கிறேன். ஸத்வகுணமுள்ள தேவர்களுக்குத் தாங்கள் லோகாதிபதிகள் என்ற கர்வம் உண்டாகிறதில்லை. மேலும், அஸத்துக்களுடைய அகங்காரத்தை நிவர்த்திப்பதும் அவர்களுக்கு அநுக்ரகமாக ஆகிறது. ஆனதால் என்னையே சரணமடைந்ததும், என்னையே நாதனாகக்கொண்டதும், என்னால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதுமான கோகுலத்தை என்னுடைய மகிமையால் காப்பாற்றுகிறேன். இதுவே என்னுடைய விரதம் என்று சொல்லிக் கோவர்த்தன பர்வதத்தை ஒரு கையால் தூக்கிக் குழந்தைகள் நாய்க்குடையை எடுத்துக் குடையாகப் பிடித்தாற்போல விளையாட்டாய் குடையாகப் பிடித்தார். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோபர்களை நோக்கி, 'ஓ அம்ம, ஓ அண்ண, ஓ கோகுலத்தில் வசிப்பவர்களே! பசுக்களுடன் இந்த மலையின் பள்ளத்தில் சுகமாக வசியுங்கள். என்னுடைய கையிலிருக்கும் மலை விழுமோவென்று நீங்கள் கவலைப் படவேண்டாம். காற்றுக்கும், மழைக்கும் பயப்பட வேண்டாம். அதற்குரிய உபாயஞ் செய்திருக்கிறேன்" என்றார். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் சமாதானஞ் செய்யப்பட்ட கோபர்கள் தங்கள் குழந்தைகளுடனும், வேலைக்காரர்களுடனும், சாமான்களுடனும் நெருக்கமில்லாமல் சுகமாக அந்தப் பள்ளத்தில் வசித்தார்கள். மேலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவர்களுக்குப் பசி, தாகம் இவைகளாலுண்டாகும் வருத்தமாவது, சுகத்தில் விருப்பமாவது உண்டாகவில்லை. இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகப் பிடித்துக் கொண்டு ஏழு நாள் வைத்த அடி மாறாமல் நின்றார்.

24—33. பின்பு இந்திரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய யோக மகிமையைப் பார்த்து அதிக ஆச்சரியமடைந்து கர்வமற்றவனாகித் தனது எண்ணம் பூர்த்தியாகாமல் தானாக மழையை நிறுத்தினான். ஆகாயம் மேகங்களால் மறைக்கப்படாமல் சுத்தமாயிற்று. சூரியன் பிரகாசித்தார். கடுமையான காற்றும் மழையும் அடங்கின. அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோபர்களை நோக்கி, "காற்றும் மழையும் அடங்கின. நதிகளில் பெரும்பாலும் ஜலம் வற்றிப் போயின. நீங்கள் பயமற்று ஸ்திரீகளுடனும், குழந்தைகளுடனும், சாமான்களுடனும் வெளியில் வரலாம்" என்றார். அதனைக் கேட்ட கோபர்கள் தங்கள் தங்கள் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு, ஸ்திரீகளையும், குழந்தைகளையும், வயது முதிர்ந்தவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சாமான்களை வண்டியிலேற்றிக்கொண்டு வெளியில் வந்தார்கள். பிரபுவாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் எல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது விளையாட்டாக அந்த மலையை முன்னிருந்த இடத்தில் வைத்தார். அதனைக் கண்ட கோகுலவாசிகளெல்லோரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் வந்து, அவரவர்கள் யோக்கியதைக்குத் தக்கபடி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்வது, அஞ்சலி செய்வது முதலியவைகளால் பூஜித்தார்கள். கோபஸ்திரீகளும் தயிர், அக்ஷதங்கள், ஜலம் ஆகிய இவைகளால் பூஜித்து ஆசீர்வதித்தார்கள். யசோதை, ரோகிணி தேவி, நந்தர், பலிஷ்டரான பலராமன் ஆகிய இவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தழுவி அவரிடத்திலிருக்கும் பிரீதியால் பயந்து (குழந்தைக்குக் கெடுதி நேராமலிருக்கவேண்டுமே என்று பயந்து) ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்கள். ஆகாயத்திலுள்ள தேவ கணங்கள், ஸாத்யர்கள், சித்தர்கள், கந்தர்வர்கள், சாரணர்கள் ஆகிய இவர்கள்

ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்; புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். தேவர்களால் தூண்டப்பட்டு, சங்கம் துந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. தும்புரு முதலிய சிறந்த கந்தர்வர்கள் கானஞ் செய்தார்கள். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோவர்த்தன மலையிலிருந்து பலராமனுடன் கோகுலத்திற்கு வந்தார். கோபர்களும் அவரிடத்தில் மிகுந்த பிரியத்துடன் அவர் பின் சென்றார்கள். கோப ஸ்திரீகளும் தங்களுக்கு மிக்க இஷ்டரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு சந்தோஷமாகச் சென்றார்கள்.

அத்தியாயம்—26

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை நந்தர் சொல்லியது

1—14. கோபர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை அறியாதவர்களானதால் கோவர்த்தனத்தைத் தூக்கியது முதலிய அற்புதமான செய்கைகளைப் பார்த்து ஆச்சரிய மடைந்து நந்தரை நோக்கி, "இந்தக் குழந்தையின் செய்கைகள் அற்புதங்களாக இருக்கின்றன. இவன் கிராமியர்களான நம்மிடத்தில் ஜனிப்பதற்கு நியாயமில்லையே. ஒரு பெரிதான யானை தாமரை மலரைத் தூக்கினாற்போல ஏழு வயதுள்ள இந்தச் சிறுவன் விளையாட்டாக ஒரு கையால் பெரிதான மலையை எப்படித் தூக்கிப்பிடித்தான்! மேலும், காலத்தால் வயது அபகரிக்கப்படுவதுபோல இவன் குழந்தையாக இருக்கும்போது கண்களை மூடிக் கொண்டு மிக்க பலமுள்ள பூதனையின் பிராணனைப் பால் குடிக்கிற வியாஜமாக அபகரித்தான். பின்னும் இவன் மூன்று மாதக் குழந்தையாக இருக்கும்பொழுது வண்டியின் கீழே படுத்திருந்தான். காலைத் தூக்கி உதைத்தான். நுனிக்காலால் அடிபட்டு அந்த வண்டி உடைந்து தலை கீழாக மாறி விழுந்தது. இவன் ஒரு வயதுக் குழந்தையாக இருக்கும்பொழுது திருணாவர்த்தனென்ற அசுரன் இவனைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாயஞ் சென்றான். அவன் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அவனைக் கொன்றான். ஒரு நாள் வெண்ணெய் திருடியதற்காக யசோதை இவனை உரலுடன் சேர்த்துக் கட்டினாள். அத்துடன் மருத மரங்களுக்கு நடுவில் சென்று அவைகளையும் தள்ளினான். பின்னொரு

சமயம் பலராமனுடனும், கோப குமாரர்களுடனும் வனத்தில் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது இவனைக் கொல்வதற்காக வந்த பகனென்ற அசுரனைக் கிழித்துக் கொன்றான். இன்னும் கழுதை யுருவங்கொண்ட அசுரனையும், அவனுடைய பந்துக்களையும் கொன்று பனங் காட்டில் எல்லோருஞ் சென்று அதிலிருக்கும் பக்குவமான பழங்களைப் புசிக்கும்படி செய்தான். பின்னும் இவன் பலசாலியான பலராமனைக்கொண்டு பிரலம்பனென்ற அசுரனைக் கொன்றான். கோபர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் நேர்ந்த காட்டுத் தீயின் விபத்தை நிவர்த்தித்தான். கொடிய விஷ வேகமுள்ள காளிய சர்ப்பத்தின் கர்வத்தை அடக்கி, யமுனையின் மடுவிலிருந்து அதைத் துரத்தி, அந்த ஜலத்தை விஷமற்றதாகச் செய்தான். ஓ நந்த! உன்னுடைய புத்திரனாகிய இவனிடத்தில் எங்களெல்லாருக்கும் அதிகப் பிரியமிருக்கிறது. அது விடமுடியாதது (மாறாதது என்று தாத்பரியம்). இது இவனுக்கு இயற்கையானதா? என்ன, ஏழு வயதுச் சிறுவனால் பெரிதான மலையைத் தூக்க முடியுமா? ஓ கோகுலத்திற்கு அதிபதியே! உம்முடைய குழந்தையைப்பற்றி எங்களுக்குச் சந்தேகமிருக்கிறது" என்றார்கள்.

15—23. அதனைக் கேட்ட நந்தர் அவர்களை நோக்கி, "ஓ கோபர்களே! என் குழந்தையைப்பற்றி நீங்கள் சந்தேகப்படவேண்டாம். இந்தக் குமாரனைப்பற்றி கர்க்காசாரியர் எதனைச் சொன்னாரோ, அதைச் சொல்லு கிறேன், கேளுங்கள். எப்படி யென்றால், "இவர் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் பூமியில் அவதரிக்கிறார். இவருக்கு சுக்லம், ரக்தம், பீதம் என்று சென்ற மூன்று

யுகங்களிலும் வர்ணம் ஏற்பட்டிருந்தது. இந்த யுகத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக ஆகியிருக்கிறார். உன்னுடைய குழந்தையாக இருக்கும் இவர் முன்னொருகால் வசுதேவருக்குப் பிறந்தார். அதனால் அதன் உண்மையை அறிந்தவர்கள் இவரை வாசுதேவரென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். உன்னுடைய புத்திரனுக்கு அவருடைய குணங்களுக்கும், சரிதங்களுக்கும் தக்கபடி அநேக நாமதேயங்களும் ரூபங்களும் இருக்கின்றன. இவைகள் எனக்குத் தெரியுமேயல்லாமல் பிறருக்குத் தெரியாது. இவர் உங்களுக்கு க்ஷேமத்தை யுண்டுபண்ணுவார். கோபர்களையும் கோகுலத்தையும் சந்தோஷிக்கச் செய்வார். இவரைக் கொண்டு நீங்கள் வெகு ஆபத்தைத் தாண்டுவீர்கள். ஓ கோகுலத்திற்கு அதிபதியான நந்த! முன்னொருகால் அரசனில்லாத தேசத்தில் சாதுக்கள் திருடர்களால் உபத்திரவிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இவருடைய சகாயத்தால் அந்த சாதுக்கள் திருடர்களை ஜயித்தார்கள். விஷ்ணுவைச் சார்ந்தவர்களை எப்படி அசுரர்கள் உபத்திரவிக்கமாட்டார்களோ, அப்படி மிகுந்த அதிருஷ்டமுள்ள இவரிடத்தில் பக்திசெய்பவர்களை (பிரீதி வைப்பவர்களைச்) சத்துருக்கள் உபத்திரவிக்கமாட்டார்கள் (சத்துரு பயமில்லையென்று கருத்து). ஆனதால் இந்தக் குமாரன் குணத்திலும், கீர்த்தியிலும், சாந்தியிலும், மாகாத்மியத்திலும் நாராயணருக்கு ஒப்பானவன்; இவருடைய செய்கையைப்பற்றி ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை" என்று கர்க்காசாரியர் எனக்குச் சொல்லித் தமது இருப்பிடஞ் சென்றார். அதுமுதல் அசாத்தியமானவைகளை விளையாட்டாகச் செய்யும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நாராயணனுடைய அம்சமென்றே நினைத்திருக்கிறேன்" என்று சொன்னார்.

24—25. அதனைக் கேட்ட கோபர்கள் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து ஆச்சரியமற்றவர்களாகி நந்தனையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும் பூஜித்தார்கள். இப்படி மகேந்திரனுடைய யாகத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தடுத்ததால் இந்திரன் கோபங் கொண்டு இடி முழக்கத்துடனும் மிகுந்த காற்றுடனும் அதிக மழை பெய்யச் செய்தான். அதனால் பசுக்களும், பாலர்களும், ஸ்திரீகளும் சிரமப்பட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சரணமடைந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ பகவான் சிரித்துக் கொண்டு குழந்தை வடிவங்கொண்டவரானாலும் ஒரு கையால் கோவர்த்தன மலையை விளையாட்டாக நாய்க் குடையைத் தூக்குவதுபோலக் குடையாகப் பிடித்து, கோகுலத்தைச் சம்ரட்சித்தார். அதனால் இந்திரனுடைய மதங் குறைந்தது. அந்தப் பசுக்களுக்கு அதிபதியான பகவான் நம்மிடத்தில் சந்தோஷத்தை யடையட்டும்.

அத்தியாயம்—27

பகவானுடைய கோவிந்த பட்டாபிஷேகம்

1—13. இப்படிக் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகப் பிடித்துக் கோகுலத்தைப் பகவான் காப்பாற்றிய பின் கோலோகத்திலிருந்து காமதேனுவும், இந்திரனும் பூமிக்கு வந்து ரகசியத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்தார்கள். அப்பொழுது இந்திரன் பகவானிடத்தில் அபராதஞ் செய்தவனாதால் வெட்கமடைந்து சூரியன் போலப் பிரகாசிக்கும் கிரீடம் படும்படி மிகுந்த தேஜஸுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய இரண்டு பாதங்களில் நமஸ்கரித்தான். மேலும் அவருடைய மாகாத்மியத்தைக் கேட்டும் நேரில் பார்த்துமிருப்பதால் தான் மூவுலகங்களுக்கும் அதிபதியென்ற மதமற்றவனாகி, கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, "உம்முடைய சுரூபம் சுத்த ஸத்வமுள்ளது ஒரே வகையானது; விசேஷ ஞானமுள்ளது; (எல்லாவற்றையும் அறிந்ததென்று கருத்து); ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய இவைகளின் சம்பந்தமற்றது; அப்படிப்பட்ட உமக்கு மாயையின் காரியமாகிய ஸம்ஸார சம்பந்தமில்லை; ஸம்ஸார சம்பந்தம் அஞ்ஞானத்தால் உண்டாகக்கூடியது. (ஸர்வஞ்ஞராகிய உமக்கு அஞ்ஞானத்தாலுண்டாகும் ஸம்ஸாரமில்லையென்று தாத்பரியம்.) ஓ ஈச! உமக்கு அஞ்ஞானம், சரீர சம்பந்தம் ஆகிய இவைகளில்லை. அப்படியிருக்க, தேக சம்பந்தத்தாலுண்டாகும் லோபம் முதலியவைகள் உமக்கில்லையென்பதில்லை யென்பதில் என்ன சந்தேகம்? அவைகள் மற்றொரு சரீரத்திற்குக் காரணங்களாக

இருப்பவைகள்; அப்படிப்பட்ட கோபம், லோபம் முதலிய கெட்ட குணங்கள் உம்மிடத்திலில்லாமலிருந்தாலும், துஷ்டர்களைச் சிட்சித்துத் தர்மத்தை காப்பாற்றுவதற்காக நீர் அகங்காரிகளைத் தண்டிக்கிறீர். மேலும், நீர் இந்த லோகத்திற்குப் பிதாவாக இருப்பவர்; இதத்தை உபதேசிப்பவர்; அதிபதியாக இருப்பவர்; தான் லோகாதிபதி யென்று அகங்காரமுள்ளவர்களுடைய துரபிமானத்தைப் போக்கடிப்பதற்காக இஷ்டப்படி விளையாட்டாக அவதரித்து விளையாடுகிறீர். நீர் காலசுரூபியாகையால், உம்மை ஜயிக்க ஒருவராலும் முடியாது. மிகுந்த மழை பெய்யுங் காலத்திலும் பயப்படாமலிருந்த உம்மைப் பார்த்து மூடனும், லோகாதிபதியென்ற கர்வமுள்ளவனுமான என்னைப்போன்றவர்கள் கர்வத்தை விட்டுப் பெரியோர்களால் அடையக்கூடிய பக்தி மார்க்கத்தை அடைகிறார்கள். ஆனதால் உம்முடைய விளையாட்டே மூடர்களுக்குச் சிட்சையாக ஆகிறது. ஓ ஈச! உம்முடைய மகிமையை அறியாதவனும், ஐசுவரிய மதத்தில் மூழ்கினவனும், மூடனுமாகிய நான் உமக்கு அபராதம் செய்தேன். அதனை நீர் பொறுக்கவேண்டும். இம்மாதிரியான கெட்ட புத்தி இனி எனக்கு உண்டாகாமலிருக்குப்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். பூமிக்குச் சுமையாக இருக்கும் துஷ்டர்களான அசுரர்களைக் கொல்வதற்காகவும், உம்முடைய பாதங்களைச் சேவிப்பவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் நீர் பூமியில் அவதரித்தவரல்லவா! ஆனதால் நான் அதிக அபராதம் செய்திருந்தாலும் அதனைப் பொறுக்கவேண்டும். சகலப் பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக வசிப்பவரும், காலதேசங்களால் அளவிடக்கூடாதவரும், எல்லாவற்றிற்கும் வாசஸ்தலமும், யாதவர்களுக்கு அதிபதியாயும் தமது

இஷ்டப்படி சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டவரும், சுத்தமான ஞானசுரூபியும், சகல சுரூபியும், சகலத்திற்கும் காரணரும், சகல பூதசுரூபியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ பகவன்! என்னை உத்தேசித்துக் கோபர்களால் செய்யப்படும் யாகத்தை நீர் தடுத்ததால் நான் மிகவுங் கோபங்கொண்டு, காற்றையும் மழையையும் உண்டுபண்ணிக் கோகுலத்தை நாசஞ்செய்ய முயன்றேன். ஓ ஈச! என்னுடைய முயற்சியையும், மதத்தையும் நீர் நாசஞ் செய்ததால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவனாக ஆகின்றேன். இப்பொழுது உம்மை ஈசுவரனாகவும், குருவாகவும். ஆத்மாவாகவும் நினைத்துச் சரணமடைந்தேன்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

14—17. அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான், "ஓ மகேந்திர! நீ இந்திர பதத்தை யடைந்து, ஐசுவரிய மதமுள்ளவனாகி, என்னை நினைக்காமலிருந்ததனால் உனக்கு அனுக்கிரகம் செய்வதற்காகவே யாகத்தைத் தடுத்தேன். ஐசுவரிய மதமுள்ளவன் என்னை நினைக்கிறதேயில்லை. ஆனதால் எவனை அனுக்கிரகிக்க விரும்புகிறேனோ, அவனுடைய சம்பத்தை அபகரிப்பேன்; ஆனதால் நீ சுவர்க்கத்துக்குப் போகலாம். என்னுடைய உத்தரவினால் முன்போல் உன்னுடைய அதிகாரத்தை நடத்திவரலாம். உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்" என்று சிரித்துக்கொண்டு மேகம் கர்ஜிப்பதுபோல உரக்கச் சொன்னார்.

18—28. பிறகு காமதேனுவானது தன்னுடைய சந்ததியாகிய பசுக்களுடன் கோப வேஷங் கொண்ட பகவானுடைய சமீபம் வந்து, "ஓ கிருஷ்ண! கிருஷ்ண!

மகாயோகியே! ஜகத் சுரூபியே! ஜகத்தை நடத்துபவரே! எல்லா லோகத்திற்கும் அதிபதியான உம்மால் காப்பாற்றப் பட்டு நாங்கள் நாதனுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். (இந்திரன் பசுக்களைக் கொல்ல முயன்றாலும் உம்மால் காப்பாற்றப்பட்டோம்.) எங்களுக்கு நீர்தான் முக்கிய தெய்வம். நீரே இந்திரன்; ஓ ஜகத்திற்கு அதிபதியே! பசுக் களுக்கும், பிராம்மணர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், சாதுக் களுக்கும் க்ஷேமத்தைச் செய்வதற்காக நீர் இந்திரனாக இருக்கவேண்டும். பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்திப்பதற் காகப் பூமியில் அவதரித்திருக்கிறீர்; பிரம்ம தேவரால் தூண்டப்பட்டு இவ்விடம் வந்திருக்கும் நாங்கள் உம்மை இந்திரனாக அபிஷேகம் செய்யப்போகிறோம்" என்று சொல்லி, அந்தக் காமதேனு தன்னுடைய பாலினால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தாள். அப்பொழுது இந்திரனும் தேவ மாதாக்களால் தூண்டப்பட்டு, தேவர் களுடன் ஐராவதத்தால் ஆகாய கங்கையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தீர்த்தத்தால் பகவானுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தான். கோவிந்தனென்றும் பகவானுக்குப் பெயரிட்டான் (பசுக்களுக்கு அதிபதி). அப்பொழுது தும்புரு, நாரதர் முதலியவர்களும், கந்தர்வர்களும், வித்தியாதரர்களும், சித்தர்களும், சாரணர்களும் ஜனங் களுடைய பாபத்தை நிவர்த்திக்கும் பகவானுடைய சரிதத் தைக் கானஞ் செய்தார்கள். தேவ ஸ்திரீகள் சந்தோஷமாக நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். சிறந்த தேவர்கள் தோத்திரஞ் செய்தார்கள்; புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். மூவுலகங்களும் மிகுந்த சுகத்தை யடைந்தன. பசுக்கள் பாலால் பூமியை நனைத்தன; நதிகள் பால் முதலிய பிரவாகமுள்ளவைகளாக இருந்தன. மரங்கள் தேனைப் பெருகவிட்டன. நெல்

முதலியவை உழாமல் விதைத்துப் பலித்தன. மலைகளில் ரத்தினங்கள் பிரகாசித்தன. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தவுடன் இயற்கையில் கொடியவைகளான மிருகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமல் இருந்தன. இப்படி மகேந்திரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு (பசுக்களுக்கதிபதியாக) அபிஷேகஞ் செய்து கோவிந்தனென்ற பெயரைக் கொடுத்து, பகவானிடம் விடைபெற்று, தேவதை முதலியவர்களுடன் சுவர்க்க லோகஞ் சென்றான்.

அத்தியாயம்—28

வருணலோகஞ் சென்ற நந்தரை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் திருப்பிக் கொண்டுவந்தது

1—8. ஒரு நாள் நந்தர் ஏகாதசி தினத்தில் உபவாசமிருந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பூஜித்து, மறுநாள் துவாதசி தினத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வதற்காக யமுனா தீரம் சென்று, அருணோதயத்திற்கு முந்தி அசுரர்களுடைய காலத்தில் இது அசுரர்களுடைய காலமென்று அறியாமல் ஜலத்தில் இறங்கினார். அப்பொழுது ஒரு அசுரன் சமயத்தை யறியாமல் ஜலத்தில் இறங்கிய நந்தரைத் தூக்கிக்கொண்டு வருணனுடைய சமீபஞ் சென்றான். பின்பு ஸ்நானத்திற்காக ஜலத்திலிறங்கிய நந்தரைக் காணாமல் கோபிகைகள், "ஓ கிருஷ்ண! ஓ ராம!" என்று கதறினார்கள். அதைக் கேட்ட பகவான், தம்முடைய பிதா வருணனிடமிருப்பதாகத் தெரிந்துகொண்டு, தன்னுடைய பந்துக்களைப் பயப்படவேண்டாமென்று சமாதானஞ் செய்து வருணலோகஞ் சென்றார். அப்பொழுது வருணன் தன்னுடைய லோகத்திற்கு வந்த பகவானைத் தரிசித்து, அவரைப் பூஜித்து அதிக சந்தோஷத்துடன், "என்னுடைய சரீரமானது இப்பொழுது பயனுள்ளதாக ஆயிற்று. இப்பொழுதுதான் என்னுடைய மனோரதம் பூர்ணமாயிற்று. உம்முடைய பாதத்தை யடைந்தவர்கள் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டி மோகத்தை அடைந்தார்கள். ஒப்புயர்வில்லாத ஐசுவரியமுள்ளவரும், பூர்ணரும், சகல ஜீவர்களுக்கு அதிபதியுமான உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். லோகத்தைப் படைப்பதற்குக் காரணமாகிய மாயையானது உம்மிடத்தில் இல்லை (இல்லாததுபோலிருக்கிறது). ஓ பிரபுவே! ஜகத்குருவே!

உம்முடைய மகிமையை அறியாதவனாகிய என்னுடைய வேலைக்காரன் உம்முடைய தகப்பனாரை இவ்விடம் அழைத்து வந்தான். அந்த அபராதத்தை மன்னிக்க வேண்டும். உம்முடைய தகப்பனாரை இவ்விடத்தில் கொண்டுவந்ததால் உம்முடைய பாதாரவிந்த தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்தது. என்னுடைய வேலைக்காரனால் கொண்டுவரப்பட்ட நந்தர் இதோ இருக்கிறார்; அழைத்துப் போகலாம். ஓ பிரபுவே! நாங்கள் உம்மைச் சார்ந்த பிரஜைகளாகையால் எங்களுடைய அபராதத்தை மன்னித்து அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

9—17. சகல ஜகத்பதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வருணனுடைய வார்த்தையினால், சந்தோஷித்து, தன்னுடைய பிதாவை யழைத்துக்கொண்டு கோகுலத்திற்கு வந்தார். அவரைக் கண்டு பந்துக்கள் சந்தோஷித்தார்கள். நந்தர் இதற்குமுன் பார்க்கப்படாத லோகபாலனுடைய ஐசுவரியத்தையும், அங்கிருப்பவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் வணங்கியிருப்பதையும் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, தங்களுடைய பந்துக்களுக்கு அந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்தார். அந்தக் கோபர்கள் அதனைக் கேட்டு மிகுந்த ஆசையுடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஈசுவரனென்று நினைத்து, நம்மெல்லோருக்கும் பகவான் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பாரோ என்றும் நினைத்தார்கள். எல்லாவற்றையும் அறிந்தவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், பந்துக்களுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்து, அவர்களுடைய மனோரதத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக, "இந்த லோகத்திலுள்ள ஜனங்கள் அவித்தை (தேகத்தை 'நான்' என்று நினைத்திருப்பது),

காமம், கர்மம் இவைகளால் தேவ சரீரம், பசு, பட்சி முதலியவைகளின் சரீரம் இவைகளை யடைந்து தன்னுடைய உண்மையான சுரூபத்தை அறியவில்லை" என்று மிகுந்த கிருபையால் பிரகிருதியைக் காட்டும் மேலான பிரம்ம சுரூபத்தைப் பந்துக்களுக்குக் காண்பித்தார். அந்த சுரூபம் சத்தியமானது (பாதிக்கமுடியாதது); ஞான சுரூபம் (ஜடமல்ல) காலதேசத்தால் அளவிடக் கூடாதது; தாமாகப் பிரகாசிப்பது; சாசுவதமானது; மகரிஷிகள் குணசம்பந்தமற்றபோது அதனை அறிவார்கள். இப்படி அந்தக் கோபர்கள் பிரம்மமாகிற மடுவில் மூழ்கி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் தூக்கப்பட்டு அந்தப் பிரம்மத்தின் லோகத்தைக் கண்டார்கள். அது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கிருபையால் அக்ரூரால் பார்க்கப்பட்டது. நந்தன் முதலிய கோபர்கள் அதனைக் கண்டு மிகுந்த ஆனந்த சுகத்தை யடைந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தோத்திரம் செய்து, அவரிடத்தில் கௌரவ புத்தியை வைத்து மிகவும் ஆச்சரிய மடைந்தார்கள்.

அத்தியாயம்—29

ராஸக்ரீடையின் ஆரம்பம்

1—8. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் யோக மாயையை ஆசிரயித்து, அந்த சரத் கால ராத்திரிகளில் ராஸக்ரீடை செய்ய விரும்பினர். மல்லிகைகள் புஷ்பித்தன; தேசாந்தரம் சென்றிருந்த புருஷன் வெகு நாள் கழித்துவந்து, பத்தினியின் முகத்தில் குங்குமத்தை வைத்துச் சிவப்பாகச் செய்தாற்போல சந்திரன் சுககரங்களான கிரணங்களால் கிழக்குத் திக்கைச் சிவக்கச் செய்துகொண்டு உதயமானர். அதனல் ஓஷதிகளும், ஜனங்களும் தாபமற்றவர்களானர்கள். (பகலில் சூரியனுடைய வெயிலாலுண்டான உஷ்ணம் அடங்கியதென்று கருத்து.) அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் லக்ஷ்மிதேவியின் முகம்போலச் சிவந்த காந்தியுடன் பூர்ணமாக உதயமான சந்திர மண்டலத்தையும், அந்தச் சந்திரனுடைய கிரணங்களால் வனம் பிரகாசிப்பதையும் பார்த்து ஸ்திரீகள் ஆசைப்படும்படி இனிமையாகக் கானஞ்செய்தார். அந்தக் கானமானது மன்மதனை விருத்திசெய்யக்கூடியதாக இருந்தது. அதனைக் கேட்ட கோப ஸ்திரீகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தியவர்களாகி, ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே காதிலணிந்திருக்கும் குண்டலங்கள் அசைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இருக்குமிடத்திற்கு வேகமாக வந்தார்கள். சில ஸ்திரீகள் மாடு கறந்துகொண்டிருக்கும் போது பகவானுடைய கானத்தைக் கேட்டு, அதை நிறுத்திவிட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடஞ் சென்றார்கள். சிலர் அடுப்பில் பாலை வைத்துவிட்டும், சிலர் அடுப்பில் பக்குவமாகிக்கொண்டிருக்கும் கோதுமை முதலிய

அன்னத்தைக் கீழே இறக்காமலும், பறிமாறிக்கொண்டிருந்த சில ஸ்திரீகள் அதை விட்டும், குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுத்துக்கொண்டிருந்த சில ஸ்திரீகள் அதனை விட்டும், புருஷனுக்குச் சிசுரூஷை செய்துகொண்டிருந்தவர்கள் அதனை லட்சியஞ் செய்யாமலும், ஆகாரத்தைப் புசித்துக்கொண்டிருந்த ஸ்திரீகள் போஜனத்தை லட்சியஞ் செய்யாமலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடஞ் சென்றார்கள். மேலும், சந்தனம் முதலியவைகளைப் பூசிக்கொண்டிருந்தவர்களும், உடம்பு துடைத்துக்கொண்டிருந்தவர்களும், கண்களுக்கு மையிட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களுமான சில கோபிகைகள் அவைகளை முடித்துக்கொள்ளாமலேயே பகவானுடைய சமீபஞ் சென்றார்கள். பின்னுஞ் சிலர் இடுப்பு வஸ்திரத்தை மேல் வஸ்திரமாகவும் மாற்றித் தரித்துக்கொண்டும், ஆபரணங்களை மாற்றித் தரித்துக்கொண்டும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடஞ் சென்றார்கள். இப்படி அந்த அந்த வேலைகளை முடிக்காமலேயே வெளியில் செல்லும் ஸ்திரீகளை அவர்களுடைய பிதா, பர்த்தா, சகோதரர்கள், பந்துக்கள் ஆகிய எல்லாரும் தடுத்தார்கள். அப்படியும் அவர்களில் சில ஸ்திரீகளின் மனம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் அபகரிக்கப்பட்டிருந்தமையால், திரும்பாமலேயே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடஞ் சென்றார்கள்.

9—11. சில கோபிகைகள் வீட்டிற்குள்ளிருந்து வெளிவர முடியாமல் வீட்டிலேயே வசித்தார்கள். ஆனாலும் அவர்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே தியானஞ் செய்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிந்திருந்ததால் உண்டான சகிக்கமுடியாத விரகதாபத்தை அநுபவித்தார்கள். அதனால் அவர்களுக்குப் பாப கர்மம்

நிவர்த்தியாயிற்று. பகவானை ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டதுபோல் தியானஞ் செய்ததால் உண்டான சுகத்தை அநுபவித்தார்கள். அதனால் புண்ணிய கர்மம் நிவர்த்தியாயிற்று. இப்படிப் புண்ணியம், பாபம் ஆகிய பந்தகமான கர்மங்கள் நாசமடைந்தன. அவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பரப்பிரம்மமென்று தியானஞ் செய்யாமல் ஜாரனென்று (அன்னிய புருஷன்) நினைத்தும் முக்குணங்களாலேற்பட்ட இந்தச் சரீரத்தை விட்டு விட்டார்கள் (மோக்ஷத்தை அடைந்தார்களென்று கருத்து) என்று சுகர் சொன்னார்.

12. அதனைக் கேட்ட பரீக்ஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, "ஓ முனியே! கோப ஸ்திரீகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அழகான மனிதன்; தங்களுக்கு பர்த்தா என்று நினைத்தார்களே யொழிய, பரப்பிரம்மம் என்று நினைக்கவில்லையே; குணசம்பந்தமுள்ள புத்தியால் ஸம்ஸாரம் எப்படி நிவர்த்தியாயிற்று? அதனைச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

13—16. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "சிசுபாலன் பகவானிடத்தில் விரோத புத்தியை வைத்தும் முக்தி யடைந்தானென்று முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படியிருக்க, பகவானிடத்தில் பிரியம் வைத்தவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு என்ன சந்தேகம்? நாசமற்றவரும், அளவிடக்கூடாதவரும், குணசம்பந்தமற்றவரும், குணங்களுக்கு அதிபதியுமான பகவான் ஜனங்களுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதற்காகவே அவதரிக்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ண

னிடத்தில் காமத்தை (மன்மத விஷயமான ஆசை) யாவது, கோபத்தையாவது, பயத்தையாவது, சிநேகத்தையாவது (பகவானைத் தானாகப் பாவிப்பது), பக்தியையாவது எப்பொழுதும் பகவானிடத்தில் எவர்கள் செலுத்துகிறார்களோ அவர்கள் தன்மயமாக ஆகிறார்கள் (மோக்ஷத்தை அடைவார்கள்). அசையாப் பொருளாகிய தாவரங்களும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஆசிரயித்து மோக்ஷத்தை அடைகின்றன. அப்படிப்பட்ட யோகீசர்களுக்கு அதிபதியும் ஜனனமற்றவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை எவ்விதமாகவாவது ஆசிரயித்தவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைந்தார்களென்பது ஆச்சரியமல்ல.''

17—27. இப்படித் தம்முடைய கானத்தைக் கேட்டு வந்த கோபிகைகளைக் கண்ட பகவான், "ஓ மிகுந்த பாக்கியமுள்ளவர்களே! நல்வரவா? உங்களுக்குப் பிரியமான எதனைச் செய்வோம்? கோகுலத்திலுள்ளவர்கள் க்ஷேமமாக இருக்கிறார்களா? வந்த காரியமென்ன? இந்த ராத்திரி பயங்கரமாக இருக்கிறது. கொடிய பிராணிகள் சஞ்சரிக்கின்றன. உங்களுடைய புருஷர்களும், தாய்களும், தந்தைகளும், சகோதரர்களும் தேடுகிறார்கள். பந்துக்களுக்கு பயத்தை உண்டுபண்ணவேண்டாம். இவ்விடத்தில் இருக்கக்கூடாது. கோகுலத்திற்குப் போகலாம். சந்திரனுடைய காந்தியால் பிரகாசிக்கும் இந்த வனத்தைப் பார்த்தீர்கள். யமுனையின் ஜலக் காற்றினால் அசையும் மரங்களுடைய தளிர்கள் அழகாக இருக்கின்றன. ஆனதால் தாமதியாமல் கோகுலஞ் சென்று, புருஷர்களுக்கு நீங்கள் சிசுரூஷை செய்யுங்கள்; உங்களுடைய குழந்தைகளும் கன்றுகளும் அழுகின்றன.

அவைகளுக்குப் பாலைக் கொடுங்கள். பசுக்களைக் கறக்க வேண்டும். ஆனால் என்னிடத்தில் இருக்கும் பிரீதியினால் என்னிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்தி, நீங்கள் என்னிடத்தில் வந்தது யுக்தமேயாம். பிராணிகள் என்னிடத்தில் பிரியப்படுவார்கள். கபடமில்லாமல் புருஷர்களுக்குச் சிசுரூஷை செய்வதும், குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுவதும், மாமனார் மாமியார் முதலிய பந்துக்களுக்குச் சிசுரூஷை செய்வதும் ஸ்திரீகளுக்கு முக்கியமான தர்மம். மேலும், புருஷன் கெட்ட நடையுள்ளவனானாலும், அதிருஷ்டமில்லாதவனானாலும், வயது முதிர்ந்தவனானாலும், ரோகமுள்ளவனானாலும், ஏழையானாலும் ஸ்திரீகள் அவனுக்குச் சிசுரூஷை செய்யவேண்டும். அவனை விடக்கூடாது. அதனால் அந்த ஸ்திரீகளுக்கு உத்தம லோகம் கிடைக்கும். புருஷன் மகா பாபியானால் அவனை விட்டுவிடலாம். குல ஸ்திரீகள் ஜார புருஷனை ஆசைப்படுவதால் சுவர்க்கம் கிடைக்கிறதில்லை; அபகீர்த்தி உண்டாகிறது; அது அற்ப்மானது; கஷ்டப்பட்டு அடையக்கூடியது; எல்லோராலும் வெறுக்கக்கூடியது. மேலும், என்னுடைய குணங்களைக் கேட்பதாலும், என்னுடைய சரிதங்களைச் சொல்வதாலும், என்னைத் தியானிப்பதாலும், என்னைத் தரிசிப்பதாலும் என்னிடத்தில் எப்படிப் பக்தி உண்டாகிறதோ, அப்படி சமீபத்திலிருப்பதால் உண்டாகிறதில்லை. ஆனதால் அவரவர்கள் வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள்" என்றார்.

28—41. இப்படிக் கோவிந்தரால் சொல்லப்பட்ட அப்பிரியமான வார்த்தையைக் கேட்ட கோபிகைகள் தங்களுடைய மனோரதம் நிறைவேறாததனால் துக்கித்து, மிகுந்த கவலையை அடைந்தார்கள். மேலுமவர்கள் துக்கத்

தால் உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டு, அதனால் உலர்ந்து போன உதடுகளுடன் கூடிய முகங்களுள்ளவர்களாகித் தலை குனிந்து, கால் கட்டைவிரலால் பூமியைக் கீறிக் கொண்டு, கண்களிலுள்ள மையைக் கரைத்துக்கொண்டு, பெருகும் கண்ணீர்களால் ஸ்தனத்திலுள்ள குங்குமங்களை அலம்புகிறவர்களாகி மௌனமாக இருந்தார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அடையவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் எல்லா பந்துக்களையும் விட்டவர்கள்; எல்லா ஆசைகளையும் ஒழித்தவர்கள்; ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் அதிகப் பிரீதியுள்ளவர்கள்; அப்படிப்பட்ட அந்தக் கோபிகைகள் விரோதி போலப் பேசுகின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கிக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, கோபத்தால் தழுதழுத்த கண்ட சுரத்துடன், "பிரபுவே! இப்படி நீர் கொடிய வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடாது. சகல ஆசைகளையும் ஒழித்து, உம்முடைய பாதத்தை அடைந்தவர்களான எங்களை நீர் அங்கீகரிக்கவேண்டும்; விடக்கூடாது! மோக்ஷத்தையடைய விரும்பித் தம்மை உபாசிக்கும் பக்தர்களை ஸ்ரீமந் நாராயணன் அங்கீகரியாமல் விட்டுவிடுவாரா? எல்லாத் தர்மத்தையும் அறிந்தவரான நீர் 'புருஷர்களையும், குழந்தைகளையும், பந்துக்களையும் அனுசரித்திருப்பதே ஸ்திரீகளுடைய தர்மம்' என்று சொன்னீர். நீர் பிராணிகளுக்குப் பிரியரும், பந்துவும், ஆத்மாவுமாக இருக்கிறீர். ஆனதால் உமக்குச் சிசுரூஷை செய்வதாலேயே பர்த்தா முதலிய பந்துக்களை அனுசரித்ததாகிறது. ஓ! தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவரே! எல்லாருக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கும் உம்மிடத்தில் வித்துவான்கள் பக்தி செய்கிறார்கள். பர்த்தா, புத்திரன் முதலிய பந்துக்களால் உபத்திரவமே யொழிய சுகமில்லை. அவர்களால் என்ன

பிரயோசனம்? ஓ பரமேசுவர! எங்களிடத்தில் தயை செய்யவேண்டும். வெகுநாளாக உம்மிடத்தில் வைத்திருக்கும் ஆசையைக் கெடுக்கவேண்டாம். இதுவரையில் கிருகிருத்தியங்களில் சுகமாகப் பிரவேசித்திருந்த எங்களுடைய மனத்தையும், கைகளையும் நீர் அபகரித்தீர். எங்களுடைய கால்கள் உம்முடைய பாதங்களை விட்டு ஒரு அடிகூடச் செல்லவில்லை. நாங்கள் எப்படி வீட்டிற்குப் போவோம்! எப்படி வீட்டு வேலைகளைச் செய்வோம்? ஓ தோழரே! உம்முடைய புன்சிரிப்புள்ள பார்வையாலும், இனிமையான கானத்தாலும் எங்களுக்கு மன்மதாக்கினி உண்டாயிருக்கிறது. அதனை உம்முடைய உதட்டிலுள்ள அமிருதப் பிரவாகத்தால் அணைத்துவிடும். அப்படிச் செய்யாவிடில் உம்மை விட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டான அக்கினிக்கு எங்கள் சரீரத்தை உபயோகித்து, தியானஞ் செய்து உம்மை அடைவோம். மேலும், லக்ஷ்மீ தேவிக்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுத்ததான உம்முடைய பாதத்தை எப்பொழுது ஸ்பரிசித்தோமோ, உம்மால் சந்தோஷப்படுத்தப்பட்டோமோ, அது முதல் வேறு ஜனங்களுடைய முன்னிருப்பதற்கும் பிடிக்கவில்லை. (பர்த்தா முதலிய பந்துக்களிடஞ் செல்லுவதற்கு இஷ்டமில்லை யென்று கருத்து.) எந்த லக்ஷ்மீ தேவியினுடைய கடாக்ஷலேசத்திற்காகப் பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் தவஞ்செய்கிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீதேவி உம்முடைய மார்பில் வசிப்பவளானாலும், துளசியால் அடையப்பட்டதும், பக்தர்களால் சேவிக்கப்பெற்றதுமான உம்முடைய பாததூளியையே அடையவேண்டுமென்று விரும்புகிறாள். அதுபோல நாங்களும் அதனையடைந்தோம். (உம்முடைய பாதத்தின் அழகு மிகவும் ஆச்சரியப்படக்கூடியதென்று தாத்பரியம்.) ஓ பாபங்களைப்

போக்கடிப்பவரே! வீடுகளை விட்டு உம்மை உபாசிக்க விரும்பி, உம்முடைய பாதத்தை அடைந்தோம். (யோகிகள் போல எவ்லாவற்றையும் விட்டு வந்தோமென்று கருத்து.) கிருபை செய்யவேண்டும். ஓ அழகிய புருஷரே! உம்முடைய அழகான சிரிப்பைப் பார்த்ததால் மன்மத தாபத்தை அடைந்தவர்களான எங்களை, வேலைக்காரிகளாக அங்கீகரிக்கவேண்டும். பின்னும், காதில் அணிந்திருக்கும் குண்டலங்களால் அழகான கன்னங்களுள்ளதும், அதரா மிருதமுள்ளதும், தொங்கும் தலைமயிர்களுள்ளதுமான உம்முடைய முகத்தையும், புன்சிரிப்புள்ள பார்வையையும், எல்லாருக்கும் அபயத்தைக் கொடுக்கும் இரு கைகளையும், லக்ஷ்மீதேவிக்கு முக்கியமாக சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணும் மார்பையும் பார்த்து, நாங்கள் உமக்கு தாசிகளானோம். உம்முடைய வேணுகானத்தைக் கேட்டுப் பசுக்களும், பறவைகளும், மரங்களும், மிருகங்களும் மயிர்க்கூச்சலடைகின்றனவே, அப்படிப்பட்ட இனிமையான பதங்களுள்ளதும், மூர்ச்சனையுள்ளதுமான (சுவரத்தின் ஆலாப விசேஷம்) புல்லாங்குழல் சப்தத்தைக் கேட்டும், மூவுலகங்களிலும் சிறந்த அழகுள்ளதுமான உம்முடைய சரீரத்தைத் தரிசித்தும் எந்த ஸ்திரீதான் தன்னுடைய தர்மத்தைத் தவறமாட்டாள்? (ஸ்திரீகள் தங்களுடைய புருஷர்களை விடக்கூடாது; ஜார புருஷனை அடைவது யுக்தமல்லவென்று சொன்னீர். அது சரிதான். ஆனாலும் உம்முடைய கானத்தைக் கேட்டு, சுரூபத்தையும் தரிசித்ததால் அவர்களுக்குரிய தர்மத்தைக்கூட விட்டுவிடும்படி நேரிடுகிறது. ஆனதால் கானத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே சுதர்மத்தை விட்டுவிடலாம். நேரில் உம்மைத் தரிசித்தபின் அதனை விடுவதற்கு என்ன ஆட்சேபமென்று தாத்பரியம்.)

ஓ! உபத்திரவமடைந்தவர்களுக்குப் பந்துவே! ஆதிபுருஷராகிய ஸ்ரீமந் நாராயணன் தேவலோகத்தை எப்படிக் காப்பாற்றுகிறாரோ, அப்படி கோகுலத்தில் வசிப்பவர்களை நீர் காப்பாற்றுவதற்காக அவதரித்திருக்கிறீர். ஆனதால் உமக்குத் தாசிகளான எங்களுடைய விரகதாபமுள்ள ஸ்தனங்களிலும், தலைகளிலும் உம்முடைய தாமரைமலர் போன்ற கைகளை வைத்து சுகப்படுத்தும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

42—48. இப்படிப் பரவசமான மனத்துடன் சொல்லிய கோபிகைகளுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான், தாம் ஆத்மாராமரானாலும், யோகீசுவரர்களுக்கு அதிபதியானாலும் அவர்களிடத்தில் கிருபைசெய்து, சிரித்து அவர்களுடன் ரமித்தார். அந்த ஸ்திரீகள் பிரியனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, முகமலர்ச்சியுள்ளவர்களாகி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சுற்றிக்கொண்டார்கள். அப்படி ஸ்திரீகளுடன் கூடிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நட்சத்திரங்களால் சுற்றப்பட்ட சந்திரன்போலப் பிரகாசித்தார். மேலும், அவர்களுடைய கம்பீரமான சிரிப்பு, பற்கள் ஆகிய இவை குமுத புஷ்பங்கள் போலிருந்தன. இப்படிப் பகவான் வைஜயந்தி யென்ற மாலையைத் தரித்துக்கொண்டு, அநேக ஸ்திரீகளுடைய கூட்டத்திற்கு அதிபதியாக ஒவ்வொரு வனத்திலும் சஞ்சரித்தார்; அவரும் கானஞ்செய்தார்; ஸ்திரீகளும் அவரைக் கொண்டாடினார்கள். பின்னுமவர் அந்த ஸ்திரீகளை யமுனா நதியின் மணல் திட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். அவ்விடத்திலுள்ள மணல்கள் சுவர்ணமயங்களாக இருந்தன. தாமரைப் புஷ்பம், குமுத புஷ்பம் இவைகளின் வாசனை

யுள்ளதான அலைக்காற்று வீசியது. அந்த அழகான இடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோப ஸ்திரீகளின்மீது கையை நீட்டுவது, ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்வது, கையைத் தொடுவது, தலைமயிரைத் தொடுவது, தொண்டைகளை ஸ்பரிசிப்பது, ஸ்தனங்களைத் தொடுவது, பரிகாசஞ் செய்வது, நகங்களால் கிள்ளுவது, விளையாட்டாகப் பார்ப்பது, சிரிப்பது முதலியவைகளைச் செய்து அவர்களுக்கு மன்மதனை விருத்திசெய்து அவர்களைச் சந்தோஷப் படுத்தினார். இப்படி அந்த ஸ்திரீகள் பகவானிடத்திலிருந்து மானத்தை அடைந்து, ஒவ்வொருவரும் லோகத்திலுள்ள ஸ்திரீகளுக்குள் தாங்கள் மேலானவர்களென்று நினைத்துக் கர்வங் கொண்டார்கள். அப்பொழுது கேசவராகிய (பிரம்ம தேவரையும் பரமசிவனையும் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டவர்) பகவான், அந்தக் கோபிகைகளுடைய கர்வத்தைப் (நாம் மிகுந்த அழகுள்ளவர்கள்; கிருஷ்ணன் நமக்கு சுவாதீனமாக இருக்கிறார் என்ற கர்வம்) போக்கடித்து அவர்களை அனுக்ரகிப்பதற்காக அவ்விடத்திலேயே மறைந்தார்.

அத்தியாயம்—30

கோபிகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தேடியது

1—36. பகவான் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் மறைந்தபொழுது கோப ஸ்திரீகள் அவரைக் காணாமல் பெண் யானைகள் யூதபதியான ஆண் யானையைக் காணாமல் துக்கித்தாற்போல அழுதார்கள். பின்னுமவர்கள் பகவானுடைய நடை, அன்பு பொருந்திய சிரிப்பு, விளையாட்டான பார்வை, மனோகரமான வார்த்தை, விளையாட்டு ஆகிய இவைகளை நினைத்து, மதி மயங்கித் தன்மயர்களாகி, அந்தந்தச் சேஷ்டைகளைச் (சிரிப்பு முதலியவை) செய்து விளையாடினார்கள். இப்படி அந்த ஸ்திரீகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சேஷ்டைகளை நினைத்து, தங்களை கிருஷ்ணன் என்று நினைத்துக்கொண்டு நடை, சிரிப்பு முதலிய சேஷ்டைகளைச் செய்து, 'நான் கிருஷ்ணன்' என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்லிக்கொண்டார்கள். பின்னுமவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய குணங்களையே சொல்லிக்கொண்டு பைத்தியங்கொண்டவர்கள் போல வனம் வனமாகச் சஞ்சரித்தார்கள். சகல பிராணிகளுடைய இருதயத்திலும், வெளியிலும், எங்கும் ஆகாசம் போல வியாபித்திருப்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்தாயோ வென்று மரங்களைக் கேட்கிறார்கள். எப்படியென்றால், "ஓ அசுவத்த மரமே! பிலக்ஷமே (இருளி மரம்)! ஆலமரமே! நந்தருடைய புத்திரன் அன்பு பொருந்திய சிரிப்பினாலும், பார்வையாலும் எங்களுடைய மனத்தை அபகரித்துச் சென்றார். அவரைப் பார்த்தீர்களா? ஓ மருதாணியே! அசோகமே! புன்னைமரமே! நாகை மரமே! சம்பக மரமே! கர்வமுள்ள ஸ்திரீகளுடைய

கர்வத்தைப் போக்கடிக்கும் சிரிப்புள்ள ராமனுடைய சகோதரன் எவ்விடத்திற்குப் போனார்? ஓ நல்ல சுபாவமுள்ள துளசியே! கோவிந்தருடைய பாதங்களில் பிரியமுள்ளவளே! வண்டுகளுடன் உன்னைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இஷ்டரான அச்சுதரைப் பார்த்தாயா! ஓ மாலதியே! மல்லிகையே! ஓ ஜாதியே! யூதிகையே! மாதவராகிய பகவான் உங்களை ஸ்பரிசித்து அதனால் உங்களை சந்தோஷிக்கச் செய்துகொண்டு சென்றிருப்பாரே, அவரைக் கண்டதுண்டா! மேலும் மாமரம், பிரியாளு, பலா, அஸனம், கோவிதாரம், எலுமிச்சை, பில்வம், மகிழமரம், ஒட்டு மாமரம், கதம்பம், நீபம் (கடம்பமரத்தின் ஜாதி பேதம்) முதலிய யமுனையின் கரையில் முளைத்துப் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் மரங்கள் யாவும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் காணாமல் துக்கிப்பவர்களான எங்களுக்கு அவர் சென்ற மார்க்கத்தைச் சொல்லட்டும். ஓ பூமிதேவியே! நீ என்ன தவஞ் செய்தாய்! பகவானுடைய பாதங்கள் உன்மீது பட்டபடியால் மயிர்க்கூச்சலை அடைந்திருக்கிறாய். இந்த மயிர்க் கூச்சல் இப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதம் பட்டதால் ஏற்பட்டதா? (பூமியில் ஒருவிடத்தில் பகவானுடைய பாதம் பட்டதால் மயிர்க்கூச்சலுண்டாயிற்றென்பது சரியல்ல) அல்லது த்ரிவிக்கிரம அவதாரஞ் செய்த பகவான் பூமி முழுவதையும் ஒரு அடியாக அளந்த சமயத்தில் உன்னுடைய சரீரம் முழுவதிலும் அவருடைய பாதம் பட்டதல்லவா? அதனாலுண்டாயிற்றா? அல்லது அதற்கும் முன் வராகாவதாரஞ் செய்த பகவானுடைய சரீரத்தை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டதாலுண்டானதா? எப்படியானாலும் பகவான் சென்றவிடம் உனக்குத் தெரிந்திருக்கும். அதனைச் சொல்.

ஓ தோழி! மானுடைய பத்தினியே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உன்னுடைய சமீபம் வந்தாரா? அழகான அவருடைய சரீரத்தைப் பார்த்து சுகத்தை அடைந்தீர்களா? ஸ்திரீயை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளும் சமயத்தில் ஸ்திரீகளுடைய ஸ்தனங்களிலிருந்த குங்குமம் பகவானுடைய கழுத்திலிருக்கும் குந்த புஷ்பத்தின் மாலையில் சம்பந்திக்கிறது. அந்த மாலையின் வாசனைபோல வாசனையுள்ள காற்று வீசுகிறது. அதிகப் பழங்களின் சுமையால் வணங்கியிருக்கும் மரங்களைப் பார்த்து, 'இவைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கண்டு வணங்கி இருக்கின்றன' என்று நினைத்துச் சில கோபிகைகள், "ஓ மரங்களே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஒரு கையைத் தம் ஸ்திரீயின் தோளில் வைத்துக்கொண்டு, மற்றொரு கையால் தாமரை மலரை யெடுத்துக்கொண்டு உங்களுடைய நமஸ்காரத்தை அன்பு பொருந்திய பார்வையால் சிலாகித்துக் கொண்டு சென்றிருப்பாரே. அவர் அணிந்திருக்கும் துளசி மாலையின் வாசனையில் ஆசைப்பட்டு, வண்டுகளும் அவர் பின் செல்லுமே. அந்தப் பகவானைப் பார்த்தீர்களோ" என்றார்கள். இன்னுஞ் சில ஸ்திரீகள், "இந்தக் கொடிகள் மரங்களின் கிளைகளை (கைகளை) ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனதால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கையின் நகங்கள் இவைகளில் பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனதால் இவைகளைக் கேளுங்கள்" என்றார்கள். (கொடிகளை ஸ்திரீகளாகவும், மரங்களைப் புருஷர்களாகவும் வர்ணிக்கிற வழக்கம். அந்தக் கொடிகள் புஷ்பித்திருப்பதால் மயிர்க்கூச்சலுள்ளவைகளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.) இப்படிக் கோபிகைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தேடிக்கொண்டு பைத்தியங் கொண்டவர்கள் போலப் பிரலாபித்து, தங்களை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகப் பாவித்து, பகவான் செய்த அந்த லீலை

களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். எப்படியெனில், ஒரு கோபிகை பூதனை வேடந் தரித்தாள். மற்றொரு ஸ்திரீ ஸ்ரீ கிருஷ்ண வேஷங் கொண்டு, பூதனையின் ஸ்தன்யத்தைக் குடித்தாள். மற்றொரு ஸ்திரீ குழந்தையாக இருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தன்னைப் பாவித்துச் சகடமாக இருப்பவளை உதைத்தாள். திருணாவர்த்தனாக இருந்தவள் கிருஷ்ணனாக இருப்பவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போனாள். இரண்டு ஸ்திரீகள் ராமகிருஷ்ணர்களாக இருந்தார்கள். மற்றவர்கள் கன்றுகளாக இருந்தார்கள். கன்றுகளாக இருந்தவர்களை ராம கிருஷ்ணர்களாக இருந்தவர்கள் தூக்கிச் சுழற்றி எறிந்தார்கள். மேலும் கிருஷ்ணனாக இருந்தவள் பகனாக இருந்தவளை அடித்தாள். கிருஷ்ணன் போலிருப்பவள் வெகு தூரத்திலிருக்கும் பசுக்களைக் கிருஷ்ணன் அழைப்பது போல் அழைத்தாள். கிருஷ்ணன்போல வேணுகானஞ் செய்து விளையாடுகிறவளை மற்றொரு கோபிகை 'நல்லது, நல்லது' என்று சிலாகித்தாள். ஒருத்தியுடைய தோளில் மற்றொருத்தி கையை வைத்துக்கொண்டு, வேறொருத்தியை நோக்கி, "நான் கிருஷ்ணன்; என்னுடைய அழகான நடையைப் பார்" என்று தன்னைக் கிருஷ்ணனாக நினைத்துச் சொன்னாள். மற்றுமொருத்தி, "நீங்கள் காற்று மழைக்குப் பயப்படவேண்டாம். அதற்குத் தகுந்த உபாயஞ் செய்திருக்கிறேன்" என்று சொல்லி ஒரு கையால் வஸ்திரத்தைத் தூக்கிப் பிடித்தாள். ஒரு கோபிகை மற்றொருத்தியுடைய தலையில் காலை வைத்துக் கொண்டு, "ஓ துஷ்டனாகிய சர்ப்பமே! நான் துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பவன்; நீ இந்த ஸ்தலத்தை விட்டுப் போக வேண்டும்" என்றாள். மற்றொரு ஸ்திரீ, "ஓ கோபர்களே! காட்டுத் தீயைப் பார்த்தீர்களா? கண்களை மூடிக்கொள்

ளுங்கள். உங்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் சீக்கிரத்தில் செய்கிறேன்'' என்றாள். மற்றொரு கோபிகை புஷ்பமாலையால் மற்றொருத்தியைக் கட்டி, "ஓ கிருஷ்ணா! தயிர்ச்சட்டியை உடைத்து வெண்ணெய் திருடினவனாகிய உன்னை உரலுடன் சேர்த்துக் கட்டுகிறேன்'' என்றாள். அதனைக் கேட்டுக் கிருஷ்ணனாக இருந்தவள் கண்களை மூடிக் கொண்டு பயந்தவள் போல அபிநயஞ் செய்தாள். இப்படிக் கோபஸ்திரீகள் கிருஷ்ண லீலைகளைச் செய்து திரும்பவும் பிருந்தாவனத்திலுள்ள மரங்களையும், கொடிகளையும் 'கிருஷ்ணனைப் பார்த்தீர்களா' என்று கேட்டுக்கொண்டு சஞ்சரிக்கும்பொழுது பகவான் நடந்து சென்ற மார்க்கத்திலுள்ள காலடிகளைக் கண்டார்கள். அவைகளைக் கண்டு அவர்கள், 'மகாத்மாவாகிய நந்தகுமாரருடைய காலடிகள் தான்; சந்தேகமில்லை. தாமரை மலர் ரேகை, துவஜ ரேகை, அங்குச ரேகை ஆகிய இவைகள் காணப்படுகின்றன'' என்று சொல்லிக்கொண்டு, அதன் வழியாகச் சென்றார்கள். அவ்விடத்தில் ஒரு ஸ்திரீயினுடைய காலடியும் காணப்பட்டது. அதனைக் கண்டு கோபிகைகள் மிக்க வருத்தமடைந்து, "இது எவளுடைய காலடி? பகவான் அவளுடைய தோளில் கையை வைத்துக்கொண்டு சென்றிருக்கிறார். அவள் யானையின்பின் பெண் யானை செல்வது போல் போயிருக்கிறாள். நம்மை எல்லாரையும் விட்டு இவளிடத்தில் மிக்க பிரீதியுடன் பகவான் இவளை ரகசியமாக அழைத்துச் சென்றாரே, இவள் பகவானை நன்றாகப் பூஜித்தவளென்பது நிச்சயம். ஓ தோழிகளே! கோவிந்தருடைய பாததூளிகள் மிகவும் புண்ணியகரமானவைகள். அவைகளைப் பிரம்ம தேவரும், பரமசிவனும், லக்ஷ்மீ தேவியும் பாப நிவர்த்திக்காக சிரசில் தரிக்கிறார்கள். (இந்தத்

தூளிகளைச் சிரசில் வைத்துக்கொண்டால் நாமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அடையலாமென்று கருத்து.) எவள் தனியே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அழைத்துக்கொண்டு சென்று, எல்லாக் கோபிகைகளுக்கும் சொந்தமாகிய கிருஷ்ணனுடைய அதரத்தை (உதட்டை) ரகசியத்தில் பானஞ்செய்கிறாளோ, அவளுடைய காலடியைப் பார்க்க எங்களுடைய மனம் புலம்புகிறது. இவ்விடத்தில் புல் தரைகளாக இருப்பதால் அவளுடைய காலடிகள் தெரியவில்லை. ஒருகால் அவளை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தூக்கிக்கொண்டு சென்றாரோ? (அவளுக்கு கால் வலியுண்டாகியிருக்கலாம் என்று கருத்து.) ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவளிடத்தில் ஆசைகொண்டு அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்திருக்கிறாரென்பது நிச்சயம்; இந்தக் காலடி மிகவும் அழுந்தியிருக்கிறது. ஆதலால் பகவான் சுமை தூக்கியிருக்கவேண்டும். ஓ கோபிகைகளே! பாருங்கள். இவ்விடத்தில் ஸ்திரீயைப் புஷ்பம் பறிப்பதற்காகக் கீழே இறக்கியிருக்கிறார். அவளுடைய பிரியத்திற்காக ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் இவ்விடத்தில் புஷ்பங்கள் பறிக்கப்பட்டன. அதனால் எல்லா அடிகளும் நுனிக்கால் அழுந்தினவைகளாக இருக்கின்றன; பாருங்கள். இவ்விடத்தில் கிருஷ்ணனுடைய மடியில் உட்கார்ந்திருந்த அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனதால் இவ்விடத்தில் பறித்த புஷ்பங்களை அந்த ஸ்திரீயின் தலையில் வைத்துப் பகவான் அலங்கரித்திருக்கவேண்டும்" என்று கோபிகைகள் சொல்லிக்கொண்டு வனங்களில் சஞ்சரித்தார்கள். பகவான் இயற்கையில் எப்பொழுதும் சந்தோஷமுள்ளவர்; ஸ்திரீகளுடைய விளையாட்டிற்கு வசப்பட்டவரல்ல; ஆத்மாவிலேயே ரமிப்பவர்; அப்படியிருந்தும் பகவான் அவர்களுடன் கிரீடித்ததாக வர்ணித்தால் காமிகளுடைய நடை

இம்மாதிரியென்றும், ஸ்திரீகளுடைய துஷ்டத்தனம் இப்படிப்பட்டதென்றும் காண்பிக்கப்பட்டது.

37—41. மற்ற ஸ்திரீகளை விட்டு எவளைப் பகவான் அழைத்துச் சென்றாரோ அவள், "தம்மிடத்தில் மிகவும் ஆசைகொண்டவர்களான எல்லாக் கோபிகைகளையும் விட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நம்மிடத்தில் ஆசைப்பட்டிருக்கிறார்; அதனால் எல்லா ஸ்திரீகளையும்விட நாமே மேலானவள்; அழகுள்ளவள்" என்று கர்வமடைந்தாள். பின்னும் அவள், மற்றொரு வனத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, "எனக்கு நடக்கச் சக்தியில்லை. எவ்விடம் போக வேண்டுமோ அவ்விடத்திற்கு என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்லும்" என்று சொன்னாள். அதனைக் கேட்ட பகவான், "என் தோளில் ஏறிக்கொள்" என்று சொன்னார். அவளும் ஏறிக்கொள்ளத் தயாராக இருந்தாள். அந்தச் சமயத்தில் பகவான் மறைந்தார். அவள் அவரைக் காணாமல், "ஓ நாத! சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவரே! பிரியமானவரே! அழகான கைகளுள்ளவரே! எங்கே இருக்கிறீர்? எங்கே இருக்கிறீர்? தீனையும், உம்முடைய வேலைக்காரியுமான எனக்குத் தரிசனங் கொடும் (கண்ணுக்குப் புலப்படும்)" என்று சொல்லிப் பச்சாத்தாபத்தை அடைந்தாள்.

42—46. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் காணாமல் மதி மயங்கி, தூக்கித்துக்கொண்டிருக்கும் அவளை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தேடிவரும் மற்ற கோபிகைகள் கண்டார்கள். அப்பொழுது அவள் அவர்களை நோக்கி, பகவான் தன்னிடத்தில் கிருபை செய்ததையும், தன்னை அவமதித்துத் தனியே விட்டுப் போனதையும் சொன்னாள். அதனைக் கேட்ட ஸ்திரீகள் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். பின்பு அவர்கள் சந்திரிகையுள்ளவரையில் வனத்தில் சஞ்சரித்து, இருள் வந்தவுடன்

திரும்பினார்கள். ஆனாலும் மனத்தில் அவரையே நினைத்துக் கொண்டும், அவருடைய வார்த்தைகளையே பேசிக் கொண்டும், அவர்போல நடந்துகொண்டும், அவராகத் தங்களை பாவித்துக்கொண்டும் (தன்மயர்களாகி), அவருடைய குணங்களையே கானஞ்செய்துகொண்டு வீடு, பந்துக்கள் முதலியவைகளையும், தங்களையும் மறந்தார்கள். பின்னும் அவர்கள் திரும்பவும் யமுனையின் மணல் திட்டிற்கு வந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பகவானுடைய வரவை எதிர்பார்த்து, அவருடைய குணங்களையே கானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அத்தியாயம்—31

கோபிகா கீதை

1—18. கோபிகைகள் சொல்லுகிறார்கள், "ஓ நாயக! கிருஷ்ண! உம்முடைய அவதாரத்தால் கோகுலம் சிறந்து விளங்குகிறது. லக்ஷ்மீதேவி இவ்விடத்தை அலங்கரித்துக் கொண்டு வசிக்கிறாள். உம்மையே பிராணனாகக்கொண்ட உம்மைச் சார்ந்தவர்கள் உம்மைத் தேடுகிறார்கள். தரிசனங் கொடும் (உம்மைப் பார்க்காவிடில் உயிரை விட்டுவிடுவார்களென்று கருத்து). சரத்காலத்தில் குளத்தில் மலர்ந்திருக்கும் தாமரை மலரின் நடுவில் காந்திபோன்ற காந்தியுள்ள கண்ணால் எங்களைப் பார்த்து எங்களைக் கொன்றீரே; அது வதமல்லவா? ஓ சம்போகத்திற்கு அதிபதியே! இஷ்டத்தைக் கொடுப்பவரே! விலை கொடாமல் (கூலி வாங்காமல்) வேலைக்காரிகளாகக் கொண்டிருக்கும் எங்களுக்கு

தரிசனங் கொடும். (பார்வையால் அபகரித்த எங்களுடைய பிராணனைத் திருப்பிக்கொடுமென்று கருத்து.) ஓ எல்லாவற்றிற்கும் சிறந்தவரே! விஷ ஜலமுள்ள யமுனையின் மடுவிலிருந்தும், அகாசுரனிடமிருந்தும், மிகுந்த மழையிலிருந்தும், காற்றிலிருந்தும், இடியிலிருந்தும், அரிஷ்டாசுரனிடத்திலிருந்தும், வியோமனிடத்திலிருந்தும், இன்னும் மற்ற பயத்திலிருந்தும் அடிக்கடி எங்களை சம்ரட்சித்தீரல்லவா? (அப்படியிருக்க, இப்பொழுது பார்வையால் மன்மதனை விருத்திசெய்து, ஏன் உபத்திரவப்படுத்துகிறீர் என்று கருத்து). ஓ தோழரே! நீர் யசோதையின் புத்திரரல்ல. சகல பிராணிகளுடைய புத்திக்கு சாட்சியாயிருக்கும் பரமாத்மா. ஆனாலும் பிரம்ம தேவரால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு, லோகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக சாத்வதருடைய வம்சத்தில் அவதரித்திருக்கிறீர். (ஜகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவதரித்த நீர் பக்தர்களை உபேக்ஷிப்பது யுக்தமல்ல என்று கருத்து.) ஓ விருஷ்ணி குலத்திற் பிறந்தவரே! உம்முடைய தாமரை மலர்போன்ற கையை எங்களுடைய சிரசில் வைத்து அனுக்ரகியும். அந்தக் கையானது ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு பயந்து சரணமடைந்த பிராணிகளைக் காப்பாற்றும் சுபாவமுள்ளது; இஷ்டத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது; லக்ஷ்மீதேவியின் பாணிக்கிரணஞ் செய்தது. ஓ கோகுலவாசிகளுடைய உபத்திரவத்தைப் போக்கடிப்பவரே! பராக்கிரமமுள்ளவரே! ஸ்திரீகளுடைய கர்வத்தைப் போக்கக்கூடிய சிரிப்புள்ளவரே! ஓ தோழ! வேலைக்காரிகளாக எங்களை அங்கீகரியும்; தாமரை மலர் போன்ற முகத்தைக் காண்பியும்; உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை எங்களுடைய ஸ்தனங்களில் வைத்து மன்மத தாபத்தைப் போக்கடியும். அந்தப் பாதமானது நமஸ்காரஞ் செய்தவர்

களுடைய பாபத்தை நிவர்த்திக்கிறது; பசுக்களின் பின் செல்லுகிறது; மிகுந்த அழகுள்ளது; காளியனுடைய படங்களை மிதித்தது; ஓ தாமரை மலர் போன்ற கண் களுள்ளவரே! உம்முடைய உத்தரவின்படி நடப்பவர் களும், உம்மைக் காணாமல் துக்கப்படுபவர்களுமான எங்களைக் கம்பீரமும், இனிமையுமான வார்த்தையாலும், உதட்டிலுள்ள அமிருதத்தாலும் சந்தோஷப்படுத்தும். உம்முடைய கதையாகிய அமிருதமானது தாபமுள்ளவர் களைச் சுகப்படுத்துகிறது; பிரமத்தை யறிந்தவர்களாலும் தோத்திரம் பண்ணப்பட்டது; பாபங்களை நிவர்த்திக்கக் கூடியது; கேட்பதனாலேயே சகல க்ஷேமத்தையும் கொடுக்கக்கூடியது; சாந்தியை யுண்டுபண்ணக்கூடியது; இப்படிப்பட்ட கதாமிருதத்தை எவர்கள் இடைவிடாமல் சொல்லுகிறார்களோ, அவர்களே மேலானவர்கள். அவர் கள் பிறருக்கு உயிரையுங் கொடுப்பார்கள். (எவர்கள் உம்முடைய கதையைச் சொல்லுகிறார்களோ அவர்களே மேலானவர்கள்; உம்மை நேரில் தரிசிப்பவர்களுடைய பாக்கியத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆனதால் உம்மைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கருத்து.) ஓ கபட சுபாவமுள்ளவரே! உம்முடைய சிரிப்பும், அன்புள்ள பார்வையும், விளையாட்டும் ரகசியத்தில் சொல்லிய விளையாட் டான வார்த்தைகளும், தியானத்தாலுண்டான சுகமும் எங்களுடைய மனத்தை அபகரிக்கின்றன. ஓ நாத! நீர் எப்பொழுது பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு வனத்திற்குப் போகிறீரோ, அப்பொழுது தாமரை மலர் போல் அழ கான உம்முடைய பாதங்கள் கற்களாலும், புற்களாலும் சிரமத்தை யடையுமென்று எங்களுடைய மனங் கலங்கு கிறது. (நாங்கள் உம்மிடத்தில் அவ்வளவு பிரீதியுள்ளவர்

களாக இருக்கிறோம், நீர் எங்களை ஏன் ஏமாற்றுகிறீர் என்று கருத்து.) சாயங்காலத்தில் வனத்திலிருந்து நீர் கோகுலத்திற்கு வரும்பொழுது தலைமயிர்களால் மறைக்கப் பட்டும், கோதூளிகளுள்ளதுமான தாமரை மலர் போன்ற உம்முடைய முகத்தைத் தரிசித்து நாங்கள் மன்மத தாபத்தை அடைகிறோம். (மன்மத தாபத்தை யுண்டு பண்ணுகிறீரே யொழிய சுகத்தை யுண்டுபண்ணுகிறதில்லை என்று தாத்பரியம்.) ஓ மனோ துக்கத்தை நிவர்த்திப்பவரே! உம்முடைய பாதாரவிந்தமானது நமஸ்கரித்தவர்களுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்கிறது; பிரம்மதேவராலும் பூஜிக்கப்பட்டது; பூமிக்கு அலங்காரமானது; அதனைத் தியானம் செய்தால் சகல ஆபத்துக்களும் நிவர்த்தியா கின்றன; மேலும், அது விசேஷ சுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது; அதனை எங்களுடைய ஸ்தனங்களில் வைத்துத் தாபத்தைப் போக்கடியும். ஓ வீர! உம்முடைய உதட்டின் அமிருதத்தை எங்களுக்குக் கொடும். அது சம்போகத்தை விருத்திபண்ணக்கூடியது; துக்கத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடி யது; வேணுகானத்தால் அழகானது; மற்ற சுகங்களை மறக்கச் செய்யக்கூடியது; நீர் பகலில் பிருந்தாவனஞ் சென்றிருக்கும்பொழுது உம்மைக் காணமல் எங்களுக்கு அரை க்ஷணமானது யுகம் போலிருக்கிறது. சாயங்காலத் தில் வனத்திலிருந்து நீர் திரும்பிவரும்பொழுது வக்கிர மான தலைமயிர்களுள்ளதும், அழகு பொருந்தியதுமான உம்முடைய முகத்தைப் பார்க்கும் எங்களுடைய கண் களுக்கு இமைகளைச் சிருஷ்டித்த பிரம்ம தேவர் மூடரே யாம். (பகலில் உம்மைக் காணமல் உம்மைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று ஆவலுடனிருந்த கண்கள் சாயங்காலத் தில் உம்மைத் தரிசிக்கும்பொழுது அவைகளுக்கு இமைக்

கொட்டல் விக்கினமாயிருப்பதால் அவைகளை யுண்டு பண்ணினவர் மூடரென்று சொல்லப்பட்டது.) ஓ அச்சுத! வஞ்சக! பர்த்தா, புத்திரன், சகோதரர்கள், குல பந்துக்கள் ஆகிய எல்லாரையும் விட்டு உம்மையே கதியாக நினைத்து வந்தவர்களும், உம்முடைய கானத்தைக் கேட்டு மோகித்தவர்களுமான ஸ்திரீகளை இரவில் எவன் வேண்டாமென்று விட்டுவிடுவான்? மேலும், ரகசியத்தில் உம்மால் செய்யப்பட்ட பிரதிக்ஞையை நினைத்தும், புன்சிரிப்புள்ள முகத்தையும், அன்பு பொருந்திய பார்வையையும், லக்ஷ்மீதேவி வசிக்கும் விசாலமான மார்பையும் பார்த்து எங்களுக்கு மிகுந்த ஆசை உண்டாகிறது. மனது மோகிக்கிறது. ஓ கிருஷ்ண! உம்முடைய அவதாரமானது கோகுலம், பிருந்தாவனம் இவைகளில் வசிப்பவர்களுடைய பாபத்தை நிவர்த்திக்கின்றது. சகல மங்களத்தையுங் கொடுக்கிறது. பந்துக்களாகிய எங்களுடைய மனத்தின் தாபத்தை எது போக்கடிக்குமோ, அந்த ஔஷதத்தை உம்மிடத்திலேயே ஆசைப்பட்டிருக்கும் எங்களுக்குக் கொடும். ஓ பிரியமானவரே! உம்முடைய மிருதுவான பாதாரவிந்தத்தைக் கெட்டியான எங்களுடைய ஸ்தனங்களில் மிகவும் பயந்து மெள்ள மெள்ள வைத்துக்கொள்ளுகிறோம். அந்தக் காலால் நீர் வனத்தில் சஞ்சரிக்கும்பொழுது உம்முடைய பாதங்களுக்குக் கற்களால் உபத்திரவம் உண்டாகாமல் இருக்கவேண்டுமே யென்று உம்மையே ஜீவனமாகக் கொண்ட எங்களுடைய மனமானது கலங்குகிறது (விசாரத்தை யடைகிறது.)

அத்தியாயம்—32

கிருஷ்ணன் கோபிகைகளுக்குத் தரிசனங் கொடுத்தது

1—16. இப்படிக் கோபிகைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய குணங்களைக் கானஞ் செய்துகொண்டும், பலவகையாகப் பிரலாபித்துக்கொண்டும் உரக்க அழுதார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சிரித்த முகத்துடன் அவர்களுக்குத் தரிசனங் கொடுத்தார். மேலும் அவர் பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவராகவும், மன்மதனுக்கும் மோகத்தை யுண்டு பண்ணக்கூடியவராகவும் இருந்தார். பிராணன் வந்தவுடன் கை, கால் முதலிய அவயவங்கள் சேஷ்டிப்பது போல ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்த கோபிகைகள் பிரியத்தால் மலர்ந்த கண்களுள்ளவர்களாகி எல்லாரும் எழுந்திருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்தி இரு கைகளினால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தாமரை மலர் போன்ற கையைப் பிடித்துக்கொண்டாள். மற்றொருத்தி சந்தனப்பூச்சுள்ள அந்தக் கையைத் தோளில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள். மற்றொருத்தி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தாம்பூல ரசத்தை இரு கைகளால் வாங்கினாள். மற்றொருத்தி தாபமுள்ள ஸ்தனங்களில் பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை வைத்துக்கொண்டாள். மற்றொருத்தி புருவ நெறித்தலுடன் உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டு, அன்பு பொருந்திய கோபமுள்ளவளாகி (பிரணய கோபம்) கடைக்கண்ணால் அடிப்பவள்போல ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்தாள். சாதுக்கள் பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை அடிக்கடி சேவித்தும் எப்படிப் போதுமென்ற திருப்தியடைகிறதில்லையோ, அப்படி பகவானுடைய தாமரை

மலர்போன்ற முகத்தைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தும், இன்னுமொருத்தி போதுமென்ற திருப்தி யடையவில்லை. மற்றொருத்தி வெளியிலிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கண் வழியாக இருதயத்திற்குக் கொண்டுபோய்க் கண்களை மூடிக்கொண்டு சரீரத்தில் மயிர்க்கூச்சலை யடைந்து, யோகிபோல அதிக ஆனந்தமுள்ளவளாக இருந்தாள். இப்படி அந்தக் கோபிகைகள் எல்லாரும் ஸ்ரீ பகவானைத் தரிசித்து, அதனாலுண்டாகிய ஆனந்தத்தால் சுகமடைந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டாகிய தாபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டார்கள். அது ஸம்ஸாரிகள் பிரம்ம நிஷ்டனை அடைந்து, சகல தாபங்களையும் நிவர்த்தித்துக் கொள்வதுபோலிருந்தது. இப்படி மிகுந்த ஆனந்தமுள்ள அந்தக் கோபிகைகள் பகவானைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தது ஸத்வம் முதலிய சக்திகள் பரமாத்மாவைச் சுற்றிக்கொண் டாற்போலிருந்தது. அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்த ஸ்திரீகளை யமுனையின் மணல் திட்டுக்கு அழைத்து வந்தார். அவ்விடத்தில் குந்தம், மந்தாரம் முதலிய புஷ்பங்கள் புஷ்பித்து, அதன் வாசனையுடன் காற்று வீசிற்று; வண்டுகள் பாடின ; சரத்காலமாகையால் சந்திரிகை சுத்த மாகப் பிரகாசித்தது; அதனால் இருளில்லாமலிருந்தது; யமுனா நதியின் கைகள்போன்ற அலைகளால் மிருதுவான மணல்கள் பரப்பப்பட்டிருந்தன; அது மிகவும் சுககரமாக இருந்தது; வேதங்கள் கர்மகாண்டத்தில் ஈசுவரனைக் காணாமல் ஞான காண்டத்தில் ஈசுவரனை யடைந்து எப்படி மனோரத பூர்த்தியை யடைகின்றவோ, அப்படி அந்தக் கோபிகைகள் பகவானைத் தரிசித்து, மனதில் தாபமற்றவர் களாகி, பூர்ண மனோரதமுள்ளவர்களாக ஆனார்கள். மேலுமவர்கள் ஸ்தனங்களிலுள்ள குங்குமங்களால்

அடையாளமிடப்பட்ட தங்களுடைய மேல் வஸ்திரங்களை அந்தர்யாமியாக இருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு ஆசனமாக மணலில் விரித்தார்கள். யோகீசுவரர்களுடைய இருதயத்தில் வசிப்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோபஸ்திரீகளுடைய உத்தரீயத்தில் உட்கார்ந்து, கோபிகைகளுடைய கூட்டத்திலிருந்து பிரகாசித்தார். மூவுலகத்திலுள்ள சௌந்தரியங்கள் யாவும் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருவிடத்தில் வசித்தாற் போல ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தேகமானது மிக்க அழகுள்ளதாகப் பிரகாசித்தது. அப்பொழுது அந்தக் கோபிகைகள் மன்மதனை விருத்திசெய்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சிரிப்பு, விளையாட்டு இவைகளுள்ள பார்வையால் பூஜித்து, கைகால்களைப் பிடித்துக்கொண்டும், கொஞ்சம் கோபித்துக் கொண்டும், 'கிருஷ்ண! லோகத்தில் சிலர் தங்களைச் சேவிக்கும் ஜனங்களுடைய பக்திக்குத் தக்கபடி அவர்களிடத்தில் பிரீதிசெய்கிறார்கள். மற்றுஞ் சிலர் தங்களைச் சேவியாமலிருந்தாலும் அவர்களுடைய சிசுரூஷையை எதிர்பாராமலேயே அவர்களுடைய கார்யத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறார்கள். இன்னுஞ் சிலர் சேவிப்பவர்களிடத்திலும், சேவியாமலிருப்பவர்களிடத்திலும் பிரீதி செய்கிறதில்லை. இதன் காரணத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டும்" என்று, 'பகவான், செய்த உபகாரத்தை நினைக்காதவர்' என்பதை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு கேட்டார்கள்.

17—22. அதனைக் கேட்ட பகவான், கோபிகைகளை நோக்கி, "ஓ தோழிகளே! பிறர் செய்த உபகாரத்திற்காகப் பதில் உபகாரம் செய்து ஒருவருக்கொருவர் சிநேகிப்பவர்கள் தங்கள் கார்யத்திற்காக முயற்சிப்பவர்களாக ஆகிறார்கள். அந்த விஷயத்தில் உண்மையான பிரியமாவது சிநேகமாவது தர்மமாவது இல்லை. அது தங்களுடைய

காரியத்திற்காக ஏற்பட்டதே யொழிய வேறில்லை. (கறவை மாட்டிற்குப் புல் முதலியவைகள் கொடுத்துப் போஷிப்பது போல் ஆகிறதென்று கருத்து.) தகப்பனார் தன் உத்தரவின் படி நடக்காத புத்திரனிடத்திலும் எப்படிப் பிரியப் படுகிறாரோ, அப்படி எவர்கள் தங்களை அனுசரியாமல் இருப்பவர்களிடத்திலும் மிக்க தயவுடன் பிரீதிசெய் கிறார்களோ, அந்த விஷயத்தில் தர்மம், சிநேகம் இரண்டும் சுத்தமானதாக இருக்கும். பரமாத்மாவினிடத்தி லேயே ரமித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், விஷயங்களில் வைராக்கியமுள்ளவர்கள், செய்த உபகாரத்தை மறந்த வர்கள், உபகாரஞ் செய்பவர்களுக்கு துரோகஞ் செய் பவர்கள் ஆகிய நான்கு வகையான மனிதர்களும் தங்களைச் சேவிப்பவர்களிடத்திலும் பிரீதிசெய்ய மாட்டார்கள். சேவியாமலிருப்பவர்களிடத்தில் பிரீதி செய்வார்களா? மேற்காட்டியவைகளில் நான் ஒரு வகுப்பிலும் சேர்ந்தவ னல்ல. ஓ தோழிகளே! ஆனாலும் பக்தர்களுக்கு என்னி டத்தில் இடைவிடாமல் பக்தியுண்டாவதற்காக அவர்களை நான் அனுசரிக்கிறதில்லை. நான் மிகுந்த கிருபையுள்ளவன்; தரித்திரன், கையிலிருந்த பணம் காணாமற்போனால் அந்த விசாரத்தால் எப்படிப் பசி முதலியவைகளை மறந்து விடுகிறானோ, அப்படி என்னால் உபேக்ஷிக்கப்பட்ட பக்தர்கள் எப்பொழுதும் என்னையே நினைத்துக்கொண் டிருப்பார்கள். இப்பொழுது நீங்கள் 'இது யுக்தம்; இது அயுக்தம்' என்பதைக் கவனியாமல் லோகத்தை அலட் சியஞ் செய்தும், தர்மம், அதர்மம் இவைகளைக் கவனிக் காததால் வேதத்தை விட்டும், சிநேகத்தைக் கவனியாமல் பந்துக்களைத் தள்ளியும், என்னையே கதியென்று நினைத்தும் வந்தவர்களாகையால் உங்களுக்கு என்னுடைய ஞாபகம்

எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டுமென்று உங்களுடைய கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் உங்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு மறைந்திருந்தேன். ஆனதால் உங்களிடத்தில் பிரியமுள்ளவனான என்னிடத்தில் அசூயைப்படவேண்டாம். விடமுடியாத ஸம்ஸார ஆசையை ஒழித்துக் கபடமில்லாமல் என்னை நீங்கள் உபாசித்ததால் வெகு காலம் நான் பதில் உபகாரஞ் செய்தாலும் அதற்குச் சமமாக ஆகாது. ஆனதால் நீங்கள் செய்த நல்ல காரியத்திற்கு அதுவே பதில் உபகாரஞ் செய்யவேண்டும்" என்று சொன்னார்.

அத்தியாயம்—33

ராஸக்ரீடை

1—27. "இம்மாதிரியான பகவானுடைய மனோகரங்களான வார்த்தைகளைக் கேட்டும், அவருடைய சரீரத்தைப் பார்த்தும் கோபிகைகள் அவரை விட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டான தாபத்தைவிட்டுச் சுகமடைந்தார்கள். அப்பொழுது கோவிந்தர் தம்மை அனுசரித்தவர்களும், தம்மிடத்தில் பிரியமுள்ளவர்களும், ஒருவருக்கொருவர் கைகோர்த்துக்கொண்டிருப்பவர்களுமான அந்த உத்தம ஸ்திரீகளுடன் ராஸக்ரீடை செய்ய ஆரம்பித்தார். அப்பொழுது அந்த ஸ்திரீகளை வட்டமாக நிறுத்தி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இரண்டு ஸ்திரீகளின் நடுவில் தாம் பிரவேசித்து, இரு கைகளாலும் இரண்டு ஸ்திரீகளுடைய கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டார். எல்லாக் கோபிகைகளும் தங்கள் தங்கள் சமீபத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இருக்கிறாரென்று நினைத்திருந்தார்கள். கோபிகைகளுடைய கூட்டத்திற்கு

அலங்காரமான ராஸோத்சவத்தை யோகேசுவரராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஆரம்பித்தார். (யோகேசர் என்று சொன்னபடியால் அவருடைய யோக மகிமையால் எல்லா ஸ்திரீகளும் தங்கள் தங்கள் சமீபத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இருப்பதாகவே நினைத்திருந்தார்கள்). இந்த மகோத்சவத்தைத் தரிசிப்பதற்காகத் தேவர்கள் ஸ்திரீகளுடன் விமானத்தின் மீதேறிக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆகாயத்தில் தேவ துந்துபிகள் முழங்கப்பட்டன. புஷ்பமாரி பெய்தது. சிறந்த கந்தர்வர்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளுடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சுத்தமான கீர்த்தியைக் கானஞ் செய்தார்கள். இப்படிப் பகவான் ராஸக்ரீடை செய்யும்பொழுது அந்த மண்டலத்திலுள்ள ஸ்திரீகளுடையவும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்களுடையவும் (அநேக கிருஷ்ணனுக இருந்தபடியால் கிருஷ்ணர்களென்று சொல்லப்பட்டது) வளைகள், பாதச் சிலம்புகள், சலங்கைகள் ஆகிய இவைகளுடைய சப்தம் மிகுதியாக இருந்தது. அந்த ஸ்திரீகளுடைய மத்தியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சுவர்ணமணிகளுடைய நடுவில் மேலான மரகத ரத்தினம் போலப் பிரகாசித்தார். மேகங்களில் மின்னல்கள் பிரகாசித்தாற்போல் அந்த ஸ்திரீகளும் பாதங்களைத் தூக்கிவைப்பதாலும், கைகளை அசைப்பதாலும், சிரிப்புடன் கூடிய புருவத்தின் விளையாட்டுகளாலும், வணங்கிய இடுப்புகளாலும், அசையும் ஸ்தன வஸ்திரங்களாலும், கன்னங்களில் அசைகின்ற குண்டலங்களாலும், தலை, ஒட்டியாணம் ஆகிய இவைகள் அவிழ்ந்து, முகத்தில் வியர்வையுள்ளவர்களாகிக் கானஞ் செய்துகொண்டு அநேகம் கிருஷ்ணர்களுடைய நடுவில் பிரகாசித்தார்கள். மேலும் நல்ல கண்ட சுவரமுள்ளவர்களும், கானஞ்செய்பவர்களும், நர்த்தனஞ் செய்பவர்களும், ரதியில் பிரியமுள்ளவர்களுமான அந்த

ஸ்திரீகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரீர ஸ்பரிசத்தால் சந்தோஷத்தை அடைந்து உரக்கக் கானஞ்செய்தார்கள். அந்தக் கானத்தால் இந்த ஜகத் முழுவதும் வியாபரிக்கப்பட்டது. அவர்களில் ஒருத்தி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து ஸ்வர ஜாதிகள் தனியே தெரியும்படி கானஞ்செய்தாள். அதனைக் கேட்டுப் பகவான் மிக்க பிரியமடைந்து, 'நல்லது, நல்லது' என்று சிலாகித்து, அந்த ஸ்வர ஜாதிகளைத் துருவ தாளத்திற்குத் தக்கபடி பாடி, அவளைக் கௌரவப்படுத்தினார். இப்படிப் பகவான் ராஸக்ரீடை செய்து ஸ்திரீகளைச் சந்தோஷப்படுத்தினார். ராஸக்ரீடை செய்து களைத்த ஒருத்தி, நழுவிய மல்லிகா புஷ்பமுள்ளவளாகித் தன் கையைப் பகவானுடைய தோளில் வைத்தாள். மற்றொருத்தி சந்தனப் பூச்சுள்ளதும், உத்பல புஷ்பத்தின் வாசனைபோன்ற வாசனையுள்ளதுமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கையை முகர்ந்து, மயிர்க்கூச்சலுள்ளவளாகி அதனை முத்தமிட்டுக்கொண்டாள். மற்றொருத்தி நர்த்தனஞ் செய்ததால் அசைந்த குண்டலங்களுடைய காந்தியால் அழகான கன்னத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கன்னத்துடன் சேர்த்து முத்தமிட்டுக்கொள்ளும்பொழுது பகவான் அவளுக்குத் தம்முடைய முகத்திலிருந்த தாம்பூலத்தைக் கொடுத்தார். பாதசரம், ஒட்டியாணச் சலங்கை ஆகிய இவைகள் சப்திக்கும்படி நர்த்தனஞ்செய்தும் பாடிக்கொண்டுமிருந்த மற்றொருத்தி, அதனால் களைத்துப் பகவானுடைய கையை ஸ்தனங்களில் வைத்துக்கொண்டாள். லக்ஷ்மீதேவிக்கு மாத்திரம் பர்த்தாவாக இருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கோபிகைகள் பர்த்தாவாக அடைந்து, அவருடைய குணங்களைக் கானஞ்செய்துகொண்டு விளையாடினார்கள். இப்படி அந்தக் கோபிகைகள் அந்த ராஸ சபையில் பகவானுடன் சேர்ந்து

நர்த்தனம் செய்தார்கள். வண்டுகள் பாடின; காதில் வைத்துக்கொள்ளப்பட்ட நீலோத்பல புஷ்பங்களாலும், தொங்குகின்ற தலைமயிர்களாலும், வியர்வைத் துளிகளாலும் அந்த ஸ்திரீகளுடைய முகங்கள் அழகாக இருந்தன. சிறுவன் தன்னுடைய பிரதிபிம்பத்துடன் விளையாடினாற் போலப் பகவான் தம்முடைய ஆலிங்கனம், கையால் தொடுவது, அன்பு பொருந்திய பார்வை, கம்பீரமான விளையாட்டு, சிரிப்பு ஆகிய இவைகளைக் கோபிகைகளிடத்தில் பரவச் செய்து அவர்களுடன் கிரீடித்தார். அந்தக் கோபிகைகள் பகவானுடைய சரீர ஸ்பரிசத்தால் அதிக ஆனந்தத்தை அடைந்து, பரவசமான இந்திரியங்களுள்ளவர்களாகி, அவிழ்ந்தும் நழுவினவைகளுமான தலை மயிர், வெண் பட்டு, ஸ்தன வஸ்திரம் (ரவிக்கை), மாலை, ஆபரணம் ஆகிய இவைகளைத் திரும்பவும் முடிந்துகொள்வதற்கும், தரிப்பதற்கும் ஞாபகமில்லாதவர்களாக இருந்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய விளையாட்டைக் கண்ணுற்ற தேவ ஸ்திரீகளும் காமவெறி கொண்டு மோகித்தார்கள். சந்திரனும், மற்ற கிரகங்களும் அந்த ராஸக்ரீடையைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தார்கள். எவ்வளவு கோபிகைகளிருந்தார்களோ, அவ்வளவு கிருஷ்ணாக வேஷந் தரித்துப் பகவான் தாம் ஆத்மாராமரானாலும் அவர்களுடன் ரமித்தார் (ஸ்திரீகளைச் சந்தோஷப்படுத்தினார்). இப்படி விளையாடினதால் அந்த ஸ்திரீகளுடைய முகங்களில் வியர்வைத் துளி யுண்டாயிற்று. அதனைப் பகவான் கருணையுடன் மிகவும் சுககரமான தம்முடைய கையால் துடைத்தார். பகவானுடைய நகத்தின் ஸ்பரிசத்தால் அதிக ஆனந்தத்தை யடைந்த கோபிகைகள் சுவர்ண குண்டலங்களாலும், பிரகாசிக்கும் முகங்களாலும், அமிருதம் போன்ற

சிரிப்பு பார்வை இவைகளாலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பூஜித்து, அவருடைய புண்ணியகரமான சரிதங்களைக் கானஞ் செய்தார்கள். மேலும், அந்தப் பகவான் லோக மரியாதையையும், வேத மரியாதையையும் மீறி, அந்தச் சிரமத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்காக அந்த ஸ்திரீ களுடன் ஜலத்தில் பிரவேசித்தார் (ஜலக்ரீடை செய்ய ஆரம்பித்தார்). அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் தரிக்கப்பட்ட மாலையில் ஸ்திரீகளுடைய ஸ்தனத்திலுள்ள குங்குமம் ஒட்டி யிருந்ததால் அதன் வாசனைக்காக வண்டுகள் கானஞ் செய்துகொண்டு அவர்பின் சென்றன. இப்படிப் பகவான் ஜலக்ரீடைக்காக ஜலத்தில் பிரவேசித்தது சிறந்த யானை பெண் யானைகளுடன் கரையை இடித்துக்கொண்டு ஜலத்தில் இறங்கினாற்போலிருந்தது. இப்படிப் பகவான் சிறந்த யானை போல ஜலக்ரீடை செய்யும்பொழுது கோபி கைகள் சிரித்த முகத்துடன் ஜலத்தை வாரி இறைத்துப் பகவானுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பங்களை வர்ஷித்துத் துதித்தார்கள். இப்படி ஆத்மாராம ராகிய பகவான் கிரீடித்தார். பின்னும் பகவான், ஜலத்திலுள்ள புஷ்பங்கள், கரையிலுள்ள புஷ்பங்கள் இவைகளுடைய வாசனையுள்ள காற்றினால் பிரகாசிக்கும் யமுனையின் கரையில் வண்டுகள், ஸ்திரீகள் ஆகிய இவர் களுடன் மதங்கொண்ட சிறந்த யானை பெண் யானை களுடன் அலைவதுபோலச் சஞ்சரித்தார். இப்படி ஸத்ய ஸங்கல்பராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சரத்காலத்திய குணங்களுள்ளதும், சந்திரிகையால் பிரகாசிப்பதுமான அன்றைய ராத்திரி முழுவதும் ஸ்திரீகளுடன் கிரீடித்தார். ஆனாலும் அவர் காமனால் ஜயிக்கப்பட்டவரல்ல; காமனை ஜயித்தவர்" என்று சொன்னார்.

28—30. அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி, "ஜகதீசராகிய பகவான் தர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காகவும், அதர்மத்தை அடக்குவதற்காகவும் பூமியில் பூர்ணம்சமாக அவதரித்தவ ரல்லவா? அவர் மேலும் தர்மத்தின் மரியாதையை ஏற்படுத்தியவர்; அதனைப் பிறருக்கு உபதேசிப்பவர்; பின்னும் அதைக் காப்பாற்றுகிறவர்; அப்படியிருக்க, அவரே தர்மத்திற்கு விரோதமாகப் பரஸ்திரீகளுடன் எப்படி ரமித்தார்? ஓ விரதங்களை யநுஷ்டித்தவரே! யாதவர்களுக்கு அதிபதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சகல காமனைகளையும் அடைந்தவ ரல்லவா? அப்படியிருந்தும், இம்மாதிரியான காரியத்தைச் செய்தாரென்றால் அதன் அபிப்பிராயம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. இந்தச் சம்சயத்தை நிவர்த்திக்கவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

31—41. அதனைக் கேட்ட சுகர் பரீக்ஷித்தை நோக்கி, "மேலானவர்கள் தர்மத்திற்கு விரோதமாக அநுஷ்டித்தும், பிடிவாதமான காரியங்களைச் செய்தும் இருக்கிறார்கள். (பிரம்மதேவர், இந்திரன், சந்திரன், விசுவாமித்திரர் முதலியவர்களென்று கருத்து.) எல்லாவற்றையும் புசிக்கின்ற அக்னிக்கு அபக்ஷ்ய பக்ஷணத்தால் எப்படித் தோஷமேற்படுகிறதில்லையோ, அப்படி மிக்க தேஜசுள்ளவர்கள் எதைச் செய்தாலும் தோஷமாக ஆகிறதில்லை. ஆனாலும், அவர்கள் செய்தார்களே என்று நினைத்து, சாமானிய ஜனங்கள் ஒருபொழுதும் அப்படிச் செய்யக்கூடாது; மூடத்தன்மையால் செய்தால் நாசத்தை அடைவான். பரமசிவன் விஷத்தைப் புசித்தாரென்று அதனை மற்றவர்கள் புசிக்கலாமா? ஈசுவரர்கள் (உத்தமர்கள்) எதைச் சொல்லியிருக்கிறார்களோ அந்த வார்த்தை சத்தியமானது. (அதன்படி அநுஷ்டிக்க

வேண்டும்.) அவர்கள் செய்த செய்கைகளில் சில பிரமாணங்களாகுமே யொழிய, மற்றவை பிரமாணங்களல்ல. ஆனதால் அவர்களுடைய செய்கைகளில் எவை அவர்களுடைய வார்த்தையை ஒத்திருக்குமோ அதனை புத்திமான் அநுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆனால் மேலான ஈசுவரர்கள் ஏன் அப்படி சாகசத்தைச் செய்யவேண்டும் என்றால், மேலானவர்கள் நல்ல கர்மத்தை அநுஷ்டித்ததால் புண்ணியமும் அவர்களுக்கில்லை; அதற்கு விரோதமாக நடந்ததால் அவர்களுக்கு பரத்யவாயமும் (பாபம்) இல்லை. அவர்கள் அகங்காரமற்றுக் கர்மங்களைச் செய்பவர்கள்; அப்படியிருக்க, பசு பட்சி முதலிய திர்யக் ஜந்துக்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் அதிபதியாகிய பகவான் அநுஷ்டித்த கர்மத்தில் நல்லது, கெட்டது என்ற பேதமுண்டா? மேலும், முனிகள் எவருடைய பாதாரவிந்த தூளியைச் சேவித்துத் திருப்தியடைந்து யோகமகிமையால் கர்ம பந்தத்தை நிவர்த்தித்துக் கொண்டு, கட்டுப்படாமல் தங்களிஷ்டப்படி சஞ்சரிக்கிறார்களோ, அப்பேர்ப்பட்டவரும், இச்சையால் சரீரத்தையெடுத்துக்கொண்டவருமாகிய (அவருடைய சரீரம் கர்மாதீனமல்லவென்று கருத்து) ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குப் பந்தமுண்டா? இல்லை. மேலும் கோபிகைகளுக்கும், அவர்களுடைய புருஷர்களுக்கும் எவர் உள்ளே அந்தர்யாமியாகச் சஞ்சரிக்கிறாரோ, அவரே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாக அவதரித்திருக்கிறார். அப்பேர்ப்பட்ட பகவான் மநுஷ்ய சரீரத்தையெடுத்துக்கொண்டு எல்லா ஜனங்களையும் அநுக்ரகிப்பதற்காக இம்மாதிரியான கிரீடைகளைச் செய்தார். அவைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் விஷயங்களில் மிக்க ஆசையுள்ளவனும் அந்தர்முகனாகிவிடுவான் (பகவானிடத்தில் பக்தி

யடைகிருன்). கோகுலவாசிகளான கோபர்கள் பகவானுடைய மாயையால் மோகித்துத் தங்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளைப் பக்கத்திலிருப்பதாகவே நினைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் அசூயைப்படவில்லை. பிராம்ம முகூர்த்தத்தில் பகவானிடத்தில் பிரியமுள்ள அந்தக் கோபிகைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவர்களானுலும், அவருடைய உத்தரவின்படி தங்கள் தங்கள் வீட்டிற்குச் சென்ருர்கள். இப்படிப் பகவான் கோப ஸ்திரீகளுடன் சேர்ந்து விளையாடின கதையை எவன் சிரத்தையுடன் சொல்லுகிருனே, எவன் சிரத்தையுடன் கேட்கிருனே அவன் பகவானிடத்தில் மிகுந்த பக்தியை அடைவான். சீக்கிரத்தில் சகல காமங்களையும் அடைவான் (வைராக்கியத்தை அடைவானென்று கருத்து).

நோட்டு

ராஸக்ரீடை :—நர்த்தனஞ்செய்யும் அநேக புருஷர்களும் நர்த்தனஞ்செய்யும், அநேக ஸ்திரீகளுஞ் சேர்ந்து செய்யும் நர்த்தனம் ராஸமெனப்படுகிறது. சந்திரனும் மற்ற கிரகங்களும் :—பகவானுடைய கிரீடையைப் பார்த்துச் சந்திரன் ஆச்சரியமடைந்து, ஆகாயத்தில் தன்னை மறந்து நின்ருர். அவர் கதி தடைப்படவே, பிந்தி வரும் கிரகங்களும் அசைவற்று நின்றன. அதனுல் ராத்திரி அதி தீர்க்கமாக ஆயிற்று. ஆனதால் அன்றைய ராத்திரி முழுவதும் பகவான் விளையாடினுர். கோகுலத்திலுள்ள சிறு பெண்கள் காத்தியாயனி.

PRINTED AT THE SUNDAY TIMES PRESS, MADRAS,
P/C. No.——— for SRI MAHA BHARATHAM PRESS,
QH. TE. 4—7-6-47—2,000 Copies.